

Trọng Sinh Để Quên Anh

Contents

Trọng Sinh Để Quên Anh	1
1. Chương 1: Ly Hôn	2
2. Chương 2: Trọng Sinh	4
3. Chương 3: Kiếp Trước-1	6
4. Chương 4: Kiếp Trước - 2	7
5. Chương 5: Kiếp Trước - 3	8
6. Chương 6: Kiếp Trước_4	9
7. Chương 7: Thay Đổi	11
8. Chương 8: Gặp Lại	12
9. Chương 9: Khác Biệt	13
10. Chương 10: Sinh Nhật	15
11. Chương 11: Vô Đề	16
12. Chương 12: Kế Hoạch	18
13. Chương 13: Tiến Triển	20
14. Chương 14: Tổ Tình	22
15. Chương 15: Rời Đi	23
16. Chương 16: Tai Nạn	25
17. Chương 16-2: Ngoại Truyện : Bách Lý Thiên Phong	26
18. Chương 17: Trở Về	28
19. Chương 18: Gặp Lại	30
20. Chương 19	31
21. Chương 20: Hiểu Lầm	32
22. Chương 21: Cầu Hôn	34
23. Chương 22: Ép Buộc (16+)	37
24. Chương 23: Bỏ Chạy	40
25. Chương 24: Điên Cuồng-1	42
26. Chương 25: Điên Cuồng-2	45
27. Chương 26: Giam Cầm	48
28. Chương 27	51
29. Chương 28	53
30. Chương 29	56
31. Chương 30	60
32. Chương 31	63
33. Chương 32	66
34. Chương 33	69
35. Chương 34: Kết	72

Trọng Sinh Để Quên Anh

Giới thiệu

Trong suốt 10 năm thì cô yêu anh dành trọn trái tim mình vậy mà thứ cô nhận được chỉ có đau đớn tủi nhục. Được sống

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-de-quen-anh>

1. Chương 1: Ly Hôn

Cô - Thượng Quan Minh Nguyệt đã yêu anh 10 năm. Cô đã lợi dụng lúc gia đình anh gặp khó khăn để ép anh kết hôn với cô. Cô cứ nghĩ là nếu hai người lấy nhau thì sau một thời gian anh sẽ yêu cô thôi. Nhưng cô đã lầm.

Đã 1 năm kể từ khi cô ấy - bạn gái cũ của anh về nước. Cô biết anh rất yêu cô ấy nhưng cô vẫn muốn có được anh. Cô biết thế là ích kỉ nhưng cô đã quá yêu anh, yêu đến nỗi không thể kiềm chế được. Cô cũng biết anh để cho cô ấy vào công ti làm thư kí cho anh nhưng cô không ngờ anh lại ngoại tình. Đúng ngoại tình. Cô biết anh yêu cô ấy nên nhẫn nhịn. Nhưng bỗng một hôm cô ta mặt dày chạy đến nhà cô, mắng chửi cô:

- Cô đúng là không biết xấu hổ ép Phong kết hôn với cô chứ. Tại sao cô lại có thể vô sỉ đến nỗi cướp bạn trai của người khác chứ.

Cô biết những điều cô ta nói là thật nên cũng nhẫn nhịn. Nhưng cô ta thấy cô không nói lại càng lấn tới:

- Hết nói nổi chứ gì.

Cô cũng không muốn cãi cọ với cô ta nên im lặng.

- Cô có phải thiếu đàn ông lắm không? Nếu thiếu thì để tôi gọi cho cô vài người. Cô có thể ly hôn với anh Phong được rồi đấy. Anh Phong không có yêu cô. Làm sao cô không biết nhục cứ bám lấy anh ấy vậy. Cô làm vậy chỉ khiến cho anh ấy càng chán ghét cô thôi.

Cô ta nói với bộ mặt dương dương tự đắc.

- Tôi không biết Lưu tiểu thư lại là người như vậy đấy. Đã là tiểu tam phá gia đình người khác lại còn hống hách như thế này. Thật là không biết xấu hổ. Cho dù cô có là bạn gái của anh ấy đi chăng nữa thì bây giờ anh ấy là chồng của tôi.

Cô giận quá hóa cười. Cô đã nhẫn nhịn cô ta rồi mà vẫn được nước lấn tới.

- Cô...cô...cô.

Cô ta giận quá không biết nói lời nào. Đúng vậy bây giờ cô đã làm vợ của anh rồi mà cô ta chỉ là...

- Lưu tiểu thư sao cô lại mắc bệnh nói lắp thế? Rõ ràng lúc này còn tốt lắm cơ mà.

Ha ha cho cô ta nói nè.... ác ma trong lòng cô đắc ý.

Chợt cô ta nhìn thấy anh đang đi về phía này thì làm bộ ủy khuất nước mắt rơi lã chã.

Cô đứng quay lưng về phía anh nên không nhìn thấy anh đang lại gần.

- Lưu tiểu thư à sao tự dưng cô lại khóc vậy hả có ai ăn hiếp cô đâu.

- Minh Nguyệt à...Hức...hức... tôi không có cướp anh Phong mà...Hức....tôi chỉ là thư kí cho anh ấy thôi.

Cô ta nói xong còn tiến lên nắm lấy tay cô. Còn cô thấy cô ta khóc lại còn tiến lên thì theo phản xạ đẩy cô ta ra.

Cô ta thuận thế ngã nhào ra đất.

- CÔ LÀM CÁI GÌ THẾ.

Bỗng từ đâu anh chạy ra hắt cô ngã xuống đất rồi chạy ra đỡ cô ta dậy

- Ly Nhi em có sao không?

Nhìn thấy anh chạy vội ra đỡ cô ta lòng cô đau như dao cắt. Làm vợ chồng với anh đã 3 năm cô chưa từng thấy anh nói một lời dịu dàng nào với cô....

Cô ta vừa khóc vừa kể lể:

- Anh Phong à...hức...hức...em không cố ý chọc giận Minh Nguyệt đâu mà...Hức...hức em đã nói là chúng ta không có gì rồi mà cô ấy không tin chúng ta.

Anh quay sang nhìn cô thì vẫn thấy cô đang thất thần thì lại càng tin hơn phần nào lời nói của cô ta.

- Cô đã làm gì Ly Nhi thế hả?

Lời lẽ chất vấn của anh làm cô càng thêm đau.

- Thì như những gì cô ta nói thôi.

CHÁT.

Anh....anh đánh cô. Từ lớn đến bé còn chưa ai đánh cô mà bây giờ anh đánh cô vì cô ta.

Nhìn bóng hình anh dịu dàng đỡ cô ta đứng dậy thì lòng cô đã không còn cảm giác nữa rồi.

Kể từ hôm đấy anh không thèm ngó ngang gì đến cô hết. Không một lời nói dù chỉ một lời. Hôm nay là ngày sinh nhật 23 tuổi cô muốn đến công ti của anh để làm hòa. Vào thẳng phòng tổng giám đốc cô thấy cô ta lén lút cầm một sấp tài liệu gì đó. Cô hơi nghi ngờ rồi lấy điện thoại chụp lại.

Xong rồi cô cất điện thoại rồi đi vào phòng.

- Cô đang làm gì đấy?

Cô ta giật thót nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh:

- Sao cô vào mà không gõ cửa vậy hả?

- Đây là phòng làm việc của chồng tôi, tôi thích vào lúc nào thì vào. Có liên quan gì đến cô.

- Tôi đi gọi anh Phong đến cho cô.

Cô ta nói rồi đi ra. Nhưng hôm nay anh lại phải đi công tác gấp nên không gặp được nhau.

Hai hôm sau có tin tức là công ti có nội gián. Cô chắc là do cô ta làm. Cô phải cho anh biết mới được. Cô chuẩn bị rồi đến công ti của anh. Đẩy cửa phòng tổng giám đốc cô đã thấy anh dựa vào cô ta thật gần. Hai người họ đang nói cái gì đó.

- Hai người đang làm cái gì đấy?

Cô hét lên. Hai người họ lại dáo dạt thân mật trước mặt cô. Thấy cô đến hai người giật mình.

- Chỉ là thảo luận một chút việc thôi, cô làm gì mà to tiếng vậy?

Anh hờ hững. Thấy anh như vậy cô thấy lòng mình như hung hăng bị rạch cho mấy dao.

- Minh Nguyệt à cô nhận tội với ả Phong đi không thì sau công ti điều tra ra là cô phải chịu tội đấy.

Cô ta nói với vẻ mặt lo lắng như thể cô ta đang lo lắng cho cô thật ấy.

- Tôi làm gì sai?

Cô ngờ vực. Cô đã làm gì sai sao?

- Thôi tôi và anh Phong đã biết rồi làm gì cô phải nói dối. Cô bán tài liệu của công ti phải không. Tôi biết cô giận lần trước tôi đã chọc giận cô nhưng cô không thể nào lấy công ti ra trút giận được chứ....

- Cô nói dối là cô lấy cắp tài liệu của công ti mà lại đổ tội cho tôi...

- Cô im đi.

Anh quát lên.

- Cô đã làm rồi thì thôi không phải đổ tội cho Ly Nhi.

- Ly Nhi... cái gì cũng Ly Nhi anh không biết cái gì ngoài cô ta nữa sao? Tôi là vợ của anh hay là cô ta.

Cô gào lên.

Chát

- Cút.

Cô ôm mặt anh lại tát cô.... anh cũng vì cô ta mà tát cô. Giọt nước mắt lặng lẽ rơi. Cô đứng dậy đi ra khỏi đó. Cô không muốn thấy cô ta có vẻ mặt hả hê khi nhìn thấy cô yếu đuối.

Về nhà cô cũng tĩnh tâm lại. Cô không thể cứ như thế này được. Cô sẽ ly hôn với anh. Mặc dù còn rất yêu anh nhưng cô cũng buộc mình phải quên đi. Đáng lẽ ra cô không nên kết hôn với anh.

2. Chương 2: Trọng Sinh

Đặt chiếc nhẫn cùng tờ đơn ly hôn lên bàn làm việc của anh. Nhìn lại ngôi nhà một lần cuối. Ngôi nhà này đều có kỉ niệm của cô và anh mặc dù không mấy vui vẻ. Nhìn lại một lần cuối cô tự hỏi đến lúc anh nhìn thấy tờ đơn ly hôn ở trên bàn thì anh sẽ có phản ứng gì. Có hay không một chút nuối tiếc. Cô tự điều chỉnh là không bao giờ đâu nhĩ. Từng giọt nước mắt lại rơi.

Cô phải quên anh đi.

- Làm gì mà vì một cây cỏ mà bỏ lỡ một rừng cây cơ chứ. Bà đây sẽ quên hẳn.

Nói ra cô thấy nhẹ cả lòng. Cô quyết định sẽ sang Pari chơi để giải sầu.

Ở sân bay.....

- Chuyển bay XXXX đến Pari chuẩn bị cất cánh.....

Lên chuyến bay đến Pari cô hít một hơi thật sâu. Một cuộc sống mới sẽ bắt đầu.

Nửa tiếng sau

Ầm...ầm.... máy bay rung lắc dữ dội. Ngoài trời sấm sét vang lên thật to làm mấy người nhát gan run rẩy.

Cô bất đắc dĩ nghĩ chẳng nhẽ máy bay lại gặp tai nạn...haiz số cô thật là bất hạnh mà. Vừa mới dự định sống cuộc sống mới xong lại gặp tai nạn máy bay đúng là đủ xui xẻo mà.

Tiếp viên luôn miệng an ủi hành khách nhưng không có tác dụng.

* Uỳnh.....uỳnh...xẹt....xẹt...* máy bay lại càng rung lắc dữ dội hơn. Thậm chí còn có cả những tia lửa điện đập chồm. Rồi mấy giây sau máy bay mất kiểm soát lao mạnh xuống biển với tiếng la hét của hành khách trên chuyến bay. Lúc cuối cùng, cô nghĩ nếu có kiếp sau cô nhất định phải sống có ý nghĩa mới được. Chứ không phải như kiếp này mới 23 tuổi đã kết thúc cuộc đời....

Đó là ý nghĩ của cô khi chìm vào bóng tối vô tận. Lúc cô tỉnh lại đã thấy mình nhẹ tênh bay bay theo gió. À chắc cô đã chết rồi nhưng mà tại sao cô không ở cầu Nại Hà uống canh của Mạnh bà mà lại lang thang ở đây nhĩ. Cô bay theo gió về thành phố A, nơi cô đã từng sống 23 năm. Cô thấy cha mẹ gào khóc trước tang lễ của mình. Cha cô luôn là một doanh nhân thành đạt mà giờ đây khuôn mặt ông như già đi mấy tuổi, hình như mái tóc cũng có nhiều sợi bạc hơn. Còn mẹ cô, một quý phu nhân ưu nhã nhưng giờ đây lại chật vật, tang thương đến vậy. Cô cũng nhìn thấy gương mặt đối trá của cô ta khi đến dự tang lễ. Cô cũng nhìn thấy nét mặt lạnh lùng của anh, nhưng hình như nét mặt ấy chứa một tình cảm nào đó mà cô không thể hiểu được. Cô tự điều chỉnh phải là cô lại hoang tưởng không. Cô chết thì anh rất vui mới phải, anh sẽ

được ở bên cô ta mà. À quên cô để lại tấm ảnh cô chụp cô ta ở trên bàn không biết anh có tha thứ cho cô ta không nữa. Haiz truyện của người ta sao cô lại phải quẩn nhĩ.

Nhìn cha mẹ cô đau khổ cô thấy nhói nhói đau. Cô không phải là một đứa con tốt. Cô chỉ biết chạy theo anh mà không quan tâm gì đến cha mẹ mình. Giờ đây cô rất hối hận, hối hận vì không quan tâm cha mẹ, hối hận vì mơ ước những thứ không thuộc về mình....

Bao nhiêu tâm trạng ngổn ngang trong lòng cô. Bỗng có một tia sáng từ đâu lóe ra mang theo linh hồn của cô đến chỗ nào đó rất tối tăm. Bất tri bất giác cô mất đi ý thức. Cô ngất đi nên không biết tia sáng kéo cô đến một căn phòng nào đó và linh hồn của cô đã nhập vào người trên giường.

- Haiz chỉ tại diêm vương không cẩn thận làm loạn sổ sách thì đã không bắt nhầm cô. Tôi định cho cô sống lại nhưng thân xác đã bị hủy nên đành đem cô trở lại năm 15 tuổi thôi. Hắc hắc cô muốn sống lại mà tôi giúp cô rồi đó. Sau lúc nào cô chết thì đừng có đi kiện chúng tôi nha..... Tạm biệt cô gái.

Tia sáng cũng chính là Bạch Vô Thường lẩm bẩm xong cũng nién mắt.

Đau... Đầu cô đau quá. Cổ họng cũng thật rất, thật khát quá:

- Nước.....nước... nước.

Giọng cô vì khát nên khàn khàn. Một ly nước được đưa tới bên miệng cô. Một bàn tay dịu dàng nâng cô dậy dứt cho cô từng chút nước một.

- Nguyệt Nhi... uống từ từ thôi.

Đôi tay dịu dàng ấy vuốt vuốt lưng cô.

Giật mình cô đã chết rồi cơ mà sao lại cảm thấy đau được chứ. Điều này thật kì lạ. Cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu ra. Đập vào mắt cô là mẹ của cô. Không đúng tại sao mẹ cô lại trẻ như thế này được chứ.

Thấy cô thất thần mẹ cô - bà Tổ Vân tưởng là cô còn ốm nên choáng váng đầu óc.

- Bây giờ là năm bao nhiêu hả mẹ?

Cô không không chế được bật thốt lên

- Hả, con không phải bị sốt đến hồng đầu óc luôn chứ. Bây giờ là năm 20XX.

Nghe thấy mẹ cô nói thế cô chỉ cảm thấy mừng như điên. Không không chế được cảm xúc nước mắt cô rơi xuống từng hạt từng hạt như trên châu.

Bị nước mắt cô dọa sợ mẹ cô hoảng hốt:

- Con làm sao vậy? Con thấy khó chịu chỗ nào hả.....

Thấy mẹ lo lắng cho mình cô vừa cười vừa khóc lẩm bẩm:

- Sống lại thật là tốt quá.... thật tốt quá....

- Con nói gì đấy?

Mẹ cô nghi ngờ.

- Dạ không có gì ạ, mẹ con đói.....

Cô mèo nheo....

- Con heo con này đói thì nói với mẹ chứ sao lại khóc thế thì còn ra thể thống gì nữa?

- Dạ, con biết rồi mẹ định cho con chết đói à.

Thấy mẹ bắt đầu lải nhải cô nhanh chóng tìm cớ.

- Thôi được rồi heo con.....mẹ đi lấy cho con đây.

Đợi mẹ ra ngoài cô vui sướng hết sức. Ông trời đã cho cô cơ hội làm lại cô phải hảo hảo chân trọng mới được. Đời này cô sẽ tránh xa anh và cô ta. Cô không thể nào vướng vào vết xe đổ kiếp trước nữa.

Ăn xong cô thấy mí mắt mình nặng trĩu. Thật thỏa mãn cô đi vào giấc ngủ với nụ cười thật tươi trên môi.
- Tương lai tươi sáng ta đến đây.....

3. Chương 3: Kiếp Trước-1

Sáng hôm sau 5h30” sáng...

Theo thói quen cô thức dậy để chuẩn bị bữa sáng cho anh. Vừa bước chân xuống giường cô khựng lại. Đây không phải là phòng của cô. Đúng rồi cô đã trọng sinh mà.

Bây giờ cô đã không còn là vợ của anh nữa, bây giờ cô cũng chưa chia cắt anh với cô ta thôi thì để đôi gian phu dâm phụ ấy đến với nhau.

Nói vậy thôi nhưng cô đã yêu anh 10 năm rồi làm sao có thể trong một lúc từ bỏ được cơ chứ.

Nhưng từ bây giờ cô sẽ cố gắng, thật cố gắng để không lặp lại kiếp trước nữa.

Nhớ lại ở kiếp trước ngay từ lần đầu tiên gặp mặt cô đã choáng váng với vẻ lạnh lùng của anh. Lúc đó cô chỉ muốn được anh chú ý nhiều hơn nên lúc nào cũng lượn lờ trước mặt anh.

Còn anh thì vẫn là một tên mặt thiện tiêu chuẩn, lúc nào cũng như tảng băng di động.

Chắc lúc ấy anh ghét cô lắm. Cô bám theo anh từ năm 13 tuổi, theo anh đi khắp nơi như một cái đuôi nhỏ.

Dù như vậy nhưng anh không để ý ngó ngang gì tới cô cả.

Nghĩ lại cô thấy thật mất mặt.

Còn anh từ năm 18 đã yêu cô ta - Lưu Ly.

Mỗi lần thấy anh thân mật cùng cô ta là lòng cô lại đau như cắt.

Năm 15 tuổi cô tỏ tình với anh nhưng anh không chấp nhận. Vì vậy cô thất tình nên dầm mưa trong công viên đến nỗi bị sốt cao suốt 2 ngày. Lúc ấy cô thấy rất đau khổ nhưng bây giờ cô phải cảm tạ lần đó. Vì thế nên cô mới có thể sống lại một lần nữa.

Tuy tỏ tình lần đó thất bại nhưng trước kia cô vẫn không bỏ qua cho anh mà vẫn bám lấy anh. Bây giờ nghĩ lại cô cảm thấy hồi đó có phải là bị ăn bùa ngải gì không mà có thể không biết xấu hổ như vậy được.

Biết anh có người yêu nhưng cô vẫn không buông tay, cô vẫn bám lấy anh. Mặc dù anh đã từ chối cô, hay là anh đã có người yêu cô cũng mặt dày đi theo anh.

Cô cho rằng một lúc nào đó anh sẽ bị cảm động bởi tình cảm của cô. Dù anh có xua đuổi hay chửi mắng cô thì cô vẫn cứ đi theo anh. Mỗi lần anh và cô ta hẹn hò cô đều len lén đi theo bọn họ. Chỉ những lúc như thế thì cô mới nhìn thấy trên khuôn mặt của anh một chút dịu dàng.

Mỗi lần nhìn thấy họ tay trong tay là cô hết sức khó chịu.

Nhưng cô vẫn bám theo anh. Cô biết cô ta sắp đi du học nước ngoài nên càng bám dính lấy anh. Cô thay đổi bản thân mình để cho mình dễ giống với hình mẫu người yêu lí tưởng của anh. Nhưng anh vẫn không một lần ngoái lại nhìn cô.

- Chỉ cần anh quay lại, anh sẽ nhìn thấy một người luôn đứng chờ anh ở phía sau. Nhưng tại sao anh không quay lại dù chỉ một lần.....

Đến lúc cô ta ra nước ngoài anh vẫn không thể nào quên được cô ta. Cô lại một lần nữa thay đổi bản thân mình để giống cô ta. Cô hi vọng anh sẽ quan tâm đến cô, dù anh chỉ coi cô là một thể thân thôi cũng được.

Nhưng anh vẫn không quan tâm cô.....

Anh nói:

- Cô chỉ càng làm cho tôi ghê tởm hơn mà thôi.

Cho dù đã nghe nhiều lời cay độc của anh nhưng cô vẫn không tránh khỏi đau lòng

- Em yêu anh như thế sao anh lại không thể cho em một cơ hội.

- Tôi không cần tình yêu của cô. Tôi chưa bao giờ nghĩ đến sẽ cho cô cơ hội cả. Cô hãy chết tâm đi.

Anh nói rồi quay bước ra đi chỉ để lại cô thẫn thờ đứng đó.

Cô thì thào:

- Thì em biết là phải quên anh nhưng con tim nó lại không thể khống chế được. Nếu anh đã không cho thì em chỉ có thể tự giành lấy thôi.....

Năm cô 20 tuổi....

Cô nghe nói công ti nhà anh sắp phá sản. Cô bất chấp tất cả xin bố cô đầu tư vào công ti nhà anh với điều kiện anh phải kết hôn với cô.

4. Chương 4: Kiếp Trước - 2

Mặc dù không tình nguyện nhưng vì công ti của gia đình mình anh phải lấy cô. Mặc dù không muốn nhưng công ti này là tâm huyết một đời của cha anh nên cô chắc chắn anh sẽ kết hôn với cô.

Cô biết điều đó nên lấy đó làm điều kiện để ép anh kết hôn với cô.

- Cô thật khiến cho tôi ghê tởm. Tại sao cô lại ép tôi kết hôn với tôi chứ. Cô thật ti bỉ. Tôi mong về sau cô sẽ không hối hận về quyết định này.

Anh bỏ lại những lời nói ác liệt đó rồi quay bước đi. Để lại đằng sau một trái tim lại lần nữa tan nát. Dù đau nhưng cô vẫn mỉm cười:

- Không sao, em sẽ chờ cho tới lúc anh yêu em.

Tâm nguyện của cô đã thực hiện được là gả cho anh. Cô thấy hết sức hạnh phúc. Cô đã gả cho người đàn ông cô yêu nhất.

Đúng vậy, hôm nay là ngày cưới của anh và cô.

Hôn lễ được tổ chức ở một nhà hàng hết sức xa hoa, lộng lẫy. Cũng có rất nhiều khách mời. Hầu hết đều là đối tác làm ăn của hai nhà.

Nắm tay anh đi vào lễ đường cô nở một nụ cười thật tươi, bên cạnh là anh với một vẻ mặt tươi cười. Nhưng cô biết nụ cười ấy chỉ toàn là giả dối. Cô nhớ lại cuộc nói chuyện của hai cha con cô.

- Con chắc chắn là con sẽ hạnh phúc chứ.

Cha cô ôn tồn hỏi. Ở thương trường ông hết sức khôn khéo, lãnh tinh. Nhưng ở trước mặt cô, ông luôn là một người cha cưng chiều cô gái hết mực.

Cô cười, một nụ cười rục rịch làm sáng lên cả khuôn mặt.

- Con chắc chắn sẽ hạnh phúc.

Nhìn thấy cô như vậy ông cũng chỉ có thể lắc đầu. Ông đã nhìn ra thằng nhóc - Bách Lí Thiên Phong không yêu con gái ông. Ông đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm nên rất biết cách nhìn người. Nhưng có ngăn cản thì cô vẫn khăng khăng muốn lấy thằng nhóc đó. Thôi, ông chỉ hi vọng cô được hạnh phúc. Nếu không thì thằng nhóc kia cũng đừng trách ông tuyệt tình.

* * *

Bây giờ khi đang đứng ở trên lễ đường. Cô tự tin thầm nhủ:

- Nhất định mình sẽ làm cho anh ấy yêu mình.

Tối hôm ấy với niềm vui rạo rực cô ngồi chờ ở trong phòng cưới của cô và anh với niềm hồi hộp khó tả.

Cô đang tưởng tượng mai sau mình sẽ hạnh phúc như thế nào.

Bỗng nhiên có tiếng đẩy cửa.

Anh loạng choạng trong men say bước vào trong phòng.

Nhìn thấy anh cô thật vui mừng nên bước lên dìu anh ngồi xuống giường. Nhưng khi cô đang định đi lấy trà giải rượu cho anh thì bỗng một lực mạnh mẽ lôi cô trở lại giường.

- Ly Nhi đừng bỏ anh đi....đừng...

Anh lè nhè ôm chặt cô bào lòng. Nếu như lúc trước cô hẳn sẽ vui vẻ lắm nhưng nghe thấy tên Ly Nhi cô dấy dựa mạnh mẽ.

- Em không phải Lưu Ly em là vợ của anh Minh Nguyệt.

Cô nói rồi gỡ tay anh ra. Nhưng anh lại càng ôm cô chặt hơn.

- Ly Nhi em lừa anh. Em định ra đi nữa hả. Anh sẽ không cho em đi đâu.

Nó rồi anh cúi xuống bá đạo hôn cô.

Cô vùng vẫy phản kháng muốn đẩy anh ra nhưng không thành công. Thấy cô muốn phản kháng anh cầm lấy hai tay cô cố định trên tường. Miệng không ngừng nghỉ tiến công thần tốc vào mọi góc ngách trong miệng cô, mút lấy dòng mật ngọt mát lạnh mùi thạch trái cây của cô.

Còn cô thì chỉ thấy tuyệt vọng. Anh đã kết hôn với cô mà trong đê tân hôn anh lại gọi tên người con gái khác. Thật mỉa mai làm sao. Nhưng cô không thể suy nghĩ được nữa bởi vì cô đã thiếu hết dưỡng khí rồi. Thấy cô sắp ngất với khuôn mặt đỏ hồng, đôi môi đỏ mọng với khoe môi còn vương sợi chỉ bạc. Nhìn cô dụ hoặc đến kì lạ.

Thấy cô như vậy ngọn lửa trong đôi mắt anh bốc lên.

Khó khăn lắm mới lấy được chút dưỡng khí thì cô cảm thấy có một bàn tay luồn vào váy của cô. Giật mình cô la lên:

- Tôi không phải Lưu Ly mà...tôi không....phải mà....

Vừa nói cô vừa nức nở thật đáng thương.

Thấy cô muốn phản kháng anh giận dữ xé toang chiếc váy cô đang mặc rồi thô bạo hôn cô. Không để cho cô có cơ hội phản kháng tay anh dao động trên cơ thể cô kích thích những điểm mẫn cảm.

Dần dần người cô mềm nhũn tuân theo dục vọng của cơ thể. Buông lơ tất cả để hưởng thụ một đêm nay.

* * *

Mặt trăng ở trên cao thẹn thùng cúi vào trong những đám mây nhưng vẫn không ngăn cản được hương vị kiều diễm ở trong phòng.....

5. Chương 5: Kiếp Trước - 3

Sáng hôm sau.....

Đang ngủ tự dưng cô cảm thấy có một bàn tay đang dè lên người cô. Mà trên cơ thể cứ khó chịu. Làn da cô tiếp xúc với chiếc giường và chăn.

Thế là cô bật dậy. Vừa mới đứng lên cô lập tức loạng choạng suýt ngã xuống.

Một tiếng nổ mạnh trong đầu cô. Hôm ua nh và cô đã.....

Nhưng rồi sau đó cô lại ngơ ngác. Anh chỉ tưởng cô là cô ta mà thôi...

Trong lúc đó anh luôn miệng gọi tên cô ta chứ không phải tên cô.

Bàn thần nhìn lên trần nhà cô quên mất có anh cũng đang ở trên giường. Anh thức dậy thấy cô đang ngẩn ngơ với cơ thể trần trụi đầy vết hôn xanh tím thì cũng ngẩn người.

Anh nhớ rõ lúc hôm qua anh uống say thì nhìn thấy Ly Nhi rồi sau đó anh kéo cô lại. Cô cũng đã nói là cô không phải là Ly Nhi nhưng anh vẫn không buông cô ra.....

Anh rất xấu hổ. Nhưng điều đó không phải là điều cô muốn sao. Nghĩ vậy anh không còn cảm thấy xấu hổ nữa.

Mà giờ phút này thấy cô ngẩn người không để ý tới anh thì anh thấy hơi tức giận.

- Đây chẳng phải là điều cô muốn sao.

Tiếng anh lạnh lạnh mang theo châm chọc vang lên làm cô thôi thất thần.

- Không phải....em không muốn thế....

Cô hoảng hồn vội giải thích.

- Cô đừng có chơi lạt mềm buộc chặt với tôi. Tôi không có hứng thú chơi đùa với cô đâu.

- Không có... anh hiểu lầm rồi...

Cô gấp đến độ kích động gò má đỏ ửng ánh mắt lấp lánh nước mắt. Cô cũng chưa mặc quần áo nên đôi gò bồng mề người cũng phập phồng theo hơi thở của cô. Mà cô còn không biết cứ tiến lại gần anh nữa chứ.

Anh chỉ cảm thấy miệng khô khốc. Yết hầu không tự chủ được nuốt nước miếng. Đôi mắt anh tối sầm lại. Anh nhớ lại cảm giác tuyệt vời khi cùng cô đêm qua.

- Cô không cần phải giải thích với tôi.

Nói rồi anh bước thật nhanh vào phòng tắm. Anh sợ anh sẽ không khống chế được mà lao đến nuốt cô vào bụng mất.

Thấy anh đi vội vàng như vậy như thể không muốn nói với cô thêm một lời nào nữa.

- Chẳng nhẽ anh lại chán ghét cô đến vậy ư.

Lê lết cơ thể đau nhức vào trong nhà tắm cô mới nhớ ra là cô không có mặc quần áo. Chắc vì thế anh mới không muốn nhìn cô nữa.

Từ sau hôm đó, anh cho dù về nhà cũng tránh gặp mặt cô.

6. Chương 6: Kiếp Trước_4

Từ đêm hôm tân hôn đó, ở trước mặt bố mẹ, người ngoài thì anh tỏ vẻ quan tâm chăm sóc cô. Còn khi chỉ có hai người thì anh lại trở lại đáng vẻ lạnh băng như thường.

Cô biết anh thích ăn món cay nên cô đi học nấu ăn. Anh thích người dịu dàng nên cô cố gắng tỏ ra dịu dàng, sẵn sàng.

Mỗi buổi sáng cô đều dậy sớm làm đồ ăn sáng cho anh.

Cô cũng không dám để người giúp việc nói ra là cô làm cho anh vì sợ anh không ăn.

Mỗi buổi tối, cô thường nấu những món anh thích rồi chờ anh về nhà ăn cơm. Nhưng hầu như hôm nào anh cũng bận về rất khuya.

Chỉ để cho cô mỗi mắt chờ đợi cùng với bàn thức ăn đã nguội ngắt.

Còn những khi anh về nhà sớm thì chỉ chú tâm vào ăn chứ không nói với cô một lời nào.

Cô vẫn cố kiên trì đợi một ngày anh hồi tâm chuyển ý. Nhưng anh chỉ coi cô như một người vô hình

Kể từ lần đầu tiên anh chạm đến cô thì sau đó anh không hề chạm vào cô thêm một lần nào nữa.

2 năm sau.....

Mối quan hệ của cô và anh vẫn như trước kia nhưng giữa hai người đã có một sự ăn ý không nói nên lời.

Chỉ cần cô nhìn thấy từng cử chỉ nhỏ nhất của anh thì cô sẽ biết anh đang suy nghĩ điều gì.

Mọi việc cũng sẽ yên bình như thế nếu cô ta không về nước...

Đúng vậy, sau 3 năm du học cô ta cuối cùng cũng về nước.

Về nước được một, hai hôm cô ta đến công ti của anh xin việc làm luôn.

Anh cũng không còn tình cảm gì với cô ta nữa nhưng ở trong lòng anh vẫn còn những kí ức tốt đẹp của hai người nên vẫn nhận cô ta vào làm.

Cô ta về nước chỉ vì trà trộn vào công ti anh lấy tài liệu. Cô ta cũng còn yêu anh nên khi biết anh kết hôn cô ta dùng mọi chiêu trò làm cho anh hiểu nhầm cô.

Đúng vậy, cô ta đã đạt được mục đích của mình. Khi cô ta đang lấy tài liệu thì cô ddi vào. Cô ta sợ lộ tẩy và đã vu oan cho cô.

Còn anh từ lần nhìn thấy cô ta bị cô đẩy ngã thì đã nghiêng về phía cô ta hơn. Nè khi cô ta nói cô lấy tài liệu của công ti thì anh tin. Anh cũng nhìn camera ở hành lang nên cũng thấy cô đi vào văn phòng của mình.

Thấy vậy anh hết sức thất vọng về cô. Đúng lúc đấy cô lại đến công ti và bảo là cô ta lấy trộm tài liệu thì anh không tin.

Anh tức giận vì cô nghi ngờ anh qua lại với cô ta. Với lại cô không chịu nhận sai mà còn châm chọc anh nữa thì anh triệt để mất khống chế.

Anh đã tát cô và mắng cô cút. Tát cô xong anh chờ người, lần trước anh cũng không cố ý đánh cô và lần này cũng vậy. Chỉ do anh quá tức giận.

Cô đi mất anh chỉ cảm thấy có cảm giác rất bất an. Nhưng anh vẫn cố gắng làm việc. Đến đêm anh về nhà thì ngôi nhà đã không còn hình bóng của cô nữa.

Tờ giấy ly hôn như là đang cười nhạo anh. Anh nghĩ cô cũng như lần trước sẽ tha cho anh nên không đi tìm. Anh cố phớt lờ cảm giác bất an nơi đáy lòng để rồi phải hối tiếc mãi mãi.....

Anh cũng nhìn thấy tấm ảnh của cô chụp. Hóa ra anh đã trách nhầm cô. Ngày mai anh sẽ đi tìm cô để xin lỗi. Bỗng tiếng chuông điện thoại vang

lên.

- Alo..

- Có phải ông là ông xã của Thượng Quan tiểu thư không? -

- Đúng vậy có chuyện gì sao? - Chúng tôi rất tiếc bà nhà đã gặp tai nạn máy bay và đã tử vong.....

Đầu anh ong ong. Không thể nào như vậy được. Bây giờ anh mới nhận ra là mình yêu cô. Tại sao cô lại ra đi..... Anh còn chưa kịp nói câu

- Anh yêu em.....

7. Chương 7: Thay Đổi

Từ trong dòng hồi tưởng nhớ lại, không biết từ lúc nào nước mắt cô đã rơi đầy mặt.

Được sống lại một lần nữa là ông trời đã tạo điều kiện quá tốt cho cô rồi.

Từ nay trở đi cô sẽ sống vì chính bản thân mình, vì cha mẹ cô nữa.

Vực lại tinh thần, cô đi vệ sinh cá nhân.

Xong xuôi cô xuống dưới ăn sáng. Cô quyết định sẽ thay đổi bản thân từ đầu đến chân.....

- Con gái, hôm nay con thế nào rồi có sốt nữa không?

Cha cô nói với vẻ mặt lãnh đạm. Nhưng cô vẫn nhận ra sự lo lắng trong đôi mắt của ông. Cô thấy lòng mình thật ấm áp.

Đúng vậy, cha cô là vậy, là một người trong nóng ngoài lạnh. Rõ ràng rất quan tâm mà lại tỏ ra thờ ơ.

- Dạ, con không sao đâu ạ.

- Thế con nghỉ nốt hôm nay đi cha đã xin phép cho con rồi.

- Dạ, con biết rồi ạ. Mai con cũng sẽ đi học.

Một ngày cũng đủ để cho cô sốc lại tinh thần để gặp anh rồi.

Ăn xong bữa sáng, cô đi đến một salon nổi tiếng để cắt tóc.

- Quý khách muốn cắt kiểu đầu nào ạ? - Cắt ngắn, uốn phồng với nhuộm cho tôi màu đỏ tía.

Anh thích con gái dịu dàng, nhưng cô lại ưa chuộng phong cách trẻ trung, năng động. Nhưng vì anh, cô để tóc dài, vì anh cô biến mình trở nên dịu ngoan. Nhưng bây giờ sẽ cô sẽ không bao giờ gò ép mình làm việc gì mà mình không thích nữa.

Vài tiếng sau....

Từ salon bước ra một cô gái trẻ trung mà tràn đầy sức sống. Với mái tóc ngắn năng động cùng với màu nhuộm là xu hướng mới hiện nay. Khuôn mặt hoàn hảo không tì vết có một phần nghịch ngợm, thêm mấy phần sôi động.

Vâng, đó chính là cô...

Sau khi cắt tóc xong cô đến trung tâm mua sắm để mua vài bộ quần áo.

Theo ý thích của anh, trong tủ đồ của cô có rất nhiều váy. Nhưng cô không thích mặc váy nên sẽ tìm những bộ quần áo cá tính hơn.

Sau một buổi đi shopping thả ga cô để cho bản thân thả lỏng với một cốc capuchino ở một quán nhỏ yên tĩnh.

- Xin lỗi, tôi có thể ngồi ở đây được không?

Một chàng trai đẹp trai cất tiếng hỏi

- Anh cứ ngồi đi, không phiền đâu.

- Cảm ơn cô.

Đằng nào thì cô cũng sắp đi rồi, cho anh ta ngồi ở đây cũng không sao.

Rồi cô thấy anh ta lôi một tập tranh vẽ ra cùng với các dụng cụ vẽ hình.

- Anh làm họa sĩ hả?

- Không, tôi chỉ có hứng thú vẽ tranh thôi chứ không phải họa sĩ.

- Tôi cũng vậy nhưng tôi vẽ không được đẹp lắm.

Tìm được người có chung sở thích cô rất vui.

Qua cuộc trò chuyện cô biết anh ta tên Hàn Thiên, đang học đại học Z.

Vì có chung sở thích cùng với nhiều quan điểm giống nhau nên Hàn Thiên và cô nhanh chóng thân với nhau.

Hai người nói chuyện hăng say không kể đến thời gian. Đến tận 5 giờ chiều cô mới nói lời tạm biệt. Hai người trao đổi số điện thoại. Đồng thời cô cũng biết hàng tuần cứ đến thứ 4 và chủ nhật là Thiên lại đến đây vẽ tranh. Cô cũng thu xếp thời gian để chủ nhật đến vẽ cùng anh.

Sau cả ngày vui vẻ nhưng cũng đầy mệt mỏi tinh thần cô rất tốt.

- Hừ, ngày mai gặp lại thì làm sao, bà đây không sợ.....

8. Chương 8: Gặp Lại

Hôm nay là ngày cô đi học, cái gì đến thì phải đến. Cô cũng không trốn tránh.

Hạ quyết tâm, cô bước chân đến trường.

Vào trong lớp, vài tiếng xì xào vang lên:

- Con nhỏ này sao vẫn còn mặt mũi đi học nhỉ. Anh Phong đã từ chối thế rồi mà vẫn còn mặt dày đi học nhỉ. Cứ như tao là tao chẳng dám đi nữa đâu.

Một con nhỏ cùng lớp xía xói.

- Mà hôm nay nó cắt tóc ngắn rồi, định gây sự chú ý à.

Một con nhỏ khác tiếp lời.

-

Nhiều lời xía xói nữa cũng thi nhau tuôn ra từ miệng bọn con gái.

Nhưng cô không quan tâm, bọn trẻ con ấy mà, cô đã lớn rồi mà còn so đo với bọn chúng nữa sao. Không để ý những lời bàn tán, cô tìm chỗ của mình nhưng không nhớ gì cả. Tận gần 10 năm rồi mà, ai mà nhớ được cơ chứ.

Cô vẫn nhớ những năm tháng tồi tệ khi học cấp 3 của mình.

Anh nổi tiếng vì đẹp trai, nhiều tiền, học giỏi, lạnh lùng. Có rất nhiều những nữ sinh mến mộ anh nhưng anh không thèm để ý.

Nhưng cô lại là một ngoại lệ.

Vì cô bám theo anh rất kiên trì. Anh mắng cô vẫn theo anh, dù anh trưng ra bản mặt như người chết cô cũng vẫn theo anh. Anh không thể làm gì khác hơn là mặc kệ cô.

Từ đó trong trường đều biết anh có thêm một cái đuôi nhỏ. Người ta cũng biết anh là để cho cô theo anh.

Cũng vì vậy mà cô gây thù chuốc oán với nhiều nữ sinh thích anh. Và thế là cuộc đời học sinh những năm cấp 3 của cô có đủ loại nữ sinh gây khó dễ.

Haizzz..... Nghĩ lại cô cảm thấy kiếp trước mình sống hết sức vô dụng.

Cô chỉ biết bám đuôi theo anh, cô còn chưa có nổi một đứa bạn thân ở trường mà còn đắc tội với rất nhiều người.

Kiếp này cô dù thế nào đi chăng nữa cô phải kiếm một đứa bạn thân thôi.

- Ôi cái cuộc đời nhân sinh mới chán nản làm sao. Cũng tại vì cái tội mê trai thôi.....

Đang lẩm bẩm thì cô cảm thấy có rất nhiều cặp mắt mang theo tò mò hướng đến cô.

Đúng thế, anh đã đến mà hôm nay không thấy cô chạy đến cạnh anh ai cũng cảm thấy kì lạ.

Nâng tầm mắt lên, cô thấy một bóng dáng hết sức quen thuộc, bóng dáng cô đã khắc sâu 10 năm trời. Bao nhiêu tình cảm, không cam lòng hiện trong đôi mắt cô nhưng rất nhanh nên không có ai nhận ra.

Cô quay đầu đi.

Nếu không cô cũng không dám chắc cô có thể khống chế cảm xúc của mình được không.

Lúc này cô chỉ muốn quăng vào mặt anh vài cái tát xem những năm kia tại sao lại đối xử với cô như vậy.

Khó khăn lắm mới ổn định cảm xúc của mình để cho bản thân bình tĩnh.

Trong lúc đó mọi người nhìn cô như người ngoài hành tinh.

Đáng lẽ cô phải chạy ra chỗ anh líu ríu đủ thứ chứ. Hay là sau hôm trước tỏ tình thất bại lại thẹn quá rồi.

Nhưng mọi người nhanh chóng phủ nhận.

Cô bám theo anh dai dẳng như thế chắc không phải đâu.

- Hay là chiêu lật mềm buộc chặt.

Không chỉ anh nghĩ vậy mà hầu hết mọi người trong lớp cũng nghĩ vậy.

Thế là mọi ánh mắt xem kịch vui, khinh bỉ, ghê tởm tập trung hết vào người cô.

9. Chương 9: Khác Biệt

Cô vẫn đắm chìm trong thế giới riêng của mình mà không để ý đến không khí kì lạ xung quanh.

Kiếp trước cô chỉ ăn, bám theo anh mà thôi.

Mà kiếp này cô còn rất nhiều chuyện phải làm. Cha mẹ cô chỉ có cô là con một nên cô phải học kinh doanh để thừa kế công ti.

Cô phải chăm sóc cha mẹ để cho cha mẹ cô vui vẻ. Kiếp trước cô không làm được nhưng kiếp này cô phải làm bằng được.

Nhưng từ năm học lớp 10 cô chỉ lo theo anh không học hành gì, nếu lên lớp thì phải dựa vào tiền của cha cô.

Nghĩ đến đây cô lại cảm thấy xấu hổ. Một rặng mây đỏ hiện lên trên hai má cô.

Mọi người đều nhìn cô nên cũng nhìn thấy cô đỏ mặt. Trông cô dễ thương hết sức. Khuôn mặt vẫn còn nét ngây thơ, đôi mắt to, tròn, đen láy, hai má mỗm mĩm như hai quả đào chín mọng. Nhìn cô mọi người ai chỉ muốn cắn một cái.

Nhưng sau đó ai cũng hoảng hồn lại. Cô đây là thừa nhận rồi đi.

Thấy vậy mọi người cũng chỉ lẩm bẩm vài câu, còn mấy con nhỏ chanh chua thì cố gắng nói rõ to

- Ai sao mà có cái loại không biết xấu hổ như thế được nhỉ? Đã nói thế rồi lại còn dám nhận.....

Bao nhiêu những lời đàm chọc như vậy vang lên.

Nhưng khổ nỗi là cô đang tập trung nên không nghe thấy.

Mấy nhỏ đó còn định nói gì nữa thì cô chủ nhiệm bước vào.

Thế là cả lớp lắng xuống, cô cũng tỉnh lại từ dòng suy nghĩ.

- Thưa cô, cho em chuyển lên trên ngồi ạ.

Cả lớp lại một lần nữa bất ngờ.

Lúc trước, cô cũng được ngồi bàn đầu nhưng vì để ngắm anh từ mọi góc độ nên cô xin chuyển xuống bàn cuối, sao bây giờ lại xin chuyển lên.

Hay lại là một chiêu trò khác để gây sự chú ý. Ai cũng nghĩ như vậy cả.

- Ủ, em lên trên cùng ngồi với bạn học Vương.

Cô cũng không có mấy ấn tượng với bạn học Vương Nha Nha này cho lắm, cô ấy không thích bó đá xuống giếng như những người khác. Cô ấy chỉ như người vô hình ở trong lớp thôi.

Thế cũng được, cô không muốn ngồi cùng người không thích mình.

- Chào bạn, mình là Thượng Quan Minh Nguyệt, mong bạn giúp đỡ nhiều hơn.

- Mình là Vương Nha Nha, bạn gọi mình là Nha Nha cũng được.

Nếu cô không nhìn nhầm thì lúc cô ấy nhìn cô có cái gì đó khác khác.

Nhưng cũng không phải là chán ghét mà hình như là có chút hưng phấn.

Thôi... cô cũng không quan tâm, cô chỉ muốn im lặng học tập thôi.

Hết tiết học, cô thấy Nha Nha đang cúi húi đọc cái gì đó.

Thấy cô nhìn, cô ấy cười

- Minh Nguyệt có đọc truyện ngôn tình không,?

- Mình không đọc.

- Bạn có muốn đọc thử không? Hay lắm đấy.

Nói rồi cô ấy đưa cho cô một quyển truyện.

Vừa đọc được vài dòng, cô không thể nào dời mắt ra được.

Thấy cô như vậy, Nha Nha nở nụ cười như hồ ly...

- Yeah, rủ được một đồng bọn rồi..

Đó là tiếng lòng của cô nàng nào đó..

Còn cô thì đang đắm chìm trong câu chuyện.

- Bạn thích đọc thì mang về mà đọc.

- Cảm ơn cậu nha.

Cô nở một nụ cười hết sức dễ thương.

- À mà sao hôm nay cậu không đi theo bạn học Phong vậy?

Đây cũng là tiếng lòng của cả lớp. Mọi người đều giống tai lên nghe xem cô trả lời thế nào.

Nghe thấy người nhắc đến anh, nét cười trên khuôn mặt cô giảm đi. Nhưng nhanh chóng cô lại nở một nụ cười còn tươi hơn.

- Tại vì tớ không thích nữa thôi.

Câu trả lời của cô rất ngắn gọn, đánh bẹp máu hóng chuyện của mọi người.

- Tớ thấy hình như cậu khác với trước kia nha.

- Ai mà chả có lúc thay đổi... Mình cũng vậy mà thôi...

Rồi hai người nói chuyện đến quên trời quên đất...

Nếu nhìn ra thì thấy anh đang sầm mặt lại vì lời của cô lúc nãy....

Cũng được, anh cũng không muốn bị làm phiền. Nhưng hôm nay không thấy cô lú lú anh lại thấy thiếu thiếu gì đó....

Nhìn cô và nữ sinh đó đang trò chuyện, anh chợt nhận ra cô đã thay đổi kiểu tóc.

Một kiểu tóc cá tính nhưng anh thấy nó không những vừa mắt hơn so với mái tóc dài trước đây anh thích nữa.

Chắc là anh bị bệnh rồi....

10. Chương 10: Sinh Nhật

Trong hai tháng tiếp theo, cô chăm chỉ học lại kiến thức lớp 10, vì cô thông minh nên nhớ nhanh. Bây giờ cô cũng đã thân thiết với Hàn Thiên và Nha Nha.

Cô cũng đang dần thân vào truyện ngôn tình....

Tại Nha Nha rủ cô làm bây giờ cô thấy cuộc sống thật đẹp, tha hồ mà YY đủ thứ trong đầu.

Gia đình cô cũng rất hạnh phúc.

Cuộc sống của cô bây giờ thật là đẹp ngoại trừ anh ra.

Đôi lúc cô cũng nhớ đến anh cùng với cô ta, suy nghĩ lại đúng là cô xấu xa, ai lại dùng gậy đánh uyên ương.

Cô quyết định sẽ giúp đỡ nhà anh nếu nhà anh gặp rắc rối.

Đây chính là cách cô trả ơn anh.

Còn anh đã lâu không thấy cô bám theo mình thì thấy khó chịu, nhưng nghĩ đến cô chơi trò lạt mềm buộc chặt với mình thì lại thấy rất thoải mái. Chắc cô làm thế chỉ định gây sự chú ý của mình thôi, anh tự nhủ mình như vậy.

Mấy tháng nữa trôi qua.....

Sắp đến sinh nhật 16 tuổi của cô, cha mẹ cô năm nay dự định tổ chức sinh nhật cho cô rất to.

Cô cũng mời cả lớp đến dự, cô cũng mời Hàn Thiên cùng với một số người bạn khác nữa.

Tiệc sinh nhật được tổ chức tại khách sạn của nhà cô.

Trong bữa tiệc có nhiều đối tác làm ăn của cha mẹ cô. Cha mẹ cô kinh doanh nhiều lĩnh vực nên số khách mời rất nhiều.

Cho đến khi tất cả các vị khách đến đông đủ, cô, chủ nhân của bữa tiệc mới bước ra.

Hôm nay cô trông rất duyên dáng với chiếc váy công chúa màu trắng cúp ngực làm nổi bật lên chiếc eo thon, làn da trắng hồng. Cùng với bộ trang sức bằng kim cương của một nhà thiết kế nổi tiếng.

Trên đầu cô là một chiếc vương miện được khảm những viên kim cương được điêu khắc tỉ mỉ. Cô đi một đôi giày bằng pha lê sáng lấp lánh.

Trông cô như là một cô công chúa bước từ trong tranh ra. Xen lẫn vào sự cao quý là một chút nghịch ngợm cùng nét quyến rũ như có như không.

Trông cô bắt mắt như đóa hoa hồng, một vẻ đẹp quyến rũ nhưng đầy lạnh lùng.

Rất nhiều người bị vẻ đẹp của cô thu hút, cả anh cũng vậy.

Đúng, hôm nay anh cũng đến.

Anh mặc một bộ âu phục màu đen hết sức đắt tiền. Cho dù chỉ mới 16 tuổi nhưng anh đã cao 1m75, cả thân hình rắn chắc, gợi cảm cùng với vẻ mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi càng làm cho anh trở nên bắt mắt không thua kém gì cô.

Nhìn thấy nhiều người đàn ông nhìn cô mê đắm, anh chỉ hận không thể móc mắt từng người ra. Anh chỉ muốn chạy lên ôm cô vào lòng, tuyên bố cho mọi người biết cô là của anh.

Bỗng nhiên, anh thấy một tên đàn ông khoảng 20 tuổi đi đến bên cô, hai người hình như quen biết.

Cô gặp hân ta sao lại mừng rỡ chạy ra ôm nhau như thế, không phải cô thích hân ta sao? Thế nào cô lại đi thân mật với người đàn ông khác...

Người đàn ông đó chính là bạn nhỏ Hàn Thiên của chúng ta.

*Hàn Thiên: tui chỉ đến ôm mừng sinh nhật cô ấy thôi mà __-. Sao năm cũng trùng đạn vậy *

Bạn ý rất là vô tội QAQ nha....

11. Chương 11: Vô Đề

Nhìn thấy cô và hân ta cười đùa hết sức thân mật (nhưng thực chất là Hàn Thiên đang bàn luận về các bức tranh nổi tiếng mà thôi), anh hết sức chướng mắt. Hận không thể quăng tên đó đi thật xa.

Không thể kiềm chế được bản thân, anh bước đến chỗ hai người đang cười nói.

Thấy anh đi đến, cô thật không ngờ là hôm nay anh lại đến đây.

- Chúc cậu sinh nhật vui vẻ.

Thấy cô không để ý đến anh mà vẫn dựa sát vào hân ta, anh hết sức tức giận.

Cô cũng thấy anh đang tức giận, không biết anh đang phát điên cái gì nữa. Không thích đến tiệc sinh nhật của cô thì thôi sao đến lại còn tỏ thái độ khó chịu. Cô cũng hơi tức rồi nha, vì vậy cô không để ý tới anh mà vẫn nói chuyện vui vẻ với Hàn Thiên.

(Thì ảnh đang ghen mà.....hồ hồ)

Anh thấy cô vẫn không để ý đến anh thì đang định phát giận thì Nha Nha đến.

Thấy Nha Nha đến, cô hết sức vui vẻ kéo Hàn Thiên đi đến chỗ Nha Nha.

Để lại anh đứng một mình hiu quạnh ở đây.

Thấy cô bỏ đi không thèm để ý đến anh thì anh cũng giận.

Tại sao anh lại phải đến đây chứ, không phải là vì cô sao. Càng nghĩ càng tức, anh không thèm đuổi theo cô nữa.

Còn cô đang lôi kéo Hàn Thiên đến giới thiệu với Nha Nha. Chưa nói được câu nào thì hai người đó thốt lên cùng một lúc.

- Ủa, anh Thiên, sao anh ở đây?

- Sao em cũng ở đây vậy?

- Hai người quen nhau hả?

Cô thắc mắc.

- Đây là anh họ của mình mà.

Nha Nha nói.

-Ồ thật không ngờ nha.

Một người thì an tĩnh, một người ồn ào, hai người trông cũng không giống nhau mà lại là anh em họ.

- Ba anh em nhà ta thật có duyên phận nha.

Cô nói.

- Đây chắc là duyên phận đi.

Cả ba người nói chuyện hết sức vui vẻ.

Nhưng cô cảm thấy có một ánh mắt cứ dõi theo cô, nhưng khi cô quay lại thì chẳng thấy ai nhìn mình cả.

Chắc là ảo giác của cô thôi. Cô lại tiếp tục nói chuyện trên trời dưới đất với hai người kia.

Còn anh rất buồn bực à nha. Trước kia cô luôn bám theo anh không rời mà, tại sao chỉ sau lần tỏ tình thất bại mấy hôm trước cô lại không bám theo anh nữa.

Cô không bám theo mình anh lại cảm thấy lòng mình trống rỗng khó tả. Bây giờ nhìn thấy cô thân mật với người con trai khác anh lại hết sức tức giận.

Chẳng nhẽ anh đã thích cô rồi sao?

Chẳng phải trước kia anh vẫn rất ghét cô mà. Sao bây giờ anh lại thích cô được chứ. Nhưng trong anh cũng biết, anh đã thích cô rồi.

Anh lẩm bẩm trong lòng:

- Chiêu lật mềm buộc chặt của em thành công rồi đó Nguyệt Nhi à. Hình như anh đã thích em rồi.

Suy nghĩ kĩ càng, nếu anh đã thích cô thì phải bắt được cô cũng thích anh giống như trước kia.

Anh cũng bật cười vì suy nghĩ của mình, không phải trước kia anh thích hình mẫu dịu dàng mà. Nhưng bây giờ con tim anh đã rung động trước một cô gái không có chút dịu dàng nào thế này...

Tầm mắt anh bắt đầu chu du khắp nơi để tìm kiếm bóng dáng cô, thấy cô vẫn đang trò chuyện vui vẻ với tên kia anh thấy lòng mình bốc hỏa. Nhưng anh phải nhịn, hình như bây giờ trong lòng cô, anh có phân lượng không bằng hấn ta.

Chỉ có thể rửa thắm trong lòng, anh dùng ánh mắt lên án tố cáo cô, nhưng khi cô quay lại anh lại làm bộ vô tình quay mặt đi. Bây giờ anh chưa muốn làm cô sợ.

Không biết bao giờ anh có thể danh chính ngôn thuận làm bạn trai của cô nhỉ. Chỉ nghĩ đến cảnh ấy thôi là anh lại cười ngây ngô.

Đúng lúc tầm mắt của cô chạm đến chỗ anh đứng, thấy một màn như vậy thắm lo lắng:

- Hình như anh ta có bệnh thần kinh hay sao ấy, nhớ đâu anh ta nổi cơn điên ở trên buổi tiệc sinh nhật của cô thì sao? Kiếp trước đúng là mắt cô mù mới đi thích anh ta phải không?

Như cảm nhận được tầm mắt rồi rấm của cô, anh hoảng hồn, hình tượng lạnh lùng của anh aaaaa..... Hình như anh đã dọa đến cô thì phải.

Trong suốt cả bữa tiệc, cô luôn tránh tầm mắt của anh. Cả những ngày sau cũng vậy, hình như cô đang trốn tránh anh.

Anh quyết định sử dụng cái nhìn thâm tình dành cho cô ở mọi lúc mọi nơi.

Cả lớp lại được một phen tròn mắt. Phong, người lạnh lùng nhất lớp, từng từ chối cô mà bây giờ lại dùng ánh mắt thâm tình đắm đuối nhìn cô. Còn cô thì chỉ tránh ánh mắt của anh không thèm nhìn đến.

- Aaaa... thế giới sắp sụp đổ rồi saoooooooooooo??????

Đây là tiếng lòng của tất cả mọi người.

12. Chương 12: Kế Hoạch

Anh vẫn cứ định dùng chiến thuật ” thâm tình ” nhìn cô nếu không có chuyện này xảy ra.

Hôm ấy, anh vẫn nhìn cô bằng ánh mắt đắm đuối, cô vẫn tránh anh như tránh tà như cũ.

Nhưng trong giờ giải lao, có một nam sinh đẹp trai mang một bó hoa hồng vào lớp cô. Cô cũng không để ý, nhưng cậu ta đến trước mặt cô, đưa cho cô bó hoa và nói:

- Làm bạn gái mình nhé.

Cô hơi bối rối quay đi chỗ khác. Còn anh thì đang hết sức giận dữ, anh đã biểu hiện theo đuổi cô rồi mà lại có tên không biết sống chết theo đuổi vợ anh.

Chung quanh có người hò hét cô trả lời, có người xem kịch vui.

- Ủm, thật ra tôi bây giờ không có ý định yêu đương, mong cậu thông cảm.

Cô từ chối một cách nhã nhặn, cô không muốn làm tổn thương cậu ta.

- Không sao, tôi nhất định sẽ làm cho cậu yêu tôi.

Nói rồi cậu ta đặt bó hoa lên bàn cô rồi dời đi.

Cô thở dài a, cô không muốn tổn thương một cậu nhóc đâu.

- Cậu a, không đáp ứng cậu ta luôn đi, cậu ta là hotboy trong trường đó.

Nha Nha lên giọng. Để cho anh ngồi một chỗ tức sùi bọt mép, trong lòng gào thét:

- Tại sao cô ta có thể khuyên vợ anh đi ngoại tình, anh vẫn còn đang ở đây cơ mà.

- Nhưng mình chưa muốn yêu sớm.....

Cô yếu ớt nói.

- Thế thì dạo trước sao cậu lại thích tên mặt than kia chứ.

Nghe thấy Nha Nha nói, anh háo hức đồng tai lên chờ câu trả lời của cô.

- Tại hồi đó mắt mình bị mù thì mới thích tên thần kinh đó. Nghĩ lại bây giờ tớ hết sức hối hận.

Cô ai oán.

Câu nói của cô thành công làm anh hóa đá,

rắc, đó là tiếng cục đá hình người là anh vỡ vụn.

Chỉ bằng một câu nói, cô đã hạ gục anh chỉ bằng một câu nói.

Thật không ổn, anh phải tìm ra một kế hoạch khác thôi, không thể để lại trong cô ấn tượng không tốt về anh được.

Mấy hôm sau, khi đang trên đường đi học về, cô cảm thấy cứ có những ánh mắt đang dán chặt vào người cô. Bản năng cô cho thấy phải chạy càng nhanh càng tốt.

Thế là cô co giò chuẩn bị bỏ chạy thì đằng trước xuất hiện hai tên côn đồ chặn đường không cho cô đi.

Ở phía sau cũng có bốn tên đi đến chỗ cô. Chúng ép cô vào trong một ngõ nhỏ vắng vẻ.

- Cô em, ở lại đây chơi với tụi anh được không?

Một tên hỏi rồi nở nụ cười dâm tà.

Mấy tên kia cũng nở nụ cười đều cáng.

- Tránh xa tôi ra, các người muốn gì?

Dù sợ nhưng cô vẫn phải tỏ ra bình tĩnh.

- Đưa hết tiền đây cho bọn tôi.

Tên có vẻ là đại ca lên tiếng.

- Nhưng các anh phải thả tôi ra.

- Cô em có vẻ thông minh nhỉ? Nhưng chúng tôi cần là cả người lẫn tiền.

Nói xong mấy tên đó đi đến chỗ cô dần dần ép sát lại.

Cô thấy mình xong rồi. Tại sao cô lại xui xẻo như vậy chứ...

Đang than thân trách phận bỗng có một tiếng nói lạnh lùng vang lên:

- Thả cô ấy ra.

Nghe được câu nói ấy, cô thấy hình như là thượng đế vẫn chưa quên cô thì phải....

Sau khi nói xong, anh bước đến chỗ cô và bọn cô đồ.

- Mày là thằng nào, dám xía vào chuyện của bọn tao, không muốn chết thì cút đi.

Tên đại ca nói.

- Tao cứ thích xía vào đấy mày làm làm gì được tao.

Tên đầu sỏ giận quá hóa cười.

- Ha...ha...ha. Không làm gì được mày à. Anh em đâu xông lên hết cho tao.

Nói rồi cả 6 tên cùng xông lên.

Anh thoải mái giải quyết từng tên một. Nếu cô để ý kĩ thì sẽ thấy anh vừa đâm nhẹ vào người bọn côn đồ thì chúng sẽ giả vờ kêu lên (=.=). Trông bọn họ hết sức buồn cười. Một bên đánh nhẹ, một bên né tránh.

Nhưng lúc này cô rất sợ, không để ý đến điều đó. Cô cũng rất lo lắng

- Mong là anh ta thắng, nếu không chúng quay mà lại tính sổ thì mình làm sao bây giờ.

* vâng đây là suy nghĩ của bà đó *

Sau 10 phút cô thở phào nhẹ nhõm, may mà anh không thua. Rồi cô chạy đến bên cạnh anh:

- Anh hạ tất cả bọn chúng rồi à?

- Ừm, xong rồi.

Anh áp chế kích động.

- Lấy thân báo đáp đi Nguyệt Nhi, chúng ta hãy về bên nhau la la.....lược bớt n lần từ la.

Đây là tiếng lòng của anh.

Rồi một câu nói của cô làm cho anh hóa đá.

- Thế thì thôi, cảm ơn cậu nhé, mình về đây.

Cô nói rồi chuẩn bị bước đi thì anh giữ cô lại.

- Cậu mời tôi ăn cơm được chứ, tôi đói rồi.

Ánh mắt anh long lanh, cô hình như có thể nhìn thấy chiếc đuôi vẫy vẫy sau lưng anh. Áo giắc, chắc chắn là ảo giác. Cô tự nhủ.

- Vậy được rồi, ăn chỗ nào tôi quyết định.

Cô nói rồi lôi anh đi.

Đến một nhà hàng trông khá sang trọng, cô đặt một bàn ở gần cửa sổ.

Khi phục vụ đến cô tuôn ra một tràng các món ăn. Đến khi phục vụ đi rồi, cô mới nhớ ra đó toàn là món anh thích TAT, cô làm gì thế này a.

Còn anh thấy coi gọi toàn món anh thích thì trong lòng nở hoa, phải chăng cô vẫn thích anh đúng không.

Tiếng cô vang lên phá hỏng sự ảo tưởng tốt đẹp của anh.

- Tôi nhầm, đây toàn là món tôi thích, nếu anh không thích thì có thể đổi món.

- Không sao đâu, tôi cũng thích những món này mà.

Hai người nói xong không có gì để nói nữa nên chờ phục vụ dọn món ăn lên.

Các món ăn là: canh cá chép, món cay Tứ Xuyên, tôm nõn, đậu phụ nhồi thịt, canh rong biển, cùng với hai cốc nước ép trái cây.

Ăn gần xong anh bắt đầu lân la gợi chuyện:

- Tôi với cậu có thể làm bạn được không.

Muốn tiến tới tình yêu, trước hết phải tăng độ hảo cảm đã. Trong lòng anh bổ sung.

Nghe thấy thế, cô thật không ngờ, mấy ngày nay anh dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô là muốn kết bạn với cô sao.

Thôi được, không sao, hai người có thể làm bạn mà.

- Được.

Nói xong, cô ăn tiếp để lại tên gốc là anh đang lảng lảng trên mây. Ăn xong, ai về nhà nấy.

Tại nhà của anh, anh nghĩ chắc là bây giờ cô đã hơi có hảo cảm với anh rồi. Chắc thế, không uổng công anh đi thuê bọn côn đồ diễn kịch.

- Ha ha ha.

Tiếng anh cười to vang vọng khắp nhà làm cho những người giúp việc nổi da gà.

- Cậu chủ bị làm sao rồi đấy, mỗi ngày đều trưng bản mặt người chết ra cơ mà, sao hôm nay lại cười to vậy. Chắc sắp có tận thế phải không????

Đây là tiếng lòng tất cả người làm.

Nhưng anh cũng không biết tiếng lòng của họ mà anh chỉ nghĩ sau này sẽ làm cho cô yêu anh thì rất vui vẻ. Vui đến nỗi trong giấc ngủ cũng nở nụ cười rộng đến tận mang tai.

13. Chương 13: Tiến Triển

Ngày hôm sau, mọi người lại gặp một cảnh tượng khó tin.

Trước kia là cô leo đèo theo sau cô còn bây giờ thì ngược lại. Bây giờ anh lại là cái đuôi nhỏ của cô, cứ thấy cô ở đâu thì y như rằng là thấy cô ở đó.

Đây chính là cảnh tượng kì lạ nhất năm nay. Mọi người không tin vào mắt mình, dụi a dụi a nhưng vẫn thấy anh bám theo cô. Thế giới này loạn hết rồi, phải không???

Còn cô, chấp nhận là bạn cùng anh nên mặc kệ. Cô vẫn cứ ung dung làm mọi việc như mọi ngày. Còn anh thì vui mừng khắp khởi trong lòng. Ngày cô trở thành bạn gái của anh không còn xa nữa. Anh cười ngốc nghếch, mơ mộng về ngày sau của hai người.

Đang ở trong lớp, bỗng dưng, có một nam sinh cầm 99 đóa hoa hồng bước vào. Đúng, đó là nam sinh tên Kim Ngân, đó chính là nam sinh mấy hôm trước đã tỏ tình với cô.

- Em làm người yêu tôi nhé.

Kim Ngân nói rồi đưa bó hoa cho cô.

- Tôi đã bảo là tôi không định yêu đương gì cơ mà. Cậu hãy từ bỏ đi.

Cô nhẹ nhàng khuyên nhủ.

- Tôi vẫn nói như lần trước, tôi vẫn sẽ theo đuổi em.

Cậu ta nói rồi lại nghênh ngang dời đi.

Để lại một người bối rối, một người uống đầy giấm chua.

Cô thì bối rối không biết làm sao để cậu ta hết hi vọng. Còn anh thì đang vô cùng giận dữ. Anh đã tỏ rõ thái độ theo đuổi cô rồi cơ mà, tại sao tên đó vẫn còn dám tỏ tình với cô. Không được, anh phải làm gì đó thôi. Anh không thể để kẻ nào khác có ý nghĩ gì với cô được.

Mấy hôm sau, cậu nam sinh đó vẫn đều đặn tặng hoa cho cô. Cậu ấy hình như còn có phần nhiệt tình hơn thì phải. Còn tên mặt than bên cạnh cô sao mấy hôm nay cũng liên tục tỏa ra áp suất thấp làm cô lạnh cả người.

Rõ ràng anh đã cảnh báo cậu ta mà cậu ta vẫn còn bám theo cô. Tốt, tốt, tốt lắm. Rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt à. Được, anh sẽ chơi với cậu ta đến cùng, anh sẽ không để cho cậu ta đến gần cô nửa bước.

Những hôm tiếp theo, nam sinh đó không còn đến tìm cô nữa, cô thấy chắc là cậu ấy đã chán vì cô không đáp lại rồi. Cô không muốn thương tổn cậu ấy. Ở cậu ấy, cô lại nhìn thấy được hình ảnh của cô năm xưa. Thà đau một lần còn hơn là mang nhiều hi vọng rồi lại thất vọng.

Còn anh, thấy cậu ta không lên nữa thì nở nụ cười hết sức bí hiểm. Đúng vậy, chính anh đã thuê bọn côn đồ tấn công cậu ta một trận, bây giờ chắc cậu ta đang nằm trong viện rồi.

Một tháng sau, cậu ấy lại quay trở lại theo đuổi cô. Vẫn bó hoa hồng ấy, vẫn lời tỏ tình ấy, nhưng nhìn gương mặt cậu ấy đã héo xướng. Làn da đã trắng nhợt, bệnh tật. Chắc khoảng thời gian này cậu ta đã bị bệnh.

- Cậu không sao chứ, tôi nhìn thấy cậu có vẻ ốm đau, cậu không sao chứ? Cô quan tâm hỏi. Cậu ta là cô là cô nhớ đến chú cún nhỏ dễ thương, làm cô không có sức chống cự.

Còn anh ở một bên thì tức sùi bọt mép, cô vẫn chưa quan tâm đến anh thế này đâu, tại sao cậu ta lại được cô quan tâm như thế.

Cô cũng không biết chỉ vì một chút quan tâm đơn thuần của cô mà lại làm cho anh ghen ghét.

Hôm nay, cô nói rõ ràng với cậu ta, cô không thích cậu ta. Dù cậu ta có đau đi chăng nữa thì chỉ phải đau một lần mà thôi. Cô cũng nói với cậu ta, nếu không là người yêu thì cũng có thể là bạn bè. Cô chắc rằng cậu ta chỉ hơi say nắng cô thôi. Nói rõ ràng thì cậu ta cũng hiểu.

Thế là từ đó, cô có thêm một người bạn mới. Còn anh thì vẫn ăn dấm chua mà không dám làm gì.

- Thăng nhóc đó chỉ biết bán manh chứ có tài giỏi gì đâu.

Đây là tiếng lòng của anh. Nhưng ông trời cũng không nghe được lời thỉnh cầu của anh.

Cậu ta bây giờ là bạn của cô, để trả thù anh, cậu ta hết sức bán manh lôi kéo sự chú ý của cô. Chỉ tội mỗi anh, hôm này cũng phải uống một đồng dấm chua là chua lét.

14. Chương 14: Tổ Tình

Chẳng mấy chốc, đã qua một năm. Cô đã là học sinh lớp 12. Cô cố gắng học tập thật giỏi để cho cha mẹ không phiền lòng.

Nhưng có ai nói cho cô biết đã xảy ra chuyện gì với anh không vậy trời. Sao kiếp này anh lại bám lấy cô không rời nhỉ? Phải biết là kiếp trước anh tránh cô còn không kịp nữa là. Cô đã yêu anh 10, tình yêu ấy sâu đậm khắc sâu trong xương tủy của cô. Mà bây giờ, cô buộc phải quên anh mà anh cứ lảng vảng xung quanh cô thì làm sao để quên anh bây giờ.....

Cô cũng không muốn lặp lại kiếp trước đâu a.....Lão thiên thật bất công nha. Nếu thế thì sau khi học xong lớp 12 cô sẽ đi du học. Đúng vậy, cô sẽ du học a. Sao cô không nghĩ ra sớm hơn nhỉ. Cô vừa nghĩ vừa vỗ vỗ đầu, trông cô lúc này hết sức dễ thương. Làm cho anh đang quan sát cô tim đập loạn nhịp.

Anh quyết định rồi, đến khi cô tròn 17 tuổi, anh sẽ tỏ tình với cô. Bao lâu nay, anh hết sức vất vả mới làm cho bọn nam sinh có ý định theo đuổi cô từ bỏ ý định. Chỉ trừ mấy con cá lọt lưới nhưng anh cũng đã xử lý thỏa đáng. Bây giờ, bọn họ cũng đang không yên phận. Mới lại anh đã gây được hảo cảm với cô rồi, dù chỉ một chút. Bây giờ chính là lúc anh sẽ tỏ tình với cô.

Dù anh biết bây giờ cô không muốn yêu nhưng anh sẽ theo đuổi cô đến khi nào cô chấp nhận anh mới thôi. Trong lòng anh lại y y đến viễn cảnh cô và anh ngọt ngào.....

* * *

Hôm nay là ngày cô tròn 17 tuổi. Năm nay, nhà cô cũng tổ chức tiệc sinh nhật cho cô. Sau năm nay chắc phải mấy năm nữa cô mới về được nhà nên sẽ tổ chức thật hoành tráng. Cha mẹ cô cũng biết cô quyết định đi du học. Mặc dù không nỡ nhưng ông bà vẫn muốn con mình trưởng thành nhiều hơn.

Năm nay, cô mời tất cả mọi người cô quen biết, thế nào thì sau năm nay, mỗi người cũng ít khi gặp lại nhau.

Hôm nay, cô, một cô bé còn ngây ngô năm nào đã lột xác thành thiếu nữ xinh đẹp, quyến rũ. Cô mặc một chiếc váy dạ hội màu vàng đuôi cá. Tôn lên vòng eo nhỏ nhắn chưa đầy một nắm tay cùn với làn da trắng nõn, mịn màng như gôm sứ. Chiếc váy làm tôn lên dáng người nóng bỏng của cô làm cho bao gã thèm thuồng.

Thấy nhiều ánh mắt cứ chú mục vào cô, anh hết sức khó chịu. Anh chỉ muốn dấu cô ở một nơi chỉ có anh mà không có ai khác.

Hôm nay anh cũng rất điển trai với bộ vest màu đen. Bây giờ anh đã cao 1m80 với vóc người hoàn mỹ, thẳng tắp, rất hợp với âu phục. Khuôn mặt anh hoàn mỹ với chiếc mũi cao, thẳng, đôi môi mỏng mím chặt cho thấy chủ nhân của nó đang không cao hứng. Cả khuôn mặt anh toát lên vẻ lạnh lùng nhưng cũng đầy mị lực.

Cả hai người đều là tâm điểm của buổi tiệc. Lần này khác với lần trước, cô được bố mẹ dẫn đi giới thiệu với các đối tác quan trọng. Đó chính là ngầm thông báo ngày sau cô sẽ thừa kế tập đoàn nhà cô.

Thấy vậy, nhiều người đánh chủ ý lên cô. Chỉ cần cưới cô về là tập đoàn Hoa Hạ sẽ thuộc về bọn họ. Với lại cô xinh đẹp như vậy, bọn họ lai to rồi, cưới được vợ đẹp lại có tiền nữa, ai mà không động lòng cho được. Nhiều người tâm tư rục rịch gục con cái tìm cách làm quen với cô.

Còn cô cũng không để ý. Cô đã lường trước được tình huống này nên rất bình tĩnh đối phó. Còn anh thì không được như vậy, bây giờ cô chói mắt như thế làm cho bao người thèm thuồng, anh phải đẩy nhanh tiến độ mới được.

Anh bước lên trên sân khấu, lấy mic của MC:

- Nguyệt Nhi, làm bạn gái anh nhé.

Nói xong, anh cầm bó hoa tiến dần về phía cô.

Hành động của anh làm bao nhiêu người thầm hận. Thằng nhóc này là ai? Nhanh như vậy đã hành động rồi.

Khi anh tiến gần về phía cô, cô vẫn chưa hoảng hồn. Lời tỏ tình của anh cứ vọng đi vọng lại trong tâm trí cô. Kiếp trước, cô chỉ mong một lần anh nói thích cô nhưng bây giờ nghe được lời tỏ tình của anh cô hết sức phiền muộn.

Thấy cô thất thần, anh hơi không vui, tại sao trong lúc anh tỏ tình cô lại không chú ý vậy. Nghĩ thế anh tiến lên ôm cô vài lòng.

Đang thất thần, cô thấy mình tiến vào một lồng ngực rắn chắc cùng mùi hương nam tính hết sức quen thuộc.

Điều đó làm cho cô nghĩ đến kiếp trước đau khổ. Không khống chế được bản thân, cô đẩy anh ra rồi chạy nhanh ra chỗ khác.

Thấy thế anh vội chạy theo cô.

- Nguyệt Nhi, em làm sao vậy?

Vừa chạy anh vừa hỏi. Nhưng cô vẫn không dừng lại mà vẫn chạy tiếp. Anh chạy lên giữ lấy cô, nhưng cô vẫn chưa thoát ra khỏi kí ức kiếp trước.

Thấy nước mắt cô rơi đầy mặt, anh lo lắng.

- Em làm sao vậy, Nguyệt Nhi.....Nguyệt Nhi...

Cô hình như không nghe thấy lời anh nói chỉ âm thầm rơi lệ làm lòng anh thất lại.

Khóc mãi, đến lúc mỏi, cô cảm thấy có ai đang lo lắng cho cô. Nhưng mệt mỏi quá, cô chìm luôn vào giấc ngủ. Để lại anh luống cuống lo lắng.

Anh đành bế cô trở lại bữa tiệc, khách khứa thấy vậy thì xôn xao. Cha mẹ cô thì lo lắng hết sức. Đến khi bác sĩ nói là cô chỉ mệt mỏi thôi thì mọi người mới yên tâm.

Anh không biết làm sao cô lại khóc. Nhưng anh thề với lòng mình sẽ đối xử tốt với cô. Để cô không bao giờ phải khóc nữa.

15. Chương 15: Rời Đi

Từ hôm sinh nhật anh tỏ tình với cô, cô luôn trốn tránh anh. Nhưng không để cô trốn được, anh lúc nào cũng tìm được cô.

Một năm qua, anh đã biết được thói quen, sở thích của cô. Sáng nào, trên bàn cô cũng có một hộp sữa đậu nành. Không cần nghĩ cô cũng biết là do anh để.

Ở trên lớp anh vẫn mặt dày bám theo cô, không ngại cô trừng ra cho anh sắc mặt khó chịu. Đôi lúc trong lúc học, cô vô tình quay xuống thì đối mắt với một đôi mắt tràn đầy ôn nhu, sủng nịnh của anh.

Hơn ai hết, cô rất sợ điều này, cô sợ mình sẽ sa vào sự ôn nhu của anh. Cô đã tự nhủ là phải tránh xa anh cơ mà. Nhưng cũng may là đã sắp đến kì thi tốt nghiệp rồi.

Sau kì thi, cô sẽ bay sang Mĩ du học. Chắc là ở đấy một thời gian thì anh cũng sẽ bỏ cuộc thôi. Và cô cũng sẽ tạm thời không nghĩ về anh nữa. Cô sẽ tập trung tất cả tinh thần vào việc học. Nghĩ thế, thái độ của cô cũng dần thả lỏng.

Còn anh thấy vậy thậm vui mừng. Như vậy là cô đã bắt đầu chấp nhận anh rồi đúng không. Chắc là cô ngại nên không dám nói ra.

Những ngày tiếp theo, anh lại càng cố sức theo đuổi cô. Bây giờ, cả trường đều biết anh đang theo đuổi cô. Vì vậy nên hầu hết các nam sinh thích cô đều không dám tỏ tình với cô.

Có lần, một nam sinh không sợ chết tỏ tình với cô, mặc dù cô vẫn từ chối nhưng anh vẫn không tha cho tên đó. Anh hề gặp tên đó ở đâu là lại gây khó dễ. Thỉnh thoảng anh còn thuê côn đồ đến dạy dỗ cho tên đó một trận.

Vì có kinh nghiệm của tên nam sinh xấu số đó nên có không ít người sợ hãi dưới "dâm uy" của anh. Cũng có không ít tên vẫn ngấp nghé hi vọng trở thành bạn trai của cô. Dù vậy, anh cũng cố gắng không để những tên đó đến gần cô.

Cô cũng đăng ký vào đại học Z để cho anh đỡ nghi ngờ. Cô cũng không nói cho ai ngoài Hàn Thiên, Nha Nha. Cô cũng dặn họ không được nói cho người khác, nhất là anh. Đợi hai người cam đoan sẽ không nói ra thì cô mới yên tâm.

Còn anh, trong những ngày gần đây anh cứ thấy Nha Nha, bạn thân của cô nhìn anh bằng ánh mắt quái dị. Trước kia, lúc anh mới theo đuổi cô cũng nghĩ cách mua chuộc bạn thân của cô. Nhưng cô Nha Nha này không dễ mua chuộc như bề ngoài. Dù không vậy nhưng anh vẫn biết được từ chỗ cô ấy là cô thích vẽ tranh.

Bây giờ nhìn thấy cô ấy nhìn anh như vậy, anh hết sức bồn chồn, lo lắng, anh cảm thấy như là mình đang sắp bỏ lỡ một thứ gì đó quan trọng. Nhưng đề cảm giác bất an đẩy xuống, anh vẫn tập trung theo đuổi cô.

Chẳng mấy chốc đến lúc cô đã thi xong, cô chỉ đợi kết quả nữa thôi là cô sẽ đi du học.

Anh có kế hoạch là sau khi có kết quả thi anh và cô sẽ đi chơi ở buổi triển lãm tranh của một tác giả khá nổi tiếng. Anh cũng thi vào đại học Z cùng với cô. Chắc chắn hai người sẽ lại học cùng nhau.

Chẳng mấy chốc đã có kết quả thi, điểm của cô và anh cũng rất cao. Ngày kia là cô phải đi du học rồi nên hơi phiền muộn. Anh cũng thực hiệp kế hoạch mời cô đi chơi. Cô cũng đồng ý.

Lần này đi chơi với anh, cô sẽ buông lỏng tinh thần để sau này quên anh. Với lại thời gian sau này cô sẽ cắt đứt mọi liên lạc với anh.

Anh hết sức cao hứng khi cô đồng ý đi chơi với mình.

Hôm nay trông anh rất bảnh trai với quần Jean màu đen, áo sơ mi màu đen cùng với đôi giày thể thao màu đen. Nhìn anh như là hình tượng khốc ca trong ngôn tình. Cô mặc một chiếc đầm trắng trễ vai, đi một đôi giày búp bê màu trắng, mái tóc dài suôn mượt xõa ra với những lọn tóc xoăn duyên dáng. Khuôn mặt nhỏ nhắn không cần đánh phấn cũng trắng hồng không tỳ vết, đôi môi chỉ thoa một lớp son màu hồng. Nhìn cô như một thiên thần lạc xuống trần gian vậy.

Lúc nhìn thấy cô, anh sững người một lúc. Vốn dĩ anh biết cô đã xinh rồi nhưng vẫn không khỏi ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của cô.

Đến lúc má cô đỏ ửng rồi anh mới phục hồi lại tinh thần, nhìn cô lúc này hết sức dễ thương. Đôi má hồng hồng, đôi mắt to tròn đen láy ánh lên vẻ ngượng ngùng trốn tránh tầm mắt của anh. Bây giờ anh chỉ muốn ôm lấy cô vào lòng, để cô đối mặt với mình để cho cô nhìn thấy tình cảm sâu đậm trong mắt anh.

Cô thấy anh cứ nhìn chằm chằm vào mình thì hơi xấu hổ. Nhưng mãi mà anh không nói gì cô hơi giận.

Thấy cô hiện lên vẻ khó chịu, anh mới nhanh chóng đưa cô vào chiếc xe Ferrari của mình.

Sau khi đưa cô đi đến buổi triển lãm, anh đưa cô đi ra bãi biển chơi.

Hai người cùng đi dạo trên bờ biển. Hôm nay, cô cảm thấy hết sức vui vẻ, anh cũng vậy. Nhưng ngày mai cô sẽ phải đi du học rồi, cô hơi áy náy vì không nói cho anh biết ngày mai cô đi. Nhưng chỉ hơi thôi. Cô thầm xin lỗi anh ở trong lòng mình, amen...

- Cảm ơn cậu, hôm nay tôi rất vui.

- Cậu vui là tốt rồi.

Hai người cũng không nói chuyện gì nữa nhưng nhìn hai người hết sức hài hòa.

Anh đưa cô về nhà cô. Trước khi anh đi cô nói:

- Thật xin lỗi.

Rồi cô chạy nhanh vào nhà. Để lại anh với con tim lo lắng, bất an mãnh liệt.

Sáng hôm sau...

8 giờ tại sân bay....

Hôm nay cha mẹ cô, Hàn Thiên và Nha Nha đến chia tay cô. Nhìn thấy họ, cô hơi buồn ngủi, lần này cô đi là mấy năm....

Ở ngoài đường, một chiếc xe Ferrari lao như bay. Anh nhận được tin nhắn của Nha Nha cho biết cô sắp đi du học thì vội vàng lao đến sân bay.

- Em không được đi, tôi sẽ không cho em đi đâu.

Anh lẩm nhẩm rồi lao như bay mặc kệ chiếc xe cảnh sát tuyệt còi inh ỏi phía sau.

16. Chương 16: Tai Nạn

Ở sân bay, cô tự dưng cảm thấy rất sốt ruột. Nha Nha thấy cô đi đứng không yên thì im lặng mặc niệm trong lòng:

- Xin lỗi cậu nha, tại mình hơi mềm lòng. Mà tại sao tên kia vẫn chưa thấy đâu, cô đã nhắn tin cho tên đó rồi mà. Nếu tên đó mà đến muộn thì cô cũng bó tay.

Đó là tiếng lòng của Nha Nha nhà chúng ta.

Ở trên đường, anh vội vàng nhấn ga phóng thật nhanh.

- Lần này tôi mà bắt được em thì em đừng hòng thoát khỏi tôi.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi.

Hóa ra hôm qua cô đồng ý đi chơi với anh là chỉ để cho anh thả lỏng. Còn thời gian trước cô thay đổi hóa ra là đã có dự định dời xa anh rồi. Thật không thể tha thứ được.

Anh càng nghĩ càng tức, nếu hôm nay không phải Nha Nha nói cho anh thì cô định im hơi lặng tiếng cứ như thế bỏ lại anh sao?

Cũng đúng, cô có yêu anh đâu, chỉ có anh là yêu cô đâu. Anh tự hỏi, bao lâu qua cô có từng thích anh được một chút nào không? Cứ nghĩ đến cô không có một tí tình cảm nào với mình là anh lại đau lòng.

Không, cho dù cô không có tình cảm với anh thì anh vẫn sẽ đợi cho đến khi trong lòng cô có hình bóng của anh.

Mãi suy nghĩ cùng nên anh không nhìn thấy đứa trẻ đang băng qua đường, đến lúc anh tỉnh lại thì đã cách đứa trẻ 10m thôi.

* KÍT*

Tiếng bánh xe ma sát với mặt đường vang lên thật chói tai. Xe của anh vì phanh gấp nên quay 180 độ tiếp xúc với dải phân cách đường. Đầu xe bị biến dạng nặng, anh ngồi trong buồng lái, đầu đầy máu nhưng vẫn không quên lăm bầm:

- Em nhất định phải chờ tôi đến, Nguyệt Nhi....

Nói xong, anh lâm vào mê man.

Trong lúc đó, tại sân bay...

Tự dưng cô cảm thấy tim mình như thất lại. Cô cảm thấy đáy lòng hết sức bất an, bồn chồn. Nhưng cũng đã đến lúc cô lên chuyến bay rồi.

Nghoảnh lại lưu luyến nhìn mọi người lần cuối, cô đi lên máy bay.

Nha Nha thì đang sốt ruột, đã bảo anh ta đến mà còn không thấy bóng dáng đâu mà. Cô cũng nhận thấy Nguyệt cũng yêu anh ta nhưng không biết vì lý do gì nên luôn trốn tránh. Để giúp hai người, cô đành phản bội bạn tốt, đúng là anh ta làm cô tức chết mà.

Trong khi cô bước lên máy bay thì anh cũng được đưa vào phòng cấp cứu. Ánh đèn phòng cấp cứu sáng lên.

- Bệnh nhân bị va chạm mạnh ở vùng gáy, có hiện tượng xuất huyết não, cần phải phẫu thuật loại bỏ máu đông.

- Chuẩn bị dụng cụ phẫu thuật.

* * *

Hai ngày sau....

Trong phòng bệnh vip, một đôi mắt màu nâu nhạt mở ra.

- Không phải mình đang ở một căn nhà kho cũ nát mà. Sao lại ở trong bệnh viện nhỉ?

Bỗng một đoạn kí ức ập vào đầu anh. Nhấn mặt vì đau đớn, một lúc sau anh nở nụ cười hạnh phúc. Anh đã quay lại năm 17 tuổi, lúc này cô vẫn chưa chết, anh cũng không yêu người phụ nữ kia, anh cũng chưa bị đứa em cùng cha khác mẹ cướp công ty đến nỗi phải trốn ở một nơi hoang vắng.

- Ha.. ha...

Anh cười nhưng giọt nước lăn trên khóe mắt. Anh đang rất hạnh phúc, nhưng hình như cô cũng trọng sinh giống anh. Nhưng anh không thể buông tha cho cô. Cho dù cô có hận anh, anh cũng phải giữ chặt lấy cô. Mất cô một đời đã quá đủ rồi, anh sẽ không để cô rời khỏi anh.

Ở nước Mỹ, bỗng dưng cô thấy lạnh sống lưng, không phải cô gặp quỷ chứ, dựng hết cả tóc gáy rồi. Nghĩ vậy cô bước đi nhanh hơn....

17. Chương 16-2: Ngoại Truyện : Bách Lý Thiên Phong

Sau khi cô mất, anh tìm thấy những tấm ảnh cô ta gửi cho cô ở trong ngăn tủ. Thấy những tấm ảnh này anh nhớ đến có lần cô ta bảo bị đau dạ dày, anh nể tình cũ đưa cô ta về nhà.

Cô ta chắc đã có âm mưu từ trước, những tấm ảnh này đều thấy anh ôm cô ta ám muội, thân mật dán vào người cô ta.

Nhìn từng bức ảnh một, anh càng thấy lòng mình đau đớn. Thế mà lần đó anh đã tát cô, anh đã làm gì với người phụ nữ mình yêu thế này. Bây giờ anh cũng chắc chắn lần đó là cô ta cố tình ngã. Chắc khi nhìn thấy anh diu cô ta, cô đã rất đau đớn.

Đáng lẽ ra anh phải nhận ra lòng mình sớm hơn chứ, tại sao khi anh nhận ra mình đã yêu cô thì cô lại rời bỏ anh. Đây chắc là quả báo mà ông trời dành cho anh khi anh đã không biết trân trọng cô.

Biết được cô ta hại cô, anh thu thập chứng cứ để kiện cô ta. Nhưng hình như là có ai đó che chở cho cô ta, mọi dấu vết cô ta để lại đã bị ai đó xóa mất.

Anh nghi ngờ công ty không chỉ có cô ta là nội gián mà còn có mấy người nữa. Dù thế nào thì anh cũng phải tìm bằng được chúng, và anh cũng sẽ không để cho cô ta sống yên ổn đâu.

Mấy hôm sau, trên báo có đăng tin một cô gái đã bị sát hại hết sức khủng khiếp: hai mắt bị móc, chân tay bị tháo ra, nội tạng bị lôi ra bên ngoài. Theo như cảnh sát tra được, cô gái này tên là Lưu Ly, làm việc ở tập đoàn Bắc Thiên, cái chết của cô gái đang được điều tra và làm rõ...

Gấp tờ báo sáng lại, anh mỉm cười dịu dàng, dù không cho cô ta vào tù thì anh vẫn có thể làm "một chút" gì đó với cô ta.

Đang làm việc trong văn phòng thì có vài vị cảnh sát đến:

- Chúng tôi có lệnh bắt giữ anh vì nghi anh liên quan đến cái chết của Lưu Ly tiểu thư, mong anh hợp tác.

Khuôn mặt anh cũng chẳng có biểu cảm gì, dù thế nào thì cô đã đi rồi, anh sống cũng không vui vẻ, anh cũng chẳng còn gì để mất nữa rồi.

Anh bị bọn họ giải vào trong sở cảnh sát, bị giam trong phòng tạm giam.

Nghe tin tổng tài Bắc Thiên bị bắt, cổ phiếu của công ty giảm xuống hơn nửa. Rồi bỗng có một thế lực lớn mua lại toàn bộ cổ phiếu của tập đoàn. Chỉ sau một đêm, tập đoàn lớn nhất thành phố Z đã đổi chủ.

Sáng hôm sau....

Tại buồng tạm giam của anh:

- Lâu rồi không gặp, anh trai.

Một người đàn ông thân hình thon dài, khuôn mặt thanh tú, nhưng nhìn kĩ thì anh ta có đôi nét hao hao giống anh.

- Tôi không có em trai, cậu nhận lầm người rồi.

Anh nhàn nhạt trả lời, từ lâu, anh đã biết đến sự tồn tại của cậu em này. Đây là kết quả của việc cha anh phong lưu bên ngoài. Lần đầu tiên cậu ta đến nhà anh, mẹ anh đã không thích cậu ta. Cũng đúng, có người phụ nữ nào thích con riêng của chồng đâu.

Mẹ anh không muốn dắt cậu ta về nhà nên thu xếp cho cậu ta ở một ngôi nhà cao cấp nào đó. Từ đó đến nay, anh chưa gặp cậu ta một lần nào nữa, sao bây giờ cậu ta lại ở đây?

- Anh cũng muốn biết tại sao em đến chỗ này đúng chứ, nể tình chúng ta là anh em. Em nói cho anh biết nhé. Tối hôm qua, tập đoàn Bắc Thiên đổi chủ rồi đấy anh ạ.

- Cậu nói cái gì?

Gân xanh trên trán anh nổi lên trong thật dữ tợn. Dù gì đây cũng là cơ nghiệp của nhà anh cùng sáp nhập với tập đoàn Hoa Hạ nhà cô. Sao tự dưng có thể sụp đổ được chứ.

- Ha ha ha, có lẽ anh không biết đấy thôi, cha mẹ vợ của anh giúp em đấy. Chắc... chắc, anh có cô vợ thế mà cũng bỏ được, em cho anh xem cái này nhé.

Cậu ta lôi lôi một cái ipad ra, trong đó có cảnh anh đánh cô một bạt tai rồi chạy đến đỡ cô ta. Còn có cả cảnh anh nói cô cút đi nữa. Từng hình ảnh như xoát thêm muối vào con tim vẫn mang đầy thương tích của anh.

- Đây là lý do mà cha mẹ vợ thân yêu của anh giúp tôi đấy. Bây giờ, anh hãy yên tâm ở trong này đi.

Nói rồi cậu ta bước ra khỏi phòng giam để lại anh với trăm ngàn suy nghĩ.

Sáng hôm sau, anh đi ra khỏi cục cảnh sát. Trước khi giết cô ta, anh cũng biết là bây giờ anh không tin ai được nên đã tạo tài khoản mới, tạo bằng chứng vu khống anh. Nhưng khi nào cảnh sát vào cuộc điều tra sẽ tra ra những chứng cứ ấy là giả.

Bây giờ, anh phải đến nhà cô để cảnh báo với cha mẹ cô về đứa em trai của anh- Bách Lý Dương Vũ.

Đang trên đường đi tới nhà cha mẹ vợ thì anh thấy có một đám xe màu đen luôn theo sát anh. Khỏi cần nghĩ, anh cũng đoán được những người đó do cậu ta phái ra.

Anh điều khiển xe chạy vòng vào nhằm cắt đuôi bọn chúng nhưng không tài nào cắt đuôi nổi. Đến khi ra đến vùng ngoại ô thành phố, gần một cánh đồng, anh biết rất rõ về mảnh đất này có một hố rộng chừng 5m cũng kha khá sâu.

Anh tăng tốc độ tối đa, chiếc xe lao qua chiếc hố bỏ lại đằng sau là những chiếc xe của bọn áo đen đang lọt hố.

Đi được một đoạn nữa thì xe anh lại hết xăng. Bây giờ trời cũng khá tối, anh lấy những đồ dùng cần thiết đi tìm một chỗ trú ẩn.

Anh cũng không ngờ đến nỗi cứ ngồi yên trên xe, nếu bọn áo đen đến thì anh cũng hết đường chạy. Lần mò đi được một đoạn thì anh gặp một nhà kho đã bỏ hoang.

Thu dọn một chút, anh mỗi mệc dựa vào tường ngủ. Nhưng anh không biết ở gần chỗ anh ngủ là một con rắn hổ mang. Đến khi anh cảm thấy nhói đau ở tay thì cũng đã muộn.

Một lần nữa mở mắt ra, anh thấy mình quay lại năm 17 tuổi, nhưng hình như cô cũng trọng sinh. Không sao cả, đời này kiếp này, anh sẽ không buông tay cô, dù thế nào đi chăng nữa thì anh vẫn sẽ giữ cô bên mình. Còn cậu em trai cùng cô ta nữa, kiếp này anh sẽ hảo hảo vui đùa cùng bọn họ.

18. Chương 17: Trở Về

5 năm sau...

Cô đã hoàn thành xong khóa học của mình và đang chuẩn bị về nước.

- Alice à, cứng định bỏ anh ở đây sao? Anh không biết đâu....

Jack, người bạn thân của cô ở mỹ lên tiếng.

Dù soa thì hai người cũng đã quen nhau được 4 năm rồi. Hai người bọn họ đều có sở thích vẽ tranh. Lần đầu tiên cô gặp Jack trong một buổi triển lãm tranh. Lần đó vì mãi xem tranh quá nên cô đâm vào Jack lúc nào không hay.

- I'm sorry, are you ok?

Cô cất tiếng xin lỗi. Đánh giá người trước mặt, cô thầm cảm khái

- Người ở đây sao đều cao hết a, chẳng bù cho cô cao chỉ 1m60. Thật là không công bằng.

Dù trong lòng có thế nào thì cô vẫn không biểu hiện ra mặt. Nhìn người cao khoảng 1m89 trước mặt, cô vẫn muốn rơi lệ a.

Jack có một đôi mắt xanh thẳm như đại dương, chiếc mũi cũng hết sức cao, làn da trắng đặc trưng của người da trắng khác. Cậu ấy mặc một chiếc quần Jean với một chiếc áo thun thoải mái, trông cậu ấy tràn đầy sức sống.

- I'm okay.

Jack nói xong cũng di chuyển ra chỗ khác. Đến một bức tranh cô thấy hết sức đặc biệt, cô nhìn đến ngây người, không keo kiệt cô gạt đầu tán thưởng:

- Thật là đẹp!

- Cô cũng thấy vậy à?

Một tiếng nói vang lên làm cho cô hết hồn.

- Anh không biết thế là hù dọa người khác sao?

Đang sợ nên cô nói bằng tiếng nước Z. Bỗng cô ngậy ra, anh ta cũng biết nói tiếng nước Z. Thấy cô ngậy ngốc, anh ta bật cười.

- Tôi là con lai.

- À, ra là vậy.

Cô lẩm bẩm, nhưng nhìn anh ta không có nét nào giống người phương Đông cả, chắc do gen cha anh ta di truyền mạnh quá đây.

Sau một hồi bắt chuyện, cô biết anh ta tên là Jack, có mẹ là người nước Z. Anh ta cũng thích thưởng thức tranh. Anh ta hơn cô 2 tuổi, cũng học cùng trường đại học với cô nhưng là khoa thiết kế.

Biết anh ta cũng coi như nửa người nước Z, cùng có sở thích giống cô nên hai người trò chuyện rất vui vẻ. Cứ thế, hai người bắt đầu thân với nhau hơn. Đến bây giờ, tình bạn của hai người đã được hơn 4 năm rồi.

Lần này, cô đã học xong và cũng có một ít kinh nghiệm làm việc. Cô sẽ về nước để làm quen với công việc để sau này tiếp quản công ty nhà mình.

* * *

- Nếu không, anh vẫn có thể về nước chơi với em mà.

Cô cười hết sức đều đặn. Cô biết Jack rất có năng lực trong việc thiết kế trang sức, mà gia đình cô cũng có công ty trong lĩnh vực này. Thế nên cô sẽ dụ dỗ anh ta sang công ty nhà cô a.

Bạn nhỏ Jack nào đó còn không biết mình bị xa bấy vẫn đang vui vẻ.

- Tại sao anh không nghĩ ra vậy. Ở đi chắc có nhiều cậu bé đẹp trai nha.

Đúng, Jack là gay, điều này cô biết từ 3 năm trước. Lúc ấy mắt cô còn lờ lờ tỏa sáng đi xem gian tình của Jack.

Tại Nha Nha đã lôi kéo cô vào con đường hủ nữ này a, cô vốn rất trong sáng mà. Cô cũng nói với Jack là ở nước Z có rất nhiều cậu chàng đẹp trai a. Vì thế nên cô mới dụ được Jack đấy.

Cô miên man suy nghĩ, chắc bây giờ anh cũng đã quên cô rồi chứ nhỉ. Theo như kiếp trước thì bây giờ anh và cô ta chắc đã quen nhau rồi.

5 năm qua, mặc dù cô không quên được anh nhưng cũng đã biết che dấu cảm giác của mình rồi. Lần này về nước, không tránh khỏi hai người sẽ gặp nhau, thôi thì tính sau vậy. Cô từ lâu cũng bảo cha mẹ sẽ giúp đỡ công ty nhà anh khi gặp khó khăn.

Đó coi như là đền bù việc mà kiếp trước cô đã làm đi. Theo như thông tin của cha mẹ, kiếp này công ty nhà anh cũng đúng khoản thời gian đấy xảy ra sự cố. Lần này nhà cô giúp đỡ nhà anh với điều kiện nhà cô sẽ có 20% cổ phần trong tập đoàn nhà anh. Cô cũng biết mai sau tập đoàn Bắc Thiên nhà anh sẽ rất phát triển. Dù thế nào đi chăng nữa thì cô cũng không bỏ lỡ cơ hội kiếm lợi nhuận lần này.

* * *

Ở nước Z bây giờ là ban đêm....

Trong một căn biệt thự theo kiểu Châu Âu xa hoa, sang trọng. Đây chính là căn biệt thự mà kiếp trước anh và cô đã ở sau khi kết hôn.

Bây giờ anh đã mua lại căn biệt thự này, sẽ có một ngày anh và cô sẽ lại cùng nhau ở đây...

- Nguyệt Nhi à, em đã đi được 5 năm rồi đấy, nếu em không quay lại, anh sẽ không tìm lòng được sang Mỹ bắt em về đâu. Anh sắp không đủ kiên nhẫn để chờ đợi em nữa đâu.....

Suốt 5 năm nay, anh không lúc nào không nghĩ đến cô. Nỗi nhớ dày vò anh mỗi đêm làm cho anh không tài nào vui vẻ được. Trong 5 năm này, anh đã xây dựng một tập đoàn riêng, lấy tên của anh với cô là Phong Nguyệt. Còn công ty của nhà anh, anh chỉ để thuận theo tự nhiên thôi.

Cũng như kiếp trước, công ty nhà anh cũng gặp khủng hoảng. Nhưng anh thật không ngờ là lần này nhà cô cũng đầu tư vào Bắc Thiên. Anh không nhận được tưởng tượng ra cô vẫn còn thích anh....

* * *

Ở nước Mỹ xa xôi, cô đánh một cái hắt hơi. Xoa xoa mũi, cô thầm nhủ sắp đến giờ lên máy bay rồi, cô không muốn bị ốm đâu.

Bước lên trên máy bay cùng với Jack, cô nở nụ cười:

- Minh Nguyệt ta đã trở lại rồi đây...

19. Chương 18: Gặp Lại

Trong đại sảnh sân bay, cha mẹ cô, Nha Nha, Hàn Thiên đang tìm kiếm cô. Bỗng một trận xôn xao làm cho họ chú ý.

Giữa những người đi lại hối hả, bỗng có một đôi nam nữ thu hút sự chú ý của mọi người. Trong đó, chàng trai là người ngoại quốc tóc vàng, mắt xanh, da trắng, có chiều cao vượt trội hơn tất cả mọi người ở đây. Còn cô gái là người phương Đông nhỏ nhắn, xinh xắn. Mái tóc đen dài được uốn xoắn phần đuôi làm cho cô lộ ra vẻ quý phái. Chiếc đầm đuôi cá như có như không lộ ra những đường cong hoàn hảo của cơ thể. Cả người cô toát lên sự tao nhã, quyến rũ.

Nhìn thấy cô gái đó, bốn người vô cùng xúc động. Qua 5 năm không gặp mặt cô càng lúc càng trưởng thành hơn. Và cũng càng lúc càng chói mắt hơn. Cô cũng nhìn thấy cha mẹ và hai người bạn của mình, vội vàng lôi kéo Jack chạy đến chỗ họ.

Cô thấy hốc mắt cay cay, đã 5 năm rồi mới được gặp mặt họ. Cho dù thời gian 5 năm kia cô cũng liên lạc với họ nhưng vẫn không thể nào bằng được người thật.

Mẹ cô tiến lên ôm cô vào lòng, khoe mắt bà cũng ướt ướt. Con gái bà đã lớn thật rồi. Cảm khái một lúc, mọi người đổ dồn ánh mắt vào Jack, đây là bạn trai của cô hả?

Thấy mọi người tập trung ánh mắt vào Jack cô mới nhớ ra hình như là cô chưa giới thiệu Jack a.

- Mọi người, đây là Jack, bạn của con. Anh ấy là nhà thiết kế trang sức đó.

- À, vậy sao?

Cha mẹ cô buồn rầu, cứ tưởng là có con rể rồi chứ. Như ông bà biết, kể từ năm cô bị tên nhóc kia từ chối rồi lại không yêu ai nữa a. Không biết đến lúc nào ông bà mới có thể bế cháu ngoại đâu.

Không biết suy nghĩ của cha mẹ mình, cô giới thiệu Jack với từng người, khi cô giới thiệu đến Hàn Thiên, mắt Jack lóe lóe sáng. Khởi phải nghĩ cô cũng biết Jack đang nghĩ gì. Cô ghé mặt đến gần Jack và cảnh cáo Jack:

- Anh không được ép buộc cậu ấy đâu, hình như cậu ấy cũng không yêu người đồng giới đâu. Anh mà biểu hiện khác thường thì chết với em.

Cô nói rồi nhéo nhẹ tai Jack với ánh mắt sắc lẹm cảnh cáo. Nếu Jack có hành động gì không vừa ý cô ychif cô sẽ véo anh cho coi. Jack đành phải sợ sệt thành thật gật đầu.

- Má ơi, Alice đáng sợ quá... hu...hu.

Đó chính là tiếng lòng của bạn nhỏ nào đó.

Nhưng người khác nhìn vào hai người thì chỉ thấy cô đang áp sát vào Jack nói lời ái muội. Cha mẹ cô nhìn thấy thì mừng thầm, đúng là bạn trai rồi mà lại không dám nhận.

Nha Nha thì thầm nghĩ chết rồi, cô đã bảo tên kia ra đón Minh Nguyệt rồi. A di đà phật, mong là tên kia bận việc không tới.

Nhưng hình như Phật Tổ không nghe thấy lời cầu khẩn của Nha Nha. Anh đã đến đây từ khi cô đi ra chỗ bọn họ rồi. Anh cũng nhìn thấy cô thân mật với tên đàn ông ngoại quốc kia.

Anh không thể tin được, cô chẳng phải yêu anh sao? Hay bây giờ cô đã không còn yêu anh nữa rồi? Chỉ nghĩ như vậy anh lòng anh như có ai đó hung hăng cầu xé.

Không thể như thế được, cho dù phải trói cô bên người anh cũng không muốn cô yêu ai khác ngoài anh. Anh cũng biết là làm thế không đúng nhưng anh không thể buông tay cô nữa rồi. Anh chỉ muốn trong thế giới của cô chỉ có anh....

Anh đã để cho cô tự do 5 năm rồi. Bây giờ đã đến lúc anh bắt cô lại, để cho cô chỉ có thể nghĩ về anh, để ý chỉ mình anh thôi.

Nhìn cô nói cười vui vẻ bên bọn họ, anh quay lưng bước đi tính toán cho việc mai sau anh sẽ làm thế nào để cô yêu lại anh.

Đang nói chuyện cùng mọi người, bỗng dưng cô cảm thấy một trận rùng mình, không phải là cô bị ốm thật đó chứ....

Cô còn không biết mình là con mồi của anh, dù cô có dẫy dựa thế nào thì cũng không thoát khỏi tầm ngắm của tên thợ săn là anh.

20. Chương 19

Sau khi thấy cô và Jack thân mật với nhau, cha mẹ cô hiểu lầm mối quan hệ của hai người. Thế cũng được, nếu cô không muốn có bạn trai thì sẽ không bị bắt ép đi xem mắt.

Còn bạn nhỏ ngoại quốc nào đó tự dưng lạnh hết sống lưng mà không hiểu tại sao.

Cô cũng tìm cho Jack một căn nhà tốt. Gần nhà cô. Hôm nay, cô dẫn Jack đi trung tâm thương mại ở thành phố Z.

Hai người đang nói chuyện vui vẻ nên không biết có một người đang dõi mắt theo.

Đấy chính là anh. Hôm nay anh đi thị sát thị trường thì gặp cô với tên đó khoát tay nhau thân mật đi vào trung tâm thương mại. Nhìn cô vừa đi vừa nói cười với tên kia, lòng anh bốc hỏa.

Cô chẳng phải là vợ anh sao, ờ thì đó là kiếp trước. Nhưng anh phải làm sao bây giờ a. Vợ anh sắp bị cướp đi rồi kia. Anh phải làm sao bây giờ. Anh cứ xoắn suốt, trong khi đó cô và Jack đã vào trong đi mua đồ rồi a.

Anh phải nghĩ ra một kế hoạch cướp cô về tay mới được. Thế là từ hôm đó, bạn nhỏ nam chính của chúng ta dốc hết sức lấy lòng cha mẹ vợ tương lai.

Nhưng cha mẹ cô đã nhận định Jack là con rể tương lai rồi, thôi thì ông bà cũng mặc kệ anh thôi. Ông bà cũng không can thiệp vào. Dẫu sao thì chỉ cần con gái ông bà hạnh phúc là được rồi.

Thế là kế hoạch tác động xung quanh của bạn nam chính nào đó đã đổ bể.

Anh phải đổi sang kế hoạch mới thôi. Người ta nói đẹp trai không bằng chai mặt. Thôi thì anh trai mặt vậy.

Thế là thỉnh thoảng cô lại thấy anh lảng vảng xung quanh cô. Cô lại thấy làm lạ, kiếp trước không phải là anh bị cuồng công việc sao? Sao kiếp này lại chỉ có ăn với đi trêu ghẹo cô thôi vậy.

Anh tỏ vẻ, theo đuổi vợ là tất cả. Tài sản dù gì thì anh cũng có nhiều rồi, đủ để ăn tiêu cả đời không hết.

Cô thì vẫn rối rắm, cô biết con tim mình vẫn rung động vì anh dù cô không thể hiện ra. Làm thế nào để cô quên anh được đây?

Trước tiên cô sẽ phải tách anh ra khỏi cuộc sống của cô. 5 năm trước cô tưởng rằng cô rời bỏ anh không một lời từ biệt thì anh sẽ nhanh chóng quên cô thôi. Nhưng tại sao anh lại bám lấy cô được chứ.

Hôm nay, anh vẫn giống như mọi hôm bám lấy cô không tha. Nhưng hôm nay cô không đi một mình mà đi cùng với Jack.

Hai người khoát tay nhau thân mật đi đến công ty. Thấy vậy, mặt anh đen như đất nồi. Sao tên ngoại quốc này lại đi cùng cô? Mà tay tên kia đặt ở đâu thế?

Nhìn thấy Jack đặt tay lên eo cô, anh đỏ mặt. Kiếp này anh còn chưa được ôm cô đâu đấy. Tại sao tên đó lại được ôm cô chứ.

Thấy cô và Jack cùng nhau đi vào công ty mà anh lại đi lèo đèo sau họ, cứ như là ông chồng bị vợ vứt bỏ.

Anh cứ lia những ánh mắt ai oán cho cô nhưng cô đâu để ý. Cô còn mãi nói chuyện với Jack. Hôm nay cô đưa Jack đi cùng là để giới thiệu công việc cho anh ấy. Jack chơi mấy ngày đủ rồi nên bây giờ phải đi làm thôi. Mỗi nữ nào đó âm mưu nghĩ, sau đó doanh thu công ty cũng tăng lên.

Càng nghĩ càng đẹp, nữ chính nhà ta cười như hồ ly để cho bạn nhỏ ngoại quốc nào đấy rùng mình.

Thấy cô cứ cười nói với tên đó không để ý đến mình thì anh hậm hực. Lia tầm mắt giống như phi tiêu lên cho Jack. Kể cả cô cũng cảm nhận được. Nhưng mỗi nữ nào đó mặc niệm, Jack da dày thịt béo, không sao đâu.

Còn Jack cũng biết tầm mắt địch ý của mỗi nam nào đó. Cô cũng đã nói với Jack là anh quấy rầy cô nên muốn Jack giả là người yêu. Jack cũng đồng ý. Bây giờ thấy tầm mắt của anh thì cũng quăng lại cho anh một tầm mắt thách thức.

Thấy vậy, anh tức đến xì khói. Nhân viên công ty thấy anh đen mặt, tỏa khí lạnh thì tò mò. Nhìn thấy cô đi cùng Jack thì xì xào bàn tán.

Ai trong công ty cũng biết anh đang theo đuổi cô. Các cô gái thì vừa hâm mộ vừa ganh ghét. Đến hôm nay thấy cô đi cùng anh chàng ngoại quốc đẹp trai thì đoán là bạn trai cô. Như vậy thì anh thất bại rồi.

Tiếc thay cho một chàng trai si tình. Ai cũng tiếc thay cho anh, một số vui vẻ vì cô đã có người yêu, thế là các cô có cơ hội ở gần anh rồi.

Hai người cứ thân mật cả buổi, anh càng lúc càng tỏa ra khí lạnh. Đang bực mình thì có mấy cô nàng không biết điều chạy đến làm quen với anh. Đang tức rồi anh phóng xe rời khỏi công ty của cô.

Để lại cô nở nụ cười vì đã đuổi được anh đi.

21. Chương 20: Hiểu Lầm

Sau ngày hôm đó, cô hôm nào cũng đi làm cùng Jack. Tuy thấy hai người đi cùng nhau, khoát tay thân mật nhưng anh vẫn bám theo cô không rời.

Cô cũng đã nhiều lần nói với anh là cô đã có người yêu nhưng anh vẫn không từ bỏ. Cứ những lúc cô không đi với Jack là anh có những hành động mờ ám với cô.

Có những lúc anh quan tâm cô lặng lẽ, âm thầm như là đặt lên bàn cô một tách cà phê sữa. Hay như là lúc cô ngủ gật sẽ có một tấm chăn ấm áp được đắp lên người cô.

Càng lúc cô càng đắm chìm vào trong sự ôn nhu của anh. Không thể được. Cô bây giờ phải tránh xa anh mới được.

Thế là từ hôm sau, cô không đi làm như thường ngày nữa. Cô cứ làm ỏ trong nhà thôi.

Anh cũng từng đến nhà cô tìm nhưng không có ai ra mở cửa. Anh thậm nghĩ có phải mình quá vội vàng không, nhưng mà chẳng lẽ lại để cô với tên ngoại quốc đó kết hôn ư?

Chỉ cần nghĩ đến cảnh cô thân mật với người đàn ông nào khác không phải là anh thì anh đã không kìm nén được xúc động muốn giết người.

Thế nên mỗi nam nào đó lại tỏ rõ trình độ mặt dày của mình bằng cách mua một ngôi nhà cạnh nhà cô.

- Ha ha sao mình có thể thông minh như thế được chứ.

Mỗi nam nào đó tự luyện.

Anh còn đặt camera ở trước cửa nhà cô, nếu cô đi đâu thì anh sẽ được biết đầu tiên. Anh thậm chí còn gọi thợ sửa khóa làm cho anh một chiếc chìa khóa của nhà cô nữa.

Anh cũng rất gian manh, khi thợ sửa khóa hỏi làm sao mà anh phải làm chìa khóa mà không đánh. Anh đã nói:

- Tại nhiều hôm tôi đi nhậu nhẹt về muộn, vợ tôi không cho tôi vào nhà.

Thấy anh nói thế, thợ khóa cứ cười ha ha.

- Tôi cũng gặp nhiều trường hợp như thế này lắm.

- Anh làm khẽ tiếng thôi, tôi không muốn cho cô ấy biết đâu.

- Anh cứ yên tâm, tay nghề của tôi rất khá.

Trong lòng anh cười như hồ ly. Ha ha thế là anh đã có chìa khóa nhà của cô rồi... Thế là anh lại có cơ hội trộm vào nhà cô rồi. Ha ha ha.....

Lướt hết n lần từ ha.

Trong phòng, cô đang ngủ cũng không biết là anh đã có chìa khóa nhà của mình. Cô vẫn đang nằm trên giường đánh cờ với Chu Công.

Thấy cô dạo này không ra khỏi nhà ba người kia rồi cô đi bar chơi. Cô cũng không từ chối, đã ở nhà gần một tuần, cô cũng thấy mình sắp mốc meo người rồi.

Bọn họ hẹn nhau 8 giờ tối gặp nhau ở Hồng Trần. Hôm nay cô mặc một bộ váy da làm nổi bật lên làn da trắng nõn như gốm sứ. Khuôn mặt được trang điểm kỹ càng làm khuôn mặt cô trở nên quyến rũ, kiều diễm. Chiếc váy da bó sát làm nổi lên dáng người bốc lửa như yêu tinh của cô. Nhìn cô lúc này như một yêu tinh mê hoặc lòng người.

Cô cũng không muốn lái xe nên chờ Jack đi cùng.

Anh thấy cô ăn mặc quyến rũ đứng ở cửa thì bất ngờ. Không lẽ cô định đi chơi nhưng sao cô lại ăn mặc như vậy chứ?

Anh cũng không muốn bắt kì thằng đàn ông nào nhìn thấy cô trong bộ dạng này. Anh chỉ nhìn cô cũng thấy miệng khô lưỡi đắng rồi, anh không muốn ai nhìn cô bằng ánh mắt dâm tà.

Nhìn bộ dạng cô như thế chắc là đi bar rồi. Cũng đúng, cô đã ở nhà gần một tuần rồi mà, anh cũng phải đi theo làm hộ hoa sứ giả mới được.

Nhưng anh chưa vui vẻ được bao lâu thì thấy Jack khoát tay cô đi ra. Thấy Jack, mặt anh đen như mực. Sao cô lại đi cùng thằng đó, mà thằng đó cũng ở trong khu nhà này sao?

Dù anh nghĩ thế nào thì cô cũng đã cùng Jack đi ra rồi. Vợ vội chìa khóa xe, anh theo bọn họ đi đến Hồng Trần.

Khi cô bước vào thì hầu như ánh mắt của người đàn ông nào cũng đặt vào người cô. Rất nhiều loại ánh mắt: ghen tị, dâm tà, tán thưởng dồn vào người cô.

Thấy vậy, anh hết sức tức giận, cô chỉ là của riêng mình anh thôi, không ai được tư tưởng đến cô cả. Không một ai cả.

- Đạo này cậu ở nhà chán mốc người rồi chứ?

Nha Nha quan tâm hỏi. Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến là tâm trạng cô lại tồi tệ. Tại anh cứ bám riết cô không tha chứ bộ.

- Chán thật đấy, hay lúc nào chúng ta đi chơi một chuyến đi.

Cô đề nghị. Dù sao thì cô cũng cần yên tĩnh một thời gian.

Cô đang hỏi nhưng thấy Hàn Thiên và Jack không để ý đến lời cô nói. Kể cũng lạ, cô cảm thấy đạo này hình như Hàn Thiên cứ trốn tránh cô. Chắc là chuyện này có liên quan tới Jack rồi.

Cô gọi Jack ra một góc vắng để nói chuyện

- Có phải anh đã làm gì Hàn Thiên không?

Cô hỏi nhưng giọng điệu chắc chắn.

- Em gái à, em tinh mắt thật đấy. Bọn anh đang yêu nhau.

- Thế sao không nói với em để em giải thích cho anh ấy chứ?

- Anh muốn làm cho cậu ấy ghen thôi.

Nghe đến đây thì cô tức giận.

- Thế là làm tổn thương cậu ấy đó, anh biết không.

Vừa nói cô vừa lắc Jack, Jack làm như vậy chắc là Hàn Thiên đã đau lắm. Nghĩ thế cô lại lắc mạnh tay hơn nữa.

Nếu người ngoài nhìn vào thì chỉ thấy là cô định cưỡng hôn Jack thôi.

- Bỏ anh ra, anh sẽ giải thích với cậu ấy mà. Em nhẹ tay thôi.

Jack la oai oái, cô thật đáng sợ a.

Jack làm hòa mới làm cô nguôi ngoai phần nào.

Đúng lúc này, anh lao ra tách cô và Jack ra. Từ góc độ của anh chỉ thấy là cô cưỡng hôn Jack. Giỏi lắm, cô dám cưỡng hôn người khác.

- HAI NGƯỜI ĐANG LÀM CÁI GÌ VẬY?

Anh gào lên.

22. Chương 21: Cầu Hôn

Thấy anh đến, hai người giật mình. Làm gì phải giật mình chứ, cô cũng đâu có làm gì sai đâu. Sao cô cứ có cảm giác mình như người vợ bị chồng bắt gian vậy nè.

- Tôi làm gì thì liên quan gì đến anh. Anh là gì mà quát thóa tôi hả?

Dấu đi sự chột dạ, cô nói.

Nghe thấy cô nói thế, anh giận quá hóa cười.

- Được lắm Thượng Quan Minh Nguyệt. Hay lắm.

Anh vừa cười vừa bước đến gần chỗ cô.

Tuy anh cười nhưng cô vẫn nhận thấy sự nguy hiểm của anh. Anh chưa có lần nào gọi tên cô như lần này. Theo bản năng cô quay đầu chạy.

Nhưng anh đâu có thể để cô chạy thoát được, anh bước lên nắm tay cô. Lôi cô vào lòng. Cô cũng cảm thấy nguy hiểm nên hết sức giãy dụa.

- Buông tôi ra đồ điên.

Giấy không thoát được khỏi anh cô hét lên.

- Tôi điên sao? Được, hôm nay tôi sẽ cho em biết thế nào là điên.

Nói rồi anh vác cô lên vai.

- Jack cứu em.

Cô hét lên mong Jack rủ lòng từ bi cứu cô. Nhưng Jack vẫn không phản ứng gì. Thấy Jack cứ nhìn ra một hướng, cô nhìn theo, hóa ra là Hàn Thiên.

Thôi chết rồi, Hàn Thiên sẽ hiểu nhầm mất thôi. Anh thấy cô không dấy dựa nữa mà còn nhìn Jack thì bực tức hơn.

Cô được lắm dám không để ý đến đến anh.

Nghĩ thế anh lại đánh vào mông cô. Đang suy nghĩ thì cô cảm thấy mông mình bị một bàn tay vỗ vào. Cô chờ người, từ bé đến giờ cô mới bị người khác đánh vào mông.

- A....a....a...tên khốn chết tiệt, sao anh lại đánh tôi?

Cô hét lên.

* bốp *

Tiếng bàn tay anh va chạm thân mật với chiếc mông nho nhỏ của cô vang lên.

- Em cứ thử nói nữa xem, em nói một câu tôi đánh em một cái.

- Tên khốn, có giỏi thì anh thả tôi ra.

Vừa nói cô vừa dấy dựa ra khỏi người anh.

Anh bị cô ma sát thì nóng hết cả người lên rồi. Bộ ngực của cô cứ cọ cọ vào người anh làm thằng nhỏ của anh đứng lên.

- Em không muốn tôi làm em ở đây thì đừng nhúc nhích nữa.

Anh nói bằng chất giọng khàn khàn, cô cũng cảm thấy có bộ phận nào đó chọc chọc vào chân cô.

- Đồ....đồ biến thái.

Cô lắp bắp nói không nên lời nhưng cũng ngoan ngoãn không động dấy nữa. Cô cũng biết tính anh đã nói là sẽ làm. Cô cũng không muốn bị làm thịt đâu. Hu hu, không biết hôm may cô bước chân trái ra khỏi nhà hay sao ý mà xui vậy nè. Bây giờ ai cứu được cô đây.

Trong khi cô đang than thân trách phận thì anh đã nhét cô vào trong xe, dúi dằng cài dây an toàn vào cho cô. Anh cũng vào trong xe, anh muốn dẫn cô đến căn nhà của hai người kiếp trước.

Đến khi xe chuyển bánh rồi thì mỡ nữ chính của chúng ta mới phục hồi tinh thần.

- Anh định dẫn tôi đi đâu thế?

- Đi rồi em khác biết.

Anh trả lời một cách bí hiểm.

Thấy vậy bạn mỗ nữ nào đó tự dừng nghĩ đến cảnh mình bị cưỡng hiếp rồi giết người phi tang chứng cứ chứ.

Đang quan sát cô, anh cũng nhận thấy cô có gì đó không hợp lý. Cô cứ nhìn về phía anh như thể anh là yêu quái hay mãnh thú gì đó vậy. Anh rất vô tội nha, anh có làm gì cô đâu.

Trong khi mỗ nữ của chúng ta đang ảo tưởng thì chiếc xe đã dừng ở cửa căn biệt thự. Đến khi anh ra khỏi xe rồi thì cô mới phục hồi tinh thần.

Thấy nơi dừng lại là ở biệt thự kiếp trước hai người đang sống thì cô khựng lại. Căn biệt thự này vốn là quà mừng của bố mẹ cô để cho hai người kết hôn với nhau cơ mà, sao anh lại đưa cô đến đây.

Thấy cô lại thất thần, anh đành lôi kéo cô vào trong nhà. Căn nhà được trang trí như kiếp trước cô sống cùng với anh. Đến khi vào nhà, thấy cảnh vật quen thuộc, cô hốt hoảng tưởng như mình đã quay lại kiếp trước.

Thấy vẻ mặt cô hốt hoảng, anh cũng chắc chắn là cô đã trọng sinh. Trước kia anh cũng đoán cô cũng trọng sinh nhưng lại không có chứng cứ, bây giờ anh đã chắc rồi.

Đưa tay lấy ra chiếc nhẫn được chuẩn bị từ 5 năm trước, anh quỳ xuống.

- Làm vợ anh một lần nữa nhé Nguyệt Nhi.

Đang thất thần, thấy anh quỳ xuống cầu hôn thì cô bất ngờ.

- Cái gì mà làm vợ anh một lần nữa, tôi có bao giờ làm vợ anh đâu.

Cô hét lên.

- Kiếp trước em cũng gả cho anh mà.

- Anh..anh...anh cũng trọng sinh?

Cô trợn tròn mắt lên.

- Đúng.

Nhận được câu trả lời cô hóa đá.

- Thế sao anh không đi tìm Ly Nhi của anh đi mà tìm tôi làm gì?

Cô nói bằng giọng mỉa mai.

- Anh nhận ra anh không yêu cô ấy, anh chỉ yêu em thôi.

- Thật nực cười, anh làm tổn thương tôi mà bảo yêu tôi, anh lừa trẻ con thì được đấy.

- Anh nói thật.

Anh cũng biết mình có lỗi với cô nhưng anh không chịu được cảnh cô ở chung với người đàn ông khác.

- Anh nói thật thì tôi cũng nói thật, kiếp trước chỉ là kiếp trước, tôi đã quên anh lâu rồi.

Lời nói của cô như là mũi kim đâm vào tim anh. Nhoi nhói thôi nhưng lại buốt đến khắp người.

- Anh không tin.

- Anh không tin cũng không sao, 6 tháng sau là tôi sẽ kết hôn với Jack rồi. Anh cũng nên bỏ cuộc đi.

Xin lỗi Jack nha, em không cố ý mượn anh ra đỡ đạn đâu.

Một phút mặc niệm trong lòng cho Jack, cô cũng dự định sẽ quay trở lại Mỹ. Cô sẽ định cư ở đây luôn, cô sẽ không về nước nữa.

- Anh không tin.

Anh gầm lên, túm chặt lấy tay cô.

- Bách Lý tiên sinh xin tự trọng, tôi đã có vị hôn phu rồi, mong anh đừng làm cho anh ấy hiểu nhầm.

- Được, em muốn lấy hấn ta nhưng tôi không cho phép em lấy hấn đấy.

Anh nhếch lên nụ cười đều đặn nhưng không có chút hơi ấm nào.

- Em không được phép lấy ai khác ngoài tôi.

Đó là tiếng lòng của anh. Hôm nay anh đã bị cô chọc giận triệt để rồi. Cô muốn lấy người khác, được lắm, cho dù anh có chết cũng mang cô theo bên người. Kiếp này anh sẽ không bao giờ buông tay cô ra.

23. Chương 22: Ép Buộc (16+)

Thấy anh có vẻ khác thường, cô rón rén đi đến gần cửa. Tay cô đã sắp chạm vào cánh cửa rồi thì có một lực lớn kéo cô quay trở lại.

- Buông tôi ra, tôi phải về nhà.

Cô vừa nói vừa dẩy dụa.

- Em định chạy trốn sao, không có cửa đâu.

Anh nói rồi vác cô lên vai đi về phòng mình.

- Tên khốn kiếp, mau thả tôi ra.....

Cô vẫn vùng vẫy.

- Em đừng mơ thoát khỏi tôi.

Anh nhếch mép cười, một nụ cười khiến cô sởn gai ốc. Cô linh cảm thấy điều gì đó không lành nên càng phản kháng lợi hại hơn.

- Buông tôi ra.....

Cô chưa nói hết câu thì anh đã quăng cô lên giường.

- Anh....định làm gì?

Cô run run, đáy lòng cô đã có câu trả lời nhưng vẫn hi vọng không phải như cô đã nghĩ.

- Làm điều mà chúng ta nên làm.

Nói xong không đợi cô phản ứng thì anh đã ép sát đôi môi mình vào môi cô.

- Ừm.....ừm.....

Cô vô thức giãy dụa. Thấy cô vẫn còn giãy dụa, một tay anh cố định hai tay cô lên đỉnh đầu, chiếc lưỡi của anh cố cạy mở miệng cô nhưng không được.

Bỗng dưng có một bàn tay tà ác bóp ngực cô. Kinh hoàng, cô dẩy dụa hé miệng ra định hét lên. Nắm chắc cơ hội, chiếc lưỡi của anh luồn vào trong miệng cô, tìm tòi khám phá hết mọi góc ngách.

Không dừng lại ở đó, anh quấn lấy chiếc lưỡi đỉnh hương của cô cùng nhau dây dưa cùng một chỗ. Tiếng nước bọt *chặc... chặc..* vang lên càng làm cho khung cảnh trở nên dâm mỹ. Cô không kịp nuốt nước miếng làm cho sợi chỉ bạc chảy xuống trông hết sức gợi cảm.

Nhìn thấy cảnh ấy, đôi mắt anh càng nhuốm lên ngọn lửa dục vọng trần trụi. Miệng của cô ngọt như những gì anh tưởng tượng. Tham lam hút lấy dòng nước ngọt lành trong miệng cô nhưng anh vẫn chưa thấy thỏa mãn.

Đôi tay không ngừng càn rỡ trên chốc hai con thỏ trắng của cô. Người cô mềm nhũn vì thiếu dưỡng khí, đầu óc cô như là một đồng búng nhưng không biết cái gì đang diễn ra cả.

Cuối cùng anh thấy cô không dẫy dựa nữa thì mới nhận ra mặt cô đang đỏ lựng vì hít thở không thông. Anh vội buông cô ra, tâm trạng của anh kiệt giờ rất tốt. Chắc là cô cũng không có kinh nghiệm hôn môi cùng người khác rồi.

- Tiểu hồ đồ, sao em không biết thở bằng mũi hả?

Vừa nói anh vừa nhéo mũi cô. Cô thật là dễ thương mà, đôi má hây hây đỏ, đôi môi đỏ ướm át, đôi mắt đong đầy nước mắt ủy khuất. Nhìn cô, anh thật muốn nuốt luôn cô vào bụng mà.

Khi anh buông cô ra, cô đã lấy lại được một ít lý trí:

- Anh...anh....anh dám hôn môi tôi?

- Chúng ta là vợ chồng mà.

Anh mặt dày sấn đến bên người cô.

- Ai là vợ anh? Tôi đã bảo là tôi đã có vị hôn phu là Jack rồi cơ mà. Sao anh không nghe hiểu tôi nói gì vậy?

Cô đang nói cũng không nhìn lên mặt anh. Mặt anh lúc này trông đặc biệt âm trầm.

- Được, tôi hôm nay sẽ cho em biết ai mới là người đàn ông của em.

Anh nói rồi cởi chiếc cà vạt ra trói hai tay cô lại.

- Tên khốn...ừm...ừm...

Cô không nói được lời nào nữa bởi vì môi cô đã bị anh chặn lại. Đôi tay anh lần mò cởi chiếc áo ra khỏi người cô, để lộ ra hai con thỏ trắng trước ngực được bao bọc bởi chiếc bra màu đen, càng làm nổi bật lên làn da trắng như sữa của cô.

Đè cả người lên người cô, anh không ngừng hút dòng nước ngọt từ miệng cô, chiếc lưỡi điên cuồng càn quét trong khoang miệng cô để lại cảm giác tê dại. Hai tay anh phủ lên hai con thỏ trắng của cô nhào nặn thành đủ hình dạng.

Hai ngón tay anh kẹp vào đầu nhũ hoa đỏ tươi đã run rẩy dựng đứng lên vì lạnh. Tay anh có vết chai mang vân về đầu nhũ của cô mang lại cảm giác vừa đau vừa tê dại làm cô không biết phải làm sao.

Cho dù lý trí không muốn nhưng cơ thể cô lại nóng lên theo chỗ mà bàn tay anh di chuyển đến. Buông tha cho đôi môi bị mình âu yếm cho sưng đỏ lên, anh ngậm đầu nhũ của cô vào miệng. Khoang miệng ấm nóng, ẩm ướt, chiếc lưỡi không ngừng ma sát đầu nhũ của cô làm cho cô cảm thấy tê dại. Anh còn dùng răng cắn nhẹ đầu nhũ của cô làm cho cô vừa đau vừa sung sướng.

Cơ thể coi cứ ưỡn về phía anh như thể đòi hỏi anh âu yếm nhiều hơn. Một ngón tay khác lần mò vào trong chiếc quần nhỏ của cô, vuốt ve khắp nơi. Bàn tay anh tà ác tìm lấy viên trân châu trong vùng đào nguyên xinh đẹp mà không ngừng ma sát vuốt ve.

Dâm thủy không ngừng từ cánh hia chảy ra, cô cảm thấy vùng dưới của mình ngứa ngáy chổng rỗng. Không kìm được, cô ngân lên một tiếng rên yêu kiều.

Nghe thấy tiếng rên của cô, anh càng ra sức đưa bốn hạt châu. Đến khi dâm thủy ướt nhẹp cả tay anh thì anh mới tà ác giơ tay lên cho cô nhìn.

- Em thấy không, em đã ướt đầm rồi này.

Cô vừa thẹn, vừa giận, nén lại cảm giác khó chịu ở bụng dưới thì anh đã đưa một ngón tay vào cánh hoa của cô. Cánh hoa gấp dẹt vật đứt vào thì ra sức bài xích thắt chặt lại làm cho anh suýt chút nữa không khống chế được mà muốn vào bên trong cô.

Vật to lớn dưới thân của anh đang trưởng thành đến khó chịu ma sát vào lớp quần lót đòi giải phóng anh cũng phải nhẫn nhịn. Bồng ngón tay anh đụng phải một chỗ nài đó gồ lên làm cho cô run bắn người.

Ngón tay anh lại càng ra sức chèn ép, nghiền chặt điểm nhô lên ấy, cô lại càng cắn chặt răng. Khoái cảm như một dòng điện chạy dọc sống lưng cô làm cho cô không suy nghĩ được gì, chỉ có thể cắn chặt răng nhẫn nhịn.

Anh dần cho thêm một, hai, ba ngón tay nữa vào trong cô làm cho cô vừa đau vừa sướng. Các ngón tay của anh không ngừng luật động trong hoa huyết của cô làm cho cô thoải mái hết sức. Khoái cảm tích lũy dần bỗng từng chút dâng cao làm cho trước mắt cô một mảng màu trắng.

Bên trong cô, một dòng nước ấm chảy ra cọ rửa các ngón tay anh. Người cô không còn sức lực, mềm nhũn nằm trên giường. Rút các ngón tay ở trong cô ra, anh rút vật to lớn ở dưới thân ra, để ở cửa huyết của cô.

- Em đã thỏa mãn rồi thì phải đến lượt tôi.

Nói rồi, không đợi cô phản ứng kịp, phân thân to lớn đã đi vào trong cô. Một cảm giác đau đớn xé rách làm cho cô tỉnh táo.

- Anh đi ra...hu hu...đau quá.

Cô khóc nức nở. Anh cũng không dám động đây, hoa huyết gắt gao mút lấy phân thân của anh lỉ cho anh vừa đau vừa sướng suýt chút nữa làm cho anh mất lý trí.

Chặn cái miệng nhỏ xinh của cô lại, bàn tay của anh không ngừng khiêu khích những điểm mẫn cảm của cô. Dần dần, cô thả lỏng người, anh dứt hết phân thân của mình vào trong cô từ từ luật động.

Bỗng dưng phân thân của anh ma sát với một điểm hơi nổi lên, cô lập tức có cảm giác như điện giật. Anh còn cố ý ma sát vào điểm đó như có như không làm cho cô trống rỗng khó nhịn.

Thấy coi cứ vụn vụn, tiếng anh trầm thấp khàn khàn lên tiếng:

- Nói là em muốn anh đi vào.

Cô còn xấu hổ không chịu nói nhưng anh cứ cố tình ma sát làm cho lý trí của cô tan rã dần chỉ còn lại dục vọng nguyên thủy nhất của con người.

- Van cầu anh tiến vào...hức...hức...

Không đợi cô nói hết câu, anh đã đâm một cái mạch mẽ vào cơ thể cô rồi liên tục luật động.

Nếu cô không chịu nói, anh cũng không thể nào chịu nổi nữa rồi. Hung hãn đưa đẩy phân thân vào trong nụ hoa của cô. Cảm nhận từng bối thịt hút thật chặt lấy anh còn tiếng rên rỉ mất hồn của cô nữa, anh ra vào càng thêm mạnh mẽ.

- Em mãi mãi là của tôi, Nguyệt Nhi à.

Tiếng lẩm bẩm của anh vang vọng khắp căn phòng hòa cùng tiếng nước ở nơi hai người kết hợp làm không khí càng trở nên đậm đặc.

Đêm còn dài, trong căn phòng, đôi nam nữ quấn lấy nhau không rời tựa như kiếp kiếp không xa rời.....

- _____

P/s: lần đầu tiên viết H nên mọi người thông cảm nha. Bí từ quá mà

24. Chương 23: Bỏ Chạy

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sáng hôm sau.....

Theo thường lệ, cô thức dậy lúc 5 giờ 30 phút. Bỗngưng cô cảm thấy cả người mát lạnh, đã thế còn có cánh tay ai đó đặt ở trên ngực cô.

Vội vã mở mắt ra, đập vào mắt cô là khuôn mặt đẹp trai đến mức đáng đánh đòn của anh. Anh cũng không mặc gì, để lộ ra lồng ngực rắn chắc không chút mỡ thừa nào.

Hơi hoảng sợ, cô nghĩ đến mình bị anh bắt về đây rồi abcdxyz.

- Lão thiên thật không có mắt mà.

Cố nhịn xuống cảm giác muốn đánh vào khuôn mặt đẹp trai của anh, cô vùng dậy chuẩn bị bỏ của chạy lấy người thì một dòng chất lỏng chảy ra từ vùng kín của cô làm cô hết sức xấu hổ.

- Tên chết bầm.....

Cô rửa thắm trong lòng, chân cô mềm nhũn thiếu chút nữa ngã sấp mặt xuống sàn. Máng anh thêm n lần nữa, cô gắng gượng bước vào phòng tắm vệ sinh thân thể.

Nhìn vào trong gương cô thấy cả người toàn là vết xanh tím, chứng tỏ một đêm hai người “chiến đấu” kịch liệt. Oánh một phát, mặt cô đỏ lựng cả lên, cô không nhớ hôm qua anh và cô đã làm bao nhiêu lần nữa. Chỉ biết là mấy lần cô tỉnh lại vẫn thấy anh đang ra sức cày cấy trong cơ thể cô.

- Tên cầm thú.....Mong sau này anh không dậy nổi, thật hư aaaaaa.....

Cô nguyên rửa anh.

(Hậu trường:

Mỗ nam chính:

- Thế sau anh phục vụ em bằng gì a?

- Anh cút đi.

Mỗ nữ chính vừa đi vừa xoa eo, tên chết tiệt kia tối qua ép buộc cô cả buổi tối, hại cô đi vẫn còn bủn rủn đây.

- Anh phải chứng minh cho em thấy ông xã em rất dũng mãnh a.

Nói rồi sói già nhà chúng ta vác tiểu bạch thỏ trên vai đi về phòng.

- Tên khốn, bà đây nguyên rửa mi bị liệt dương aaaaaa.

Từ xa vọng lại tiếng hét của tiểu bạch thỏ rồi im bặt.

T/g:

- Lại thế rồi, lúc nào hai người này cũng chửi nhau về chuyện giường chiếu là sao???)

Quay lại với mỗ nữ chính nhà chúng ta bị trắng chửi mắng mỗ nam chính nào đó cầu huyết lâm đầu. Rón rén bước ra khỏi nhà tắm, cô cầm lấy quần áo hôm qua rồi mặc vào.

Xác định anh vẫn còn ngủ, vèo một tiếng, mỗ nữ chính nhà chúng ta phóng ra khỏi phòng như tên lửa, thoáng cái đã không thấy tăm hơi đâu để lại mỗ nam chính đang đắm chìm trong mộng đẹp.

Về đến nhà, cô suy tính kĩ càng, nếu anh đã sống lại làm sao mà lại bám lấy cô, không phải là cô chết đi mới nhận ra yêu cô chứ. Nếu như thế thật cầu huyết a, nhưng cô bây giờ đang cố gắng quên anh cơ mà.

Đang suy nghĩ, bỗngưng cô thấy tiếng chuông cửa vang lên. Ra mở cửa thì cô thấy Jack đang đứng ở đó với bộ mặt lo lắng. Nhìn đến Jack cô lại tức giận.

Đúng là đồ có sắc quên bạn a, hôm qua cô bị anh bắt đi mà không ra ngăn cản, bây giờ lại lộ mặt ra đây.

Thấy mặt cô hầm hầm, Jack cũng ý thức được lỗi lầm của mình. Tiến lên đỡ dành cô, Jack nói:

- Nguyệt Nhi à, tha lỗi cho anh đi mà.

- Hừ...

Cô quay mặt đi phụng phịu. Tại Jack mà cô thất thân aaaaaaaaaa.

- Nguyệt Nhi à, em tha lỗi cho anh đi, anh sẽ cho em một vé đi bãi biển sao.

(bãi biển sao trên đảo Vaadhoo, Mandives)

Ngoài vẽ tranh ra, Jack biết sở thích của cô là đi du lịch. Cô cũng đã nhắc đến với Jack là cô muốn đến đó nhưng không có thời gian.

Nghe thấy Jack nói như thế, mắt cô sáng lên. Đẳng nào cô cũng muốn trốn tránh anh. Chỉ bằng đi chơi một chuyến mà không mất tiền của mình rất đáng a.

- Thôi được rồi, em tha cho anh lần này, nhưng anh phải đặt vé luôn hôm nay cho em.

- Đây rồi em gái ạ.

Jack nói rồi chìa tấm vé máy bay ra. Jack cũng biết là thể nào cô cũng giận cho nên đã chuẩn bị sẵn rồi. 2 giờ nữa là máy bay cất cánh. Cô vội vàng thu dọn quần áo vào vali chuẩn bị cho chuyến du lịch.

Còn ở một nơi nào đó, nam chính đại nhân của chúng ta bây giờ mới dậy. Quờ quạng xung quanh thấy cả giường trống vắng thì anh hơi mất mát.

Biết là cô sẽ đi nhưng anh vẫn không nhịn được hi vọng cô sẽ ở đây cùng anh. Anh cũng biết cô cần thời gian nên anh sẽ cho cô.

Đến lúc anh mở máy tính ra quan sát thì thấy coi về nhà, một lúc sau, Jack đến gõ cửa. Anh cũng thấy cảnh hai người đối thoại với nha. Thảm lắm chết tiệt, anh thấy cô đã kéo vali đi ra khỏi nhà từ 10 phút trước rồi.

Vội vàng phóng xe ra sân bay anh lăm bắm:

- Đã cho em thời gian nhưng em lại không muốn. Lần này em đừng trách tôi vô tình.

Ở sân bay

Đang kéo vali chuẩn bị lên chuyến bay thì cô nghe thấy tiếng của anh.

- Nguyệt Nhi, em đứng lại cho anh.

Cô tưởng mình gặp ảo giác nhưng giọng nói đó lặp lại một lần nữa thì cô quay ra chỗ phát ra tiếng nói.

Thấy anh đứng cách cô khoảng 10 m xung quanh người tỏa ra khí lạnh thì coi chừng mình vội vàng chạy đi.

Còn anh thấy cô đã nhìn thấy mình nhưng lại chạy đi thì hết sức tức giận. Đã nhìn thấy anh lại còn mơ tưởng muốn đi, lần này anh phải giáo huấn cô thật nặng mới được.

Đang chạy, tự dưng cô bị kéo vào lồng ngực rắn chắc tản ra mùi nguy hiểm, cô còn nghe anh nói vào tai mình:

- Nguyệt Nhi à, em giỏi lắm.

Nghe giọng nói anh dịu dàng nhưng cô lại cảm nhận được nguy hiểm đang tới gần mình.

25. Chương 24: Điên Cuồng-1

Cô chợt hoảng hồn vội dấy dựa

- Anh buông tôi ra, không thì tôi la lên đấy.

- Em cứ thử xem.

Anh nói với vẻ mặt âm hiểm.

Thấy anh như vậy cô cũng sợ nhưng để anh mang cô đi thì đáng sợ hơn rất nhiều. Nghĩ vậy cô la lên:

- Cứu tôi với.

Vốn dĩ đang ở sân bay, người đi lại rất nhiều, cô vừa la lên đã có rất nhiều người chú ý đến.

Anh cũng không ngờ là cô thật sự kêu lên. Trong đầu nảy ra một ý tưởng bèn quay mặt ra nói với mọi người xung quanh:

- Các vị phải chê cười rồi, vợ tương lai của tôi đang giận đối tôi thôi.

Anh còn nở một nụ cười chân thành.

Thấy như vậy mọi người cũng tản đi. Họ không tin một người đàn ông nhã nhặn, thân toàn hàng hiệu lại là lừa đảo.

(=.=) mọi người đều bị mỗ nam chính nào đó lừa rồi aaaaaaa. Tội nghiệp mỗ nữ chính của chúng ta. Amen.

Thấy anh chỉ có một câu nói mà đã đánh lừa được mọi người thì há hốc mồm. Thôi chết cô rồi, bảo an ở sân bay đi đâu rồi mà cô la hét cũng không ai ra thế này hu hu.

- Em cứ thử la lên nữa xem.

Anh nói rồi nở một nụ cười dịu dàng. Dù như vậy nhưng cô lại cảm thấy sự khùng bố ở đây.

Len lén lôi điện thoại ra, cô gửi tin nhắn cầu cứu cho Jack. Trong khi đang chờ Jack nhắc trả lời thì cô giả vờ ngoan ngoãn, trong lòng thầm mong Jack sẽ đến cứu cô.

Thấy cô ngoan ngoãn anh cũng yên tâm hơn hơi thả lỏng cô ra.

- Tôi muốn đi vệ sinh.

- Em định chạy trốn hả? Không có cửa đâu.

- Ai bảo tôi chạy trốn, di cả tôi đến thật mà.

Cô cố tỏ ra vẻ mình rất gấp. Anh cũng không làm khó cô nhưng cũng đi theo sau. Sau khi vào nhà vệ sinh, cô thở phào, lôi điện thoại ra gọi cho Jack.

- Jack, anh đang ở đâu đến đón em đi. Em đang ở sân bay A đây.

- Được rồi, anh sẽ ra ngay đây.

- Nhanh lên, anh mà không đến chắc em chết quá.

- Em sẽ không chết được đâu.

Bổng dường có giọng nói của anh làm cô hết cả hồn. Anh thấy cô đi vào nhà vệ sinh mà không mang theo túi xách thì định vào đưa cho cô nhưng không ngờ cô lại to gan đến vậy.

Cô rất là giỏi, dám ở sau lưng anh tính đến chuyện trốn đi mà còn gọi điện cho thằng khác nữa. Lần này anh sẽ không để cô thoát nữa đâu.

Vác lấy cả người cô, anh nhanh chóng đưa cô về căn biệt thự hôm trước mặc cho cô phản kháng, dẫy dụa. Vừa lên đến phòng ngủ, anh đã áp cô lên cánh cửa hôn một cách thô bạo.

Mặc dù cô dẫy dụa nhưng cũng không ngăn cản được anh mà còn làm cho anh càng điên cuồng hút hết dưỡng khí của cô. Nụ hôn lần này không giống như những lần trước, lúc trước anh còn dịu dàng nhưng lần này anh lại hết sức tgoo bạo. Cô có thể cảm nhận được lưỡi mình đau rát, hình như còn có máu chảy ra nữa nhưng anh vẫn không dừng lại.

Bàn tay anh không ngừng dao động trên người cô, trượt vào trong vạt áo cách lớp bra xoa nắn bầu ngực của cô.

Bổng dường anh ném thấy vị mặn trong miệng, anh thấy cô rơi lệ. Chẳng lẽ anh hôn cô lại làm cho cô đau lòng sao? Hay cô đau lòng vì tên kia? Không thể như thế được, dù thế nào thì cô cũng chỉ được nghĩ về anh thôi. Chỉ một mình anh thôi.

Nghĩ như vậy, anh càng thêm điên cuồng càn quét cánh môi cô, đôi tay cũng không ngừng xoa nắn bầu ngực của cô gần như làm cho cô phát đau.

Không thể, anh không thể đối với cô như vậy được. Bây giờ cô và anh đã là hai người xa lạ, cô không thể để cho mình chìm đắm vào sự ôn nhu của anh thêm nữa. Nghĩ vậy, cô càng vùng vẫy ra khỏi vòng tay của anh.

Thấy cô phản kháng, anh lại càng bất mãn, cô không muốn phản bội tên đó ư? Càng nghĩ, anh lại càng đau đớn. Nhưng anh không thể không có cô, cho dù anh chỉ có được thể xác của cô. Nghĩ vậy, anh lại ép chặt cô không cho cô có cơ hội phản kháng.

Thấy không thể đẩy anh ra, cô mặc niệm trong lòng:

- Đây là anh tự tìm đấy.

Rồi cô dồn hết sức giẫm lên chân của anh.

Bổng thấy chân đau đớn, theo phản xạ anh buông cô ra, ôm lấy chân. Nhân cơ hội này, cô đẩy anh ra rồi quay lại mở cửa nhưng cánh cửa không xê dịch được tí nào. Cánh cửa đã bị khóa rồi. Đề phòng lần này cô chạy trốn, anh đã khóa cửa phòng lại, anh không muốn khi mình thức dậy mà không thấy cô đâu.

May là lần này anh đã làm đúng. Tập tễnh bước về phía cô:

- Được lắm Nguyệt Nhi, em đừng hòng thoát lần này.

26. Chương 25: Điên Cuồng-2

Cô sợ sệt chạy ra chỗ khác, giọng run run:

- Anh đừng có mà lại đây.

Cô vừa nói vừa tìm chỗ trốn. Nhưng anh nào để cho cô chạy một lần nữa được, ép cô xuống giường, anh thì thâm:

- Em muốn thoát khỏi tôi sao? Không có cửa đâu.

- _____

Sáng hôm sau.....

- Tên khốn chết tiệt.

Đó là tiếng hét của mỗi nữ chính nào đó là cho mấy chú chim ngoài cửa sổ giạt mình ngã xuống đất (=.=). Hôm qua anh không biết đã hành hạ cô bao nhiêu lần làm cho cô đau hết người đến một ngón tay cũng không muốn động đây.

Nghĩ đến hôm qua cô lại đỏ mặt. Cô lại còn van xin anh nữa đúng là hết sức mất mặt mà. Nhưng cô cũng không định ở lại đây lâu. Lần này có lẽ cô nên sang nước ngoài một thời gian dài.

Cô cũng hiểu được bức tường cô tự dựng lên với anh đang từ từ rạn nứt. Cô nên tìm một chỗ tu bổ lại nó. Vô tin một ngày nào đó cô sẽ quên được anh.

Mà hôm nay anh cũng đã dậy trước cô rồi, đây là cơ hội tuyệt vời để cô chạy trốn. Gắng gượng lê lét tắm thân mỗi mọt vào phòng tắm, ngâm người một lúc rồi cô cũng xuống dưới.

Nhìn ngó xung quanh cũng không thấy ai cô rón rén đi đến cửa. Bỗng dưng một cánh tay rắn chắc kéo cô lại làm cho mặt cô đập vào lồng ngực rắn chắc của anh.

- Em định đi đâu?

Anh lên tiếng với giọng nói lạnh băng làm cô rùng mình. Nhưng anh cũng không có quyền ngăn cản cô nha.

- Tôi đi đâu liên quan gì đến anh?

Cô đâu phải là gì của anh đâu mà anh lại quẫn thúc cô. Cô còn không kiện anh hành vi bắt cóc với hiếp dâm đã tốt lắm rồi đấy.

- Em là vợ tôi.

Anh trả lời chắc nịch.

- Ai là vợ anh, đồ thần kinh.

Cô nói rồi dẩy dụa ra khỏi người anh chuẩn bị bước ra khỏi đó thì anh lại kéo cô lại.

- Được rồi, thế hôm qua ai van xin tôi nhỉ? Còn gọi tôi là ông xã nữa.

- Anh...anh...im miệng. Tại anh bắt ép tôi. Bây giờ anh tránh ra tôi phải về.

Anh không nhắc đến thì không sao, cứ nhắc đến là cô lại bực mình. Dẩy ra khỏi tay anh một lần nữa, vừa bước đi được một bước, cô đã thấy trời đất đảo lộn.

- Bây giờ tôi sẽ cho em biết tôi là ông xã của em.

Vừa nói anh vừa vác cô bước lên cầu thang.

- Thả tôi ra, tôi sẽ kiện anh tội hiếp dâm.

Tiếng nói của cô bé dần bé dần rồi tắt hẳn giờ chỉ còn lại những tiếng rên làm cho người ta đổ mặt.

- _____

Từ hôm cô định rời đi đến giờ, anh thuê vệ sĩ canh chừng cổng còn để cho người hầu giám sát cô nữa. Cô vẫn được tự do hoạt động trong biệt thự nhưng chỉ cần cô đến gần cổng thôi là sẽ có người ngăn cô lại.

- Anh thả tôi ra.

Cô không biết đã nói với anh bao nhiêu lần rồi. Trong một tuần này, anh không cho cô ra khỏi đây nửa bước làm cho cô không có cơ hội trốn đi được.

- Em phải ở lại đây với tôi, đây là nhà của hai chúng ta mà.

Anh nói nhưng cô quay mặt đi không thèm nhìn anh.

- Tuần sau sau khi tôi đi công tác về, anh chúng ta sẽ kết hôn.

- Anh điên à??? Ai muốn kết hôn với anh cơ chứ???

Cô hét lên. Tại sao sự việc lại đến nông nỗi này, không được, cô phải trốn khỏi đây.

- Anh sẽ cho em thời gian một tuần suy nghĩ.

Anh nói rồi bước đi để lại cô với những suy nghĩ ngổn ngang. Ngay ngày hôm sau, anh đã đi công tác nhưng không quên cho người canh gác cô.

Thấy anh đi công tác, cô nhắn tin để Jack đến đón cô. Hai người quyết định hôm sau sẽ ra khỏi đây. Cô cũng quen thuộc với khu biệt thự rồi cho nên cô sẽ đi bằng cửa sau.

Sau khi cắt đuôi người giúp việc, cô đến cửa sau của biệt thự. Thuận lợi trốn ra khỏi đó, cô đi một đoạn rồi gặp Jack.

Ở biệt thự....

Sau khi thaya cô đi một lúc lâu mà không thấy cô quay lại, người giúp việc hoảng loạn đi tìm cô khắp nơi. Ông chủ đã lệnh cho cô ta canh chừng tốt cô mà cô ta lại để cô thoát. Lần này chắc cô ta sẽ bị phạt đây.

Sau khi tìm hết biệt thự mà không thấy cô đâu thì họ gọi điện đến cho anh.

- Một lũ người vô dụng, có một người mà cũng để thoát. Mau tìm cơ ấy cho tôi.

Anh hét lên. Cô giỏi, giỏi lắm. Anh đã cho cô thời gian để suy nghĩ rồi mà cô lại không muốn mà dám bỏ trốn. Lần này anh sẽ không tha cho cô nữa.

- Alo, anh mang người tìm Nguyệt Nhi cho tôi.

Sau khi nghe được câu trả lời của người kia anh trầm tư. Sau lần trước cô chạy trốn, anh đã thuê thám tử sẽ điều tra hành tung của cô. Xem ra điều này thật hữu dụng.

- Nguyệt Nhi, lần này em đừng hòng thoát khỏi tôi.

27. Chương 26: Giam Cầm

Đang trên xe của Jack bỗng dưng cô thấy rung mình. Trực giác của cô cho biết cô phải nhanh chóng rời đi, không thì sẽ có chuyện xảy ra. Cô rất tin vào trực giác của mình.

- Jack, kiếm giúp em một tấm máy bay gấp sang Mĩ đi.

- Em định đi à, vừa mới trở về không bao lâu mà.

- Lần này có lẽ em sẽ ở đấy.

- Thôi được, nếu đó là quyết định của em.

Jack cũng đã nhìn thấy ánh mắt tên đó giành cho cô thật thâm tình. Một tuần cô mất tích Jack cũng đoán được phần nào. Thôi thì kệ hai người họ đi. Chuyện của họ không ai giải quyết được cả.

- 6 tiếng nữa sẽ có một chuyến. Em về chuẩn bị đi.

- Không có chuyến nào sớm hơn nữa hả anh???

- Không, đây là chuyến sớm nhất rồi.

- Haizz đành vậy thôi.

Càng ở lại lâu, cô càng thấy bất an. Thôi thì chắc anh cũng không về kịp mà bắt cô lại đâu nhĩ. Cô cũng cần phải nói với cha mẹ nữa.

Jack đưa cô đến nhà cha mẹ. Khi nghe tin cô lại sang Mĩ thì hai ông bà cũng hơi bất ngờ. Dù gì thì cô cũng vừa mới về sao đã đi rồi.

- Có việc gì sao con?

- Con muốn mở một chi nhánh ở bên đấy.

- Haiz con muốn thế nào cũng được. Bao giờ con đi?

- 6 tiếng nữa con bay mẹ à.

- Con ở đây ăn cơm với chúng ta đi. Tí nữa về sau.

- Dạ.

Đằng nào bây giờ cũng đã 10 giờ trưa rồi, cô cũng không vội. Thế nào thì cô cũng phải ăn cùng cha mẹ. Không biết đến bao giờ cô mới được ăn cơm cùng hai người họ một lần nữa.

Trên bàn cơm:

- Jack có đi cùng con không?

Mẹ cô hỏi. Bà cũng không yên tâm cho cô ở một mình ở xứ người.

- Dạ anh ấy đưa con sang một thời gian rồi sẽ về đây ạ.

Đùa sao, Jack đó với Thiên là một đôi. Cô không muốn hai người họ xa nhau. - Nhưng con sang đấy liệu có được không?

- Con cũng quen vài người bạn bên đấy mẹ cứ yên tâm.

Hai tiếng sau cô tạm biệt cha mẹ để về nhà thu dọn đồ đạc. Đang dọn dẹp thì cô tiếng chuông cửa reo.

- Tôi ra ngay đây.

Tiếng cô vọng ra. Đến khi mở cửa cô thấy anh đã đứng ở ngoài với bộ mặt thối hoắc.

- Ảo giác, nhất định là ảo giác.

Cô nói rồi đang định đóng cửa thì anh giơ tay ra chặn cô lại.

- Sao anh lại ở đây? Chẳng phải anh đi công tác à?

- Tôi đi công tác để cho em trốn tôi một lần nữa à? Tôi đã để cho em thời gian để suy nghĩ việc kết hôn của chúng ta mà em định trốn đi à?

Anh nói rồi ép sát cô vào vách tường.

- Anh...anh...nói cái gì? Ai muốn kết hôn với anh chứ?

Cô vừa nói vừa muốn kéo xa khoảng cách của hai người nhưng không được. Anh đã ép sát vào cô rồi.

Thấy cô vẫn còn muốn trốn tránh, mặt anh lại đen hơn. Nếu không phải anh về kịp thì chắc là cô đã đi rồi. Càng nghĩ anh lại càng tức. Lần này anh sẽ giữ chặt cô bên người không cho cô cơ hội chạy thoát nữa.

- Tôi nói chúng ta kết hôn là kết hôn. Lần này em đừng hòng thoát khỏi tay tôi.

Anh nói rồi khiêng cô lên vai không để ý đến sự dẫy dựa của cô.

- Tên khốn, mau thả tôi ra.

- Hừ, hôm nay tôi sẽ cho em biết thế nào là tên khốn.

Thế là tội lỗi nữ nhà chúng ta bị hành hạ cả một đêm.

- Tên khốn chết tiệt.

Đó là tiếng lòng của nữ chính khi ngất đi.

Sáng hôm sau....

Khi tỉnh dậy, cô thấy mình ở trong một căn phòng xa lạ. Mở cửa ra, cô thấy đây không phải là biệt thự của anh. Đi khắp nơi, cô nhận ra đây như là một căn hộ thu nhỏ, đầy đủ tiện nghi.

Bước ra chỗ cửa, dù cô cố sức mở cửa nhưng không được. Loay hoay một lúc, cô cũng không làm được gì hơn là bỏ cuộc.

Đói bụng, cô đi đến phòng bếp thì thấy đã có một bát cháo cùng một tờ giấy. Hóa ra cô đang ở trong công ty của anh.

Chết rồi, cô trốn ra thế nào bây giờ. Thôi kệ, đến bước nào hay bước đó. Bây giờ cô đã đói lắm rồi đây. Ăn bát cháo xong, anh vừa vào nhà.

- Thả tôi ra.

Không đợi anh mở lời, cô đã dành trước.

- Không bao giờ, em chỉ có thể ở đây cùng tôi thôi.

Nói rồi anh không đợi cô phản ứng đã bế cô vào phòng ngủ.

Từ hôm đó, anh giam giữ cô ở đây đã mười ngày rồi. Trong mười ngày này cô tìm cách chạy trốn nhưng không thành. Cô chỉ có thể im lặng ở đây thôi.

Không chỉ thế, anh còn bắt cô nấu cơm cho anh mỗi ngày. Hôm nào cô cũng thấy một người giúp việc đến để mang đồ ăn và vệ sinh nhà cửa. Cô có nói thế nào thì cô ấy cũng không mở miệng.

Bất đắc dĩ cô chỉ có thể đi bước nào tính bước đó thôi.

28. Chương 27

Gần đây trong tập đoàn Hoa Hạ có tin đồn là lão bản mang theo một cô gái đẹp vào công ti mà chưa thấy đi ra.

Tất cả nhân viên đều xôn xao bàn tán.

- Chị Ly à, chị là thư kí của tổng giám đốc, chắc chị phải biết một chút chứ nhỉ?

Một nhân viên lôi kéo cô ta hỏi.

- Các cô các cậu không có việc gì làm à mà còn hỏi việc không đâu? Đi làm việc đi.

Nói rồi cô ta nện giày cao gót xuống sàn nhà lạch cạch bước đi.

- Hứ, cái đồ lẳng lơ, mặt dày chuyên đi quyến rũ đàn ông.

Nhân viên A nói. Họ chẳng lạ gì Lưu Ly cô ta, luôn ăn mặc thiếu vải để đi quyến rũ đàn ông.

Cũng có tin đồn cô ta là tình nhân của tổng giám đốc nên mới nhảy lên được vị trí thư kí này. Cô ta dựa vào thân phận thư kí giám đốc vênh váo, hung hăng chẳng coi ai ra gì. Vì vậy nên ai cũng ghét cô ta. Cho dù ngoài mặt ai cũng khách khí với cô ta nhưng trong lòng vẫn mỉa mai.

- Theo tôi thấy lần này cô ta bị đá chắc rồi.

Nhân viên A mỉa mai.

- Hừ, cái đồ lẳng lơ như cô ta sớm muộn gì cũng gặp quả báo thôi.

Nhân viên B tiếp lời.

- Thôi mấy người làm việc đi không cô ta quay lại thì khổ đấy.

Nhân viên C khuyên nhủ. Thấy vậy mọi người im lặng làm việc. Nếu để cô ta nghe được thì chắc là cô ta sẽ gây khó dễ một thời gian cho coi.

Cô ta lộp cộp bước vào phòng vệ sinh.

- Anh Phong không thể nào thay lòng đổi dạ được. Chắc chắn là không thể. Đúng vậy, không có khả năng.

Nhìn chính bản thân mình trong gương, đó là một cô gái có khuôn mặt xinh xắn. Sống mũi cao, thẳng. Đôi mắt xéch câu nhân, chiếc môi đỏ mọng quyến rũ. Nhếch lên một nụ cười cô ta thầm thì:

- Tôi sẽ không để ai cướp được anh Phong đâu.

Năm cô ta 20 tuổi, tập đoàn nhà cô ta bị khủng hoảng nặng nề. Cha mẹ cô ta bắt cô ta phải quyến rũ anh, Bách Lý Thiên Phong, tổng tài của tập đoàn Hoa Hạ. Cô ta không từ thủ đoạn để leo lên vị trí thư kí của anh.

Hằng ngày, tìm cách quyến rũ anh, cô ta nhận ra cô ta đã yêu anh từ lúc nào không hay. Cô ta yêu anh nên tìm mọi cách quyến rũ anh nhưng chưa một lần nào thành công.

Một lần nọ, thấy một nhân viên nữ tỏ tình với anh, lòng cô ta bùng lên lửa giận. Anh chỉ có thể là của cô ta mà thôi.

Cho dù anh có cự tuyệt cô gái đó thì cô ta vẫn âm thầm gây khó dễ cho cô ấy. Đến khi cô ấy không chịu

được bỏ việc mới thôi.

Từ đấy, cô ta âm thầm tung ra lời đồn về quan hệ giữa cô ta và anh. Thấy anh không quan tâm những lời đồn thổi đó, cô ta nghĩ là anh cũng có ý với cô ta nhưng chưa nhận. (=.)

Thế mà bây giờ cô ta lại nghe tin anh đưa người khác vào công ti. Vì làm thư kí nên cô ta biết tầng trên cùng là một căn hộ thu nhỏ của anh.

Anh chưa một lần cho phép ai vào căn hộ ấy ngoài nhân viên vệ sinh. Thế mà hôm nay cô ta lại nghe tin đồn ấy, cô ta thấy anh không về nhà nữa mà ở lại công ti luôn.

Dù không muốn tin nhưng cô ta vẫn lí trí cô ta vẫn không ngừng suy tưởng đến việc anh ở bên người khác.

- Em không bao giờ cho phép anh yêu một ai khác ngoài em đâu.

Cô ta vừa lẩm bẩm vừa nở nụ cười hết sức vụn vặt, xấu xí.

Còn mỗi nữ chính của chúng ta đang ở căn phòng nào đó không biết mình đã vào đích ngắm của một con rắn độc mà vẫn sốt ruột tìm cách trốn chạy.

- Haizzz... Sao không tìm được cửa ra vậy???

Sau n lần tìm cửa ra thì cô cũng không tìm được. Cứ như thế này có lẽ cô lại càng yêu anh mất thôi. Những ngày này, anh rất dịu dàng với cô ngoại trừ không cho cô ra ngoài.

Hay là cô thử yêu anh một lần nữa. Kiếp này anh cũng không phải là anh kiếp trước, cô cũng không còn là cô của kiếp trước nữa. Có lẽ đã đến lúc cô buông bỏ quá khứ.

Kiếp trước cô không có hạnh phúc nhưng kiếp này không hẳn là thế. Cô sẽ cho anh một cơ hội cũng như cho mình một cơ hội làm lại từ đầu.

Nếu không thể quên được anh thì hai người yêu lại thôi!!!

29. Chương 28

Từ hôm qua anh cảm thấy cô đã không bình thường rồi. Mọi hôm cô lạnh lùng không để ý đến anh, sao hôm nay anh lại thấy hình như cô nhìn trộm anh vậy nhỉ.

Đôi khi anh lơ đãng luôn có một tầm mắt nóng rực đuổi theo anh. Đến khi anh quay lưng lại thì thấy cô nhìn ra chỗ khác. Cứ như là lúc này chỉ là ảo giác của anh thôi.

Như lúc này đang là bữa trưa, anh đang định lên nấu cơm cho cô thì thấy cô đã nấu một bàn cơm gia đình thịnh soạn chờ anh lên.

Anh cũng nhận ra tất cả đều là món anh thích. Anh không biết cô đang trù tính cái gì nhưng lâu lắm rồi anh không được ăn món ăn cô nấu. Cho dù cô có âm mưu gì thì anh cứ ăn đã rồi tính sau.

Trong khi anh ăn thì anh cảm thấy có tầm mắt chuyên chú vào anh làm anh không thể nào bỏ qua nổi. Lần này nhìn lên thì cô không tránh ánh mắt của anh.

Ánh mắt của cô chuyên chú nhìn vào anh làm cho anh có cảm giác anh là người quan trọng nhất đối với cô. Kiếp trước, cô cũng dùng ánh mắt như thế để nhìn anh.

- Chúng ta thử bắt đầu lại từ đầu đi.

Gìng cô nhẹ nhàng vang lên làm chi anh cứ tưởng mình đang nghe nhầm.

- Em....em nói cái gì?

Giọng anh run run không nén nổi kích động. Anh cũng tưởng tượng sẽ có một ngày cô cho anh cơ hội thể mà ngày này lại đến sớm như vậy.

- Tôi nói là chúng ta hãy thử bắt đầu lại từ đầu đi.

Nhìn thấy anh kích động đến giọng nói run run thì cô cười thầm trong lòng. Cô chắc chắn lựa chọn của mình sẽ không sai.

- Ha ha ha.

Không để ý đến hình tượng, anh cười to như tên ngốc. Cuối cùng coi cũng cảm động vì tấm chân tình của anh rồi.

- Tôi nói là chúng ta chỉ thử thôi. Anh đừng có mơ mộng đấy.

Mỗi nữ nào đó đang tính kế mỗi nam nào đó. Kiếp trước cô theo đuổi anh tận 10 năm mà bây giờ có cơ hội thì cô phải đòi lại chứ.

Đáng thương cho mỗi nam chính nào đó, con đường thê nô bắt đầu từ đây. Đúng là một người đánh, một người chịu đánh mà.

- Từ bây giờ trở đi, anh phải làm theo những gì tôi nói đấy.

- Tuân lệnh vợ yêu.

- Ai là vợ yêu của anh?

Tuy cô nói vậy nhưng anh lại thấy vành tai cô ửng hồng.

Nhìn cô ngượng ngùng như vậy thật dễ thương. Anh chỉ muốn chạy đến hôn lên vành tai trắng nõn của cô mà thôi nhưng anh vẫn cố nhịn. Bây giờ cô đã cho anh cơ hội thì anh cũng không muốn chọc cô bực mình. Sẽ có một ngày, anh sẽ quang minh chính đại chiếm đoạt hũ của cô thôi.

Thế là từ buổi sáng hôm sau cô thức dậy, mỗi ngày trên bàn ăn là một bông hoa hồng cùng với bữa sáng là lời nhắn:

"Chúc em ngon miệng. Kí tên: người theo đuổi em."

Đến bữa trưa thì cho dù bận rộn thế nào đi chăng nữa thì anh cũng lên cùng cô ăn cơm. Cho đến bữa tối, anh cứ đứng giờ tan ca để lên nấu cơm tối cho cô.

Cô không biết chỉ vì về sớm để nấu cơm tối cho cô mà anh đứng giờ sẽ về, để lại một lượng lớn công việc cho nhân viên giải quyết thì sẽ có biểu tình gì nữa.

- Này, cô có cảm thấy dạo này sắp lẹ lắm không?

Nhân viên A cảm thán.

- Đúng vậy, trước kia sếp luôn đi sớm về muộn mà bây giờ toàn đi muộn về sớm làm cho chúng ta phải tăng ca một tuần lễ rồi.

Nhân viên B cần nhàn.

- Có khi nào sếp phát xuân không ta?

- Hai người kia có làm việc khoing hay là lại muốn tăng ca?

Nhân viên A đang bỏ não thì Lưu Ly quát lên. Vốn cô ta là người chịu áp lực nhiều nhất. Đang mỗi một thì thấy hai người đang xì xào bàn tán thì giận cá chém thớt.

Hai người kia sợ đến nỗi ngậm miệng vào, quay lại bàn làm việc gõ gõ bấm bấm thật chăm chỉ. Nghe thấy lời hai người kia nói, cô ta cũng nghỉ ngơi.

Trước đây, anh rất chú tâm vài công việc mà dạo này khi làm việc anh lại ngẩn người. Như nghĩ đến người trong lòng mà nở nụ cười dịu dàng làm cho cô ta ngây người nhưng cũng không kiềm nổi sự ghen ghét.

Người đàn ông hoàn hảo như anh thì có ai xứng với anh hơn cô ta chứ. Anh nhất định phải là của cô ta. Cô ta thề là sẽ tìm được người mà làm cho anh cười như vậy. Chỉ có cô ta mới xứng đáng với anh mà thôi.

Quay trở lại với mẫu nữ chính đang buồn bực của chúng ta a. Hiện tại cô đang hết sức buồn chán. Rõ ràng anh nói là sẽ nghe lời cô mà không cho cô ra khỏi tầng lầu này. Anh chỉ cho phép cô đi lại ở đây thôi a.

Vì thế mẫu nữ chính nào đó lập ra kế hoạch để được ra ngoài a. Amen, cầu nguyện cho kế hoạch đấy sẽ qua được ả nam chính của chúng ta.

- _____

P/s:

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ chuyện của Cherry nha. Yêu mọi người nhiều nhiều -333-

30. Chương 29

- Không được.

Anh không chịu thỏa hiệp, nhờ đâu anh thả cô đi rồi cô lại chạy trốn thì sao? Anh không muốn cô thoát khỏi tầm mắt mình một lần nào nữa.

- Hừ, thế ai bảo là sẽ nghe theo lời tôi?

Cô lấy luôn lời nói của anh để phản bác.

- Em muốn gì cũng được nhưng chuyện này thì không.

-

Lần này cô không thềm nói chuyện với anh nữa mà im lặng ngoảnh sang chỗ khác. Thấy cô không để ý gì đến anh cũng không sao, chắc là cô chỉ giận dỗi một hai ngày thôi.

Nhưng anh đã đánh giá thấp trình độ hờn dỗi của cô. Suốt cả ngày hôm đấy cô không thềm nói một lời nào với anh. Bữa sáng anh nấu cho cô vẫn còn nguyên vẹn. Khi đến bữa trưa anh lên ăn cơm cùng cô thì cô đã ăn xong và đi ngủ rồi.

Anh cũng không để ý, bữa tối anh sẽ bù đắp cho cô. Nghĩ vậy anh lại chuyên tâm làm việc. Nhưng lúc anh về thì cô đang ngồi ăn cơm một mình rồi. Đến khi vào phòng ngủ thì anh đã thấy chăn gối của mình ở ngoài cửa rồi.

Bất đắc dĩ anh vừa gõ cửa vừa năn nỉ cô:

- Nguyệt Nhi à, em mở cửa ra đi.

-

- Em nở lòng nào để cho anh ngủ ngoài phòng khách sao?

-

Dù anh có nói mỗi miệng cũng không thấy cô trả lời. Thôi thì đợi cô nguôi giận đã. Thế là hôm đó, mỗi nam nào đó vì đã quen giường êm nệm ấm vinh quanh mất ngủ.

Sáng hôm sau anh thức dậy đã vinh quang trở thành gấu trúc. Khi anh vừa đi qua phòng làm việc của tổ Kế hoạch xong thì:

- Ê, mọi người, sao hôm nay mắt sếp lại có quầng thâm vậy nhỉ?

- Mà người sếp hôm nay cũng trông lạ lạ.

- Có khi nào vì đêm qua sếp túng dục quá độ không?

Mấy nhân viên liên tục bổ não ỳ ỳ không ngừng. Nếu các cô biết sêos anh minh thần võ của các cô bị bà xã đuổi ra ngủ sô pha thì không biết cis biểu tình gì đây.

Mấy hôm liên tiếp, anh đều phải ngủ ngoài phòng khách mà cô cũng không nói với anh một lời nào. Biết

là lần này cô giận thật, anh cố gắng làm trò chọc cô cười nhưng cô vẫn không hé răng nửa lời. Bỗng một bóng đèn sáng lên trong đầu anh.

- Em muốn ra ngoài cũng được thôi.

Thấy anh nói vậy, thái độ của cô quay ngoắt 180°.

- Anh nói thật chứ?

- Thật nhưng phải có một điều kiện.

- Điều kiện gì? Nhưng anh không được đưa ra điều kiện vô lý đấy.

- Nếu em muốn ra ngoài thì nhất định phải có người đi theo.

Anh nói chắc như đinh đóng cột không cho cô cơ hội cự tuyệt.

Nghe anh nói hết câu thì cô ỉu xiu, nhưng được ra khỏi đây thì cũng được. Nửa tháng nay cô chưa được ra khỏi ngoài, nếu lâu hơn nữa không ra ngoài thì cô nhanh chóng điên mất.

- Được, tôi đồng ý.

Thấy cô trả lời nhanh như thể sợ anh đổi ý thì anh lại buồn cười. Anh đưa ra đề nghị như vậy cũng có mục đích riêng của mình, anh là một thương nhân, anh sẽ không làm việc gì mà không có lợi ích cả.

Sáng hôm sau....

- Sao anh lại ngồi ở đây?

Khi bước vào xe tự dừng cô lại thấy anh ngồi trong xe. Đáng lẽ ra giờ này anh phải trong công ti làm việc chứ sao lại xuất hiện ở đây được cơ chứ.

- Tại sao anh lại không được ở đây hả Nguyệt Nhi?

Đúng là cô ghen lời, đừng nói là hôm nay anh đi cùng cô đó nha.

- Hôm nay tôi sẽ dẫn em đi chơi.

Anh nhần tâm đập nát niềm hi vọng cuối cùng của cô. Trong lòng cô đang gào thét a, anh là boss mà còn troins việc, thật đáng buồn cho những nhân viên của anh a.

Nhưng bây giờ không phải lúc chia buồn cho bọn họ, cô còn đang ỉu xiu đây. Đáng lẽ ra hôm nay cô đến rủ Nha Nha đi shopping a. Một dạo rồi cô chưa được nói chuyện với cô ấy a.

Những ngày anh nhốt cô, anh không cho cô tiếp xúc với điện thoại, thậm chí là máy tính để cô khỏi chạy trốn. Nhưng anh còn biết mua tiểu thuyết ngôn tình cho cô đọc a.

Anh còn không biết suy nghĩ của cô a. Hôm qua anh nhận ra mình chưa chính thức hẹn hò với cô. Lần này là cơ hội cho hai người tăng tiến trong tình cảm a, vừa không bị cô giận mà cô lại có cảm tình với mình a. Đúng là một con chim trúng hai đích.

Đầu tiên, anh và cô đi shopping. Anh biết là con gái thích đi shopping nên dẫn cô đến cửa hàng chi nhánh của công ti mình nhân tiện đi thị sát luôn.

- Cô à, góí cho tôi chiếc đầm này.

Cô chọn đi chọn đi chọn lại mới tìm được một chiếc đầm màu trắng vừa ý. Đưa chiếc đầm cho nhân viên đứng gần đấy, cô không phải trả tiền a, ngu gì mà không mua.

- Chiếc đầm này là bản tiểu thư nhìn trúng trước.

Bỗng dưng xuất hiện một cô nàng ăn mặc bốc lửa nhảy ra ngăn cản.

- Nhưng Dương tiểu thư....

- Tôi nói được là được.

Không đợi cho nhân viên nói hết câu, Dương tiểu thư đó đã nói chen vào.

- Tôi là người chọn nó trước mà, sao cô lại nói thế.

Dù sao thì cô cũng đã chọn trước mà sao cô Dương tiểu thư gì đó không có mắt hay sao ý nhỉ

- Bản tiểu thư thích đấy, đồ nhà quê như cô biết gì mà nói. Mà cô chắc gì đã đủ tiền mua nó.

Dương Lệ nhìn thấy cô chỉ mặc một chiếc váy xuong màu vàng thì không khách khí châm chọc. Nhưng cô ta nào ngờ đây là hàng thiết kế nổi tiếng có giới hạn chứ.

- Tôi đủ tiền hay không thì cô kệ tôi. Cô là người không có giáo dục hả? Tôi đã chọn đồ trước rồi mà cô lại mặt dày giành đồ với tôi là sao? Cha mẹ cô không dạy cô phép lịch sự sao?

Thôi thì một chiếc váy cô cũng có thể bỏ qua nhưng thái độ cô ta thật phách lối khiến người chán ghét. Cô không tiếc lời châm chọc cô ta.

- Cô...cô...

Tiểu thư họ Dương ú ớ hồi lâu cũng không nói được tiếng nào. Từ nhỏ đến giờ, cô ta luôn được mọi người chiều chuộng, chưa ai dám nói những câu đó với cô ta cả. Giận quá, cô ta vung tay lên đánh cô nhưng bị cô cầm được.

- Được, được, tôi không thêm so đo với cô nữa, còn cô, gói chiếc đầm đó lại cho tôi.

Cô ta nói rồi chỉ vào nhân viên gần đó. Nhân viên bị cô ta chỉ cũng không biết phải làm sao, nhưng rất nhanh quyết định gói chiếc đầm cho cô ta.

Dù sao thì cô ta cũng là khách quen ở đây với lại cô ta có nhà họ Dương chống lưng nên không có ai dám đắc tội, chỉ có thể xin lỗi cô gái kia thôi.

Thấy nhân viên kia gói chiếc đầm lại cho cô ta, cô không muốn để cho cô ta được nguyện ý.

- Quản lý ở đây đâu?

- Có chuyện ở đây gì thế?

Bỗng dừng tiếng của anh vang lên.

31. Chương 30

Khi anh đi nghe điện thoại trở về thì thấy cô đang tranh cãi với hai người.

- Tôi nhìn thấy chiếc đầm này trước nhưng Dương tiểu thư đây nói là cô ấy nhìn thấy trước. Còn vị tiểu thư kia tôi đã bảo cô ấy gói đồ cho tôi mà cô ấy lại gói đồ cho Dương tiểu thư này nha.

Vị nhân viên kia thì cúi đầu xấu hổ, cô ta chỉ là một nhân viên nhỏ nên không muốn đắc tội với vị Dương tiểu thư. Bây giờ lại bị người ta nói ra cô ta xấu hổ a.

Còn Dương tiểu thư nào đó đang chìm đắm trong vẻ đẹp của anh. Từ bé đến giờ, cô ta mới gặp một người đàn ông đẹp trai như thế này.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi đen cùng chiếc quần âu màu đen. Khuôn mặt góc cạnh tuấn tú, sóng môi mỏng bạc tình, thân hình thẳng tắp. Từ quanh thân anh tỏa ra hơi thở người lạ chớ gần đúng chuẩn khốc ca trong ngôn tình.

Dương tiểu thư không còn nhớ mình vừa làm gì nữa mà chỉ muốn đến bắt chuyện với soái ca a.

- Anh đẹp trai, nhìn anh tôi thấy quen quen, chúng ta từng gặp nhau ở đâu sao?

Lời của cô ta theo đúng như mô típ cũ của các chàng trai muốn làm quen với các cô gái. Đúng là từ đầu Dương Lệ thấy anh đẹp trai nên nhìn đến say mê nhưng thấy anh rất quen, hình như là cô ta đã được gặp ở đâu đó rồi thì phải. Nhưng cụ thể là gặp ở đâu thì cô ta không nhớ rõ.

- Ái chà, Dương tiểu thư đây muốn cướp đồ của người ta còn chưa tính bây giờ lại còn đòi cướp người của tôi cơ đấy.

Dương Lệ hơi giật mình nhưng anh đã có chủ thì sao chứ, từ bé đến lớn chưa có thứ gì mà cô ta chưa giành được cả.

- Hừ, cô không phải là muốn làm tôi tức giận chứ, đồ nhà quê như cô đừng có xía vô chuyện của tôi.

- Anh đẹp trai à, bỏ cô ta đi, tôi vừa xinh đẹp vừa nhiều tiền, đi theo tôi anh sẽ được lợi hơn bên cạnh cô ta đấy.

Khi nói chuyện với cô, cô ta chanh chua là vậy nhưng khi nói chuyện với anh thì thái độ quay ngoắt 180°.

Đang lảng lảng khi nghe cô nói anh là người của cô thì anh lại nghe thấy những điều không hay ho về cô, cô ta được lắm, dám động vào vợ của anh, anh sẽ cho cô ta biết tay.

- Vị tiểu thư này, tôi không biết cô đang nói ai a, ở đây tôi chỉ thấy một người vừa xấu xí vừa quê mùa thôi à.

- Anh...anh...

Cô ta tức đến nỗi nói không nên lời. Như những anh chàng trước kia lên giường với cô ta, ai cũng muốn nịnh bợ cô ta, tại sao mà anh lại không làm như vậy chứ. Nhà cô ta có quyền, có thế, anh tại sao lại không động lòng được chứ.

- Ở trong mắt tôi, cô không bằng một góc của cô ấy. Cút.

- Được lắm, tôi sẽ cho anh phải hối hận vì lời nói hôm nay của mình. Một ngày nào đó anh sẽ phải đến cầu xin tôi mà thôi.

Thấy ở đây có tranh cãi, quản lý chạy ra xem sự tình thế nào thì thấy cô Dương tiểu thư đang cãi nhau với hai người nữa.

- Quản lý Châu, đến đây đuổi bọn họ ra khỏi đây đi.

Cô ta thấy quản lý đến đây thì hét lên. Đến khi quản lý Châu nhìn đến hai người cô ta chỉ thì mồ hôi lạnh đổ ròng ròng. Ông trời ơi sao Tổng giám đốc lại tự mình đến đây cơ chứ. Lần này thì anh ta chết thảm rồi.

- Tổng giám đốc.... sao anh lại đến đây mà không báo trước với tôi để tôi chuẩn bị.

- Tôi mà thông báo với cậu thì làm sao có thể trải nghiệm được cảm giác của một người nghèo chứ.

Thấy quản lý Châu cung kính với anh như thế, cô ta mới nhớ ra anh là Bách Lý Thiên Phong, tổng giám đốc cũng là người thừa kế Hoa Hạ. Lần này cô ta gây chuyện lớn rồi. Nhà họ Dương cô ta dù thế nào cũng không bằng nhà Bách Lý được. Người nhà cô ta luôn luôn nhắc nhở cô ta không được đụng đến nhà Bách Lý, lần này cô ta xong rồi.

Nghe thấy quản lý cung kính với hai người kia, cô nhân viên đang đứng một góc cố gắng thu hẹp sự tồn tại của bản thân lại. Lần này cô bị thôi việc chắc rồi.

- Quản lý Châu, tôi không mong trong công ti có những nhân viên không chấp hành nội qui. Anh cũng đừng cho A miếu A cầu gì đó vào đây gây náo loạn.

Thấy anh nói thế cô ta giận tím mặt nhưng không dám làm gì chỉ có thể quay lưng bỏ đi.

- Cấp dưới của anh thật là " tốt" ra gì mà. Ông chủ như anh cũng chả phải người tốt lành gì.

Vừa ra khỏi cửa hàng, cô đã đâm chọc anh.

- Sao em lại nói vậy cơ chứ?

- Hừ.

Cô cũng không thêm nói gì với anh nữa. Nhỡ đâu anh lên cơn bắt cô về thì khổ.

Anh cũng không biết suy nghĩ của cô. Anh đã lên kế hoạch chi tiết cho buổi đi chơi hôm nay mà lại bị cô Dương gì đó kia phá hỏng tâm trạng. Thôi không sao, dù gì anh và cô hôm nay mới ra ngoài chơi không thể để một người không liên quan xen vào được.

Anh theo ý cô, cô muốn đi đâu thì anh chiều. Rất nhanh sau đó cô cũng quên chuyện không vui ra sau đầu rồi hớn ha hớn hở lôi kéo anh đi dạo khắp mọi nơi.

Nhưng hai người không biết việc hôm nay hai người đi chơi sẽ gây ra chuyện rắc rối thì không biết họ còn vui vẻ nữa không.

32. Chương 31

Hôm sau, khi anh đi làm thì những nhân viên cứ nhìn anh một cách khó hiểu. Nhưng anh cũng không quan tâm, bước dần về phía thang máy chuyên dụng của mình.

- Ê, người trong hình kia không phải là sếp tổng lạnh lùng của chúng ta đâu nhỉ.

Nhân viên A lầu bầu.

- Bà thì biết cái gì, đây chính là hôm qua tôi đi điều tra thị trường chụp được đó.

Nhân viên B biện minh, quơ quơ điện thoại cho mọi người cùng xem.

Trong ảnh là anh với nét mặt dịu dàng cưng chiều cô, tay thì xách đồ mỉm cười dịu dàng.

- Lúc đấy tôi cũng không tin đâu nhưng người đó đúng là sếp của chúng ta mà. Hôm qua sếp còn không đi làm. Chắc chắn là đi hẹn hò với bạn gái sếp a.

- Mà bạn gái sếp cũng xinh nhỉ. Cô ấy gan thật lớn, dám bắt sếp xách đồ.

- Cậu thì biết cái gì, đây là sức mạnh của tình yêu đó.

Bỗng dưng có một bàn tay giật lấy điện thoại của nhân viên B.

- Cô chụp tấm ảnh này ở đâu?

Giọng cô ta hết sức hằn học, khuôn mặt vằn vện xấu xí.

- Ổ....ở chi nhánh XX...

Dường như bị dọa sợ, nhân viên B lắp bắp.

Không nói không rằng gì, cô ta quay lưng bỏ đi.

- Đúng là.... cái đồ điêu ngoa.

Mất một lúc thì nhân viên B mới hoàn hồn.

- Mong là phu nhân tương lai sẽ đuổi cô ta đi.

Nhân viên A lẩm bẩm.

- Mong là như vậy.

Nhân viên B cũng phụ họa.

- Aaaaaaaaa..... không thể như thế được.

Cô ta vừa hét vừa lẩm bẩm.

- Tôi sẽ không thể hai người được yên đâu. Anh Phong chỉ thuộc về tôi mà thôi.

Cô ta vừa nói vừa nở nụ cười man rợn.

Sau hôm qua, hai người cũng đã xác định quan hệ rồi. Tuần sau hai người sẽ đính hôn. Thông báo với cha mẹ cô, hai người cũng hết sức bất ngờ nhưng chỉ cần cô hạnh phúc thì ông bà cũng không phản đối.

Anh cũng không còn hạn chế tự do của cô nữa. Bây giờ hai người đã chuyển về căn biệt thự kiếp trước hai người đã từng sống.

Hôm nay khi đang mang cơm lên phòng làm việc của anh thì cô bỗng nghe được tiếng rên rỉ truyền ra từ trong phòng làm việc của anh.

Mở cửa ra, ngó vào bên trong, cô như chết đứng trước cảnh tượng trước mắt mình. Anh cùng một người con gái đang dây dưa cùng một chỗ, cô gái ấy không phải ai khác chính là Lưu Ly.

Từng giọt nước mắt lăn dài trên má, cô như đang trở lại kiếp trước đau khổ của mình. Tại sao anh lại phản bội cô một lần nữa, cô có làm gì sai đâu chứ.

- Bách Lý Thiên Phong tôi hận anh.

Vừa hét lên, cô vừa ôm mặt chạy đi. Bỗng dưng nghe thấy tiếng hét của cô, anh tỉnh táo lại. Thầm chửi thề một tiếng, áp chế cơn khô nóng trong người, anh hất tay cô ta ra chạy theo cô.

- Anh Phong....

Cô ta hét lên, nhưng khóe môi lại có nụ cười. Cầm lấy chiếc máy quay gần đấy, thế nào thì cô ta cũng bắt anh phải lấy cô ta thôi.

Đang chạy thì bỗng có một cánh tay rắn chắc lôi cô vào lồng ngực rộng rãi.

- Anh buông tôi ra, đồ khốn nạn....

Đang nói thì anh đã chặn miệng cô lại. Dùng sức đẩy đưa ra khỏi anh nhưng không được.

Bỗng dưng cô nhận ra hôm nay anh hơi khác mọi hôm. Người anh tỏa ra hơi nóng như là muốn thiêu đốt cô, mở mắt ra, đập vào mắt cô là đôi mắt tràn đầy dục vọng của anh. Bây giờ cô mới biết là anh bị hạ thuốc.

Nhưng không để cô nghĩ đến những chuyện khác, anh đã ôm cô đến tầng trên cùng.

- Hết hồn à, sếp cũng thật là dũng mãnh a.

Nhân viên A lẩm bẩm. Khi đang đi lên để nộp bản kế hoạch thì lại bắt gặp cảnh này.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy thì anh thấy bên cạnh trống rỗng, cô đã rời đi từ lúc nào không hay. Nhớ lại hôm qua, khi anh đang ngồi làm việc thì bỗng dưng người nóng cả lên. Thần trí không rõ ràng nhưng anh vẫn cảm thấy có người đang sờ soạng trên người anh.

Thì bỗng dưng nghe thấy tiếng hét của cô làm cho anh tỉnh táo lại rồi chạy theo cô. Chết tiệt, anh không ngờ cô ta dám bỏ thuốc anh. Không biết cô có hiểu lầm không nữa.

Vội mặc quần áo chạy đi tìm cô. Chạy xuống dưới thì bỗng dưng một tờ báo thu hút sự chú ý của anh.

Trên mặt tờ báo là hình ảnh anh và cô ta đang thân mật với nhau với tiêu đề là: “Tổng tài tập đoàn Hoa Hạ sẽ kết hôn với tiểu thư của tập đoàn Lưu thị chẳng?”

Thầm rửa mặt, chạy ra cổng công ty thì có bao nhiêu nhà báo đã vây quanh anh đặt ra bao nhiêu câu hỏi:

- Đây có phải là tin tức đúng không Phong tổng?

- Bao giờ hai người đính hôn thế?

Vân vân những câu hỏi làm cho anh chán ghét.

- Các người đi về đi nếu không bị thất nghiệp.

Anh lạnh lùng lên tiếng. Bỗng chốc không khí căng thẳng lan tràn khắp nơi. Ai cũng không nghi ngờ lời anh nói. Tập đoàn của anh nếu muốn gây sức ép cho họ thì không khó.

Không để cho bọn họ có cơ hội nói thêm gì nữa, anh còn phải đi tìm cô để giải thích nữa. Nhưng khi về nhà thì anh không thấy đồ của cô đâu. Cô lại dám trốn đi.

Thôi được, lần này anh sẽ dọn dẹp hết mọi cản trở để đón cô về. Lần này, anh phải trừng phạt cô thật nghiêm khắc để cô không còn dám bỏ anh đi nữa.

- _____

Xin lỗi mọi người nha Cherry dạo này đang bận thi cử nên không thể đăng chương mới được. Thế là đã sắp kết thúc bộ truyện này rồi. Mấy hôm nữa sẽ hoàn nha mấy chế

33. Chương 32

Đã một tháng rồi mà cô vẫn không thấy anh đến tìm cô.

- Tên chết bầm đấy, không sang thì không sang. Ai mà thèm chứ. Hừ.

Tuy nghĩ thế nhưng cô lại tưởng tượng ra cảnh anh cùng cô ta thân mật bên nhau. Cứ nghĩ thế, cô lại càng cảm thấy tức.

Không thể như thế được, cô mới không để cô ta có được anh đâu. Nghĩ thông suốt, cô cũng thoải mái hơn. Đi xuống nhà lấy ly nước bỗng dừng cô thấy có tiếng loạch xoạch vang lên.

Nín thở nhẹ nhàng đi lấy cây chổi từ góc nhà, cô nấp vào một góc. Chỉ một thoáng sau cô thấy một bóng đen xuất hiện rồi tiến gần về phía cô đang trốn. Nhắm mắt lấy hết sức ra cô vung cây chổi trong tay về phía bóng đen.

Nhưng cây chổi trong tay cô lại bị người đó nắm lấy. Bây giờ cô mới thấy sợ. Đang mở miệng ra để chuẩn bị hét lên thì bỗng dừng môi cô bị người chặn lại. Khí tức quen thuộc ở trong miệng cô làm cho cô yên tâm. Nhưng cô còn không tự hỏi được tại sao anh lại ở đây thì đầu óc đã loạn thành một đoàn.

Anh không ngừng khám phá khoang miệng của cô. Cảm thấy cô không chống trả người lạ mặt thì anh lại phát hỏa. Nếu không phải là anh đến mà là một người khác ở đây thì sao? Càng nghĩ lại càng thấy tức.

Anh lại càng thô bạo mà hôn cô, đến khi cô không thể hô hấp được nữa mới thôi.

- Em định mưu sát chồng hửm?

Giọng anh khàn khàn hết sức gợi cảm làm hại cô lại càng thêm đỏ mặt.

- Ai... ai là chồng tôi?

Dù biết thế nhưng cô vẫn mạnh mẽ cãi lại.

- Thế tại sao lúc này em lại không chống cự hửm? Nhỡ đâu không phải là tôi thì em phải làm sao?

Giọng anh lúc này khàn khàn lại mang theo một tia băng lãnh. Thấy anh thay đổi thái độ, cô thấy lạnh run người. Cúi thấp hết sức, cô lí nhí

- Thì tôi biết đó là anh mà.

Nghe được câu trả lời của cô, anh hết sức cao hứng.

Không đợi anh nói thêm câu nào cô đã giành trước:

- Chúng ta kết hôn đi.

Nói rồi cô ngượng ngùng quay đầu ra chỗ khác. Đợi một lúc thấy anh không phản ứng gì thì cô hơi giận rồi đó nha. Quay mặt lại thì cô thấy được khuôn mặt cười đến là ngọt của anh thì tức giận tiêu tan hầu

như không còn.

Tiến đến hôn lên môi anh khi chuẩn bị rời đi thì anh đã phục hồi tinh thần giữ lấy đầu cô hôn sâu hơn. Cứ thế, hai người tiến triển đến độ lẩn giường với nhau.

Do tối quá nên tác giả không nhìn thấy gì hết á (~^.^~)

Anh và cô cùng nhau trở về nước. Về nước cô cũng nghe thấy tin tập đoàn Lưu Thị phá sản, đại tiểu thư họ Lưu phóng đăng qua đêm với hơn chục người đàn ông. Do túng dục quá độ nên đã bỏ mình.

Cô cứ tưởng về nước sẽ phải phòng cô ta giành chồng với cô nhưng cô ta đã chầu trời rồi thì càng tốt. Không biết cô ta đắc tội với ai mà lại ra nông nổi như thế. Cô cũng không nhịn được thả cho cô ta một ngọn nến trong lòng.

Nhưng cô không thể nào ngờ được là anh đã âm thầm làm chuyện này. Anh cũng không ngờ cô ta có thể chết được. Thôi thì cô ta chết rồi cũng tốt. Lần này anh làm việc hết sức cẩn thận. Anh sẽ không để cho ” em trai yêu quý ” của mình nắm thóp một lần nữa.

Dù sao anh cũng đã hạn chế ảnh hưởng của hấn ta rồi. Nể tình hấn ta là em trai cùng cha của anh, anh cũng sẽ không dồn hấn ta đến đường cùng mà chỉ để hấn ta không có chốn dung thân thôi. Nếu hấn ta mà có gan dám đụng đến anh thì anh cũng không ngần ngại lấy mạng hấn ta đâu.

Hôm nay là ngày anh và cô làm lễ đính hôn. Ngồi trong xe đến hội trường, cô hết sức hồi hộp. Kiếp trước, hai người chỉ vội vã kết hôn, anh cũng không thích cô nhưng bây giờ đã khác rồi.

Bỗng dừng chiếc xe dừng lại. Cô cảm thấy không đúng bèn quay lên hỏi tài xế thì thấy một đôi mắt hung ác đang nhìn mình chằm chằm. Rùng mình một cái, cô vội mở cửa xe chạy ra thì bị một bàn tay tóm lấy cô. Bỗng dưng cô thấy cổ đau nhức.

- Cái **** gì thế?

Đó là suy nghĩ cuối cùng trước khi cô hôn mê.

Tại hội trường nơi hai người đính hôn.....

Anh gấp gấp đi đi lại lại. Đã quá giờ rồi mà cô vẫn chưa đến. Khách khứa cũng đang thì thầm to nhỏ không

biết tại sao nhân vật chính còn chưa đến.

Bỗng dưng có người gửi cho anh một tin nhắn. Trong tin nhắn có bức hình cô đang bị trói ở trên một chiếc ghế. Bên cạnh là ” em trai yêu quý ” của anh với dòng tin nhắn:

- Anh trai yêu quý, chị dâu đi lạc đến chỗ em rồi. Em hiện tại lại đang bận nên anh nên đến đón chị ấy đi. Địa chỉ là khu XXX.

Tốt, tốt, tốt lắm. Hắn ta dám đụng đến cô. Anh tưởng mình đã chặt hết tay chân râu ria của hắn ta nhưng xem ra lại có vài con cá lọt lưới rồi.

Vốn dĩ nỗi tình anh em anh cũng định tha cho hắn mà thiên đường hắn không muốn đến lại cứ muốn xuống địa ngục. Anh sẽ thanh toán cho hắn sống không bằng chết. Dám đụng đến cô. Anh sẽ không tha cho hắn ta đâu. Thù cũ nợ mới từ kiếp trước, lần này anh sẽ tính toán với hắn rõ ràng.

34. Chương 33

Mơ màng tỉnh dậy, đầu óc cô còn hơi choáng váng, sau gáy vẫn còn hơi tê. Lờ mờ mở mắt ra cô thấy mình đang ở trong một căn phòng cũ nát. Bỗng cô nhớ ra cô bị người ta bắt cóc.

Nhìn xung quanh nhưng căn phòng nhỏ hẹp chỉ có mình cô. Đồ đạc phủ đầy bụi, cũ nát cho thấy chủ nhân đã lâu không quét dọn. Cô có thể mơ hồ nghe thấy tiếng người vọng lại. Ngồi trên chiếc giường cũ kĩ, cô đánh giá khắp căn phòng xem có lối thoát nào không.

Căn phòng này có một cửa ra vào với một cửa sổ nhưng đã bị bịt kín lại. Nếu đi bằng cửa trước thì chắc chắn cô sẽ không thoát khỏi đây được, thế nào cũng có người canh giữ ở đó.

Đang lúc cô đang nóng nảy không tìm thấy đường ra thì cánh cửa phòng mở ra. Bước vào là một cậu thanh niên khoảng 20 tuổi, đường nét khuôn mặt thanh tú, nhưng thay vào đó cậu ta có một đôi mắt hết sức đẹp.

Nhìn thấy đôi mắt ấy cô bỗng thấy quen thuộc. Đây chẳng phải giống đôi mắt của anh sao. Như thế này chắc chắn cậu ta có quan hệ với anh. Cô không biết tại sao mà cậu ta bắt cô đến đây. Kiếp trước cô chưa từng thấy cậu ta. Tại sao bây giờ cậu ta lại xuất hiện và có mưu đồ gì đây.

- Minh Nguyệt à, tại sao chị lại yêu anh trai tôi cơ chứ? Tại sao thế?

Hắn ta tuy vừa nói vừa cười dịu dàng nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được một loại nguy hiểm. Đây chính là một loại trực giác mạnh mẽ của phụ nữ.

- Cậu là ai? Tôi không biết cậu.

Cho dù cậu ta đã nói cậu ta là em trai của anh thì cô vẫn nghi ngờ. Trước đây cô không biết anh còn có một người em trai nữa.

- Ha ha, đúng rồi, chị không thể nào biết em được. Chúng ta từng có duyên gặp mặt một lần.

- Sao tôi không có ấn tượng gì cả?

Cô cố gắng tìm hiểu thông tin từ hần ta. Thú thật là cô cũng không nhớ đã gặp hần lúc nào nữa.

- Để tôi nhắc lại cho chị nhớ nhé. Cách đây mấy năm, tại khu công viên X, một buổi chiều mưa có một thằng ăn mày ngồi co ro trên vỉa hè, không có một người nào hỏi han. Thằng ăn mày đó vừa đói, vừa lạnh. Bỗng dưng có một cô gái mặt chiếc váy màu trắng tiến đến, đưa chiếc ô cho thằng ăn mày đó. Nhìn thấy cô gái, cậu ta như nhìn thấy một tia sáng chiếu vào cuộc đời tăm tối. Sau đó, thằng bé đó được người nhà tìm thấy nhưng vẫn không ngừng tìm kiếm cô gái nọ. Trời không phụ lòng người, cậu ta cũng tìm được cô gái đó, luôn đi theo sau cô gái, nhìn cô gái mà không dám bước đến bên cô. Cậu ta chợt phát hiện mình đã thích cô gái đó mất rồi. Nhưng hôm nay, cô gái đó lại phải đính hôn với người khác, cậu ta đành phải đưa cô gái ấy trốn đi một thời gian mà thôi.

Nghe câu chuyện của hần ta, thật không ngờ cô và hần đã gặp nhau lâu lắm rồi. Cô cũng không còn nhớ chi tiết nữa. Hình như hôm đó chính là ngày anh từ chối cô, vừa buồn lòng, cô mang ô nhưng đã cho một tên ăn mày. Không ngờ người đó chính là hần ta. Nhưng hần ta không dừng lại ở đó, hần ta vẫn tiếp tục kể tiếp.

- Chị có biết không, tôi là con của người hầu. Vì một lần say rượu, người cha "yêu quý" đã cưỡng hiếp mẹ tôi. Sợ sệt, mẹ tôi đã trốn đi nhưng không lâu sau đó, bà đã mang thai tôi. Tuy không muốn nhưng bà vẫn sinh tôi ra. Đến năm tôi 12 tuổi, trước khi mất, mẹ tôi nói hết cho tôi sự thật về thân thế tôi. Bỏ quê đi lên thành phố để tìm cha nhưng lại bị người ta lừa. Tôi trở thành một thằng lang thang đầu đường xó chợ. Sau đó tôi gặp chị, người đã cho tôi hi vọng. Sau đó tôi tìm được cha nhưng ông ấy không đoái hoài gì đến tôi cả, ông ấy mua cho tôi một căn nhà, gửi tiền mỗi tháng nhưng tôi không hề cảm nhận được tình thương của ông. Những lần nhìn cha tôi thân mật với người anh cả cùng mẹ lớn tôi lại mong ước được là một thành viên của gia đình ấy nhưng không thể được. Từ đó, tôi bắt đầu oán hận. Tại sao ông trời lại bất công với tôi như vậy. Người chị yêu lại là anh ta, anh ta có tất cả mọi thứ nhưng tôi thì không. Tôi làm mọi thứ để vượt lên anh ta nhưng không được. Lần này, tôi không tin tôi không thắng được anh ta.

Giọng hần ta vẫn ôn hoà nhưng lại làm cho cô lạnh run cả người. Hần ta điên rồi. Không biết hần ta sẽ đối phó với anh như thế nào. Mong là anh sẽ chiến thắng.

Bỗng dưng, có một tên bước vào nói với hần ta vài câu.

- Nhanh thật đấy, anh trai đến cứu chị rồi này. Chị muốn gặp anh ta hả? Tôi sẽ dẫn chị đi nha.

Vừa nói, hấn vừa kéo cô lùi đi.

- Bách Lý Thiên Vũ, Nguyệt Nhi đâu rồi?

Chưa đến đã nghe thấy tiếng anh nói.

- Anh trai đến nhanh thật đấy, chị dâu ở đây này.

Vừa nói hấn vừa kéo cô ra.

- Nguyệt Nhi, hấn không làm gì em chứ?

Vừa nhìn thấy cô, anh không dấu nổi lo lắng.

- Tình cảm thật là tốt, anh trai thật là thâm tình. Nhưng hôm nay, anh đã để đây thì đừng hòng có thể quay về được. Người đâu,lên.

Hấn vừa dứt lời, có tầm chục tên côn đồ bao vây lấy anh. Cho dù trước kia có học võ nhưng anh cũng không thể nào đối phó với được nhiều người xông lên như thế. Hạ được vài tên nhưng anh cũng bị trúng vài quyền của bọn chúng. Qua một lúc, anh đã rơi vào thế hạ phong,anh hết sức chật vật né tránh những cú đấm,cú đá của những tên đó.

Chẳng mấy chốc, anh đã không còn sức chống trả nữa. Cả người anh bây giờ thảm hại vô cùng. Bộ vest đắt tiền đã bị nhàu nát, xung quanh là những vết máu loang lổ. Nhìn thấy anh như vậy, cô bất chấp tất cả lao đến chỗ anh. Thấy cô tự dưng lao vào, mấy tên định tiếp tục đánh.

- Không được đụng vào cô ấy.

Bỗng dưng tiếng nói của hấn vang lên. Đẳng nào thì anh cũng đã bị thương rồi, hấn ta không lo anh còn chạy được đến chỗ nào nữa.

- Phong à....anh có làm sao không? Anh đừng làm em sợ mà hic...hic...hic...

Vừa đến chỗ anh cô vừa khóc nức nở.

- Anh...không sao. Em đừng lo.

- Tất cả là tại em, tại em mà anh mới bị thương.

- Đồ ngốc này, anh rất vui khi có thể bị thương vì quý cô xinh đẹp đây.

Đến lúc này anh vẫn không quên trêu đùa cô.

- Đến bây giờ mà vẫn có tâm trạng đùa giỡn được, anh trai anh thật là khiến em trai là tôi đây khâm phục đấy. Minh Nguyệt à, chị lại đây đi, ngoan ngoãn nếu không tôi sẽ làm cho anh trai không thể nào nhìn thấy ánh mắt trời được nữa đấy.

- Hừ, cậu đừng có tự tin quá sớm.

Anh vừa nói vừa lôi khẩu súng giấu ở người ra.

Cùng lúc đó, có mấy người mặc quần áo cảnh sát bước vào:

- Bách Lý Thiên Vũ, anh này đầu hàng đi.

35. Chương 34: Kết

- Ha ha ha..... Được lắm, anh trai, anh thật là giỏi.

Nhìn từng tên đồng bọn bị chế trụ, hắn ta nở nụ cười man rợn làm người ta sởn gai ốc. Hắn ta điên rồi.

Bỗng dưng nghe * cạch * một tiếng, cánh cửa nhà kho đóng lại. Hắn ta ung phung cầm trong tay một cái điều khiển.

- Ha ha lần này thì ai cũng phải chết. Chết hết, chết sạch. Ha ha ha.....

Nghe hắn ta mỉm cười man rợn ai cũng rùng mình.

Từng tiếng tích tích đếm giờ vang lên trong nhà kho cho người ta cảm giác căng thẳng, bồn chồn. Bên phía cảnh sát nhanh chóng phái một nhóm đi tìm quả bom, một nhóm tìm cách phá cửa.

- Đừng tốn công vô ích, các người không thoát khỏi đây được đâu.

Hắn ta nhàn nhã lên tiếng, không giống với một kẻ sắp chết.

Một phút sau, quả bom cũng được lôi ra trước mặt mọi người, thời gian chỉ còn 30 s mà cánh cửa vẫn chưa mở được. Mọi người lại càng khẩn trương hơn. Còn 15 s cuối cùng, cửa cũng được mở ra. Mọi người vội vàng chạy nhanh ra. Vì anh bị thương nên đi không được nhanh.

Cô cố gắng dìu anh thật nhanh ra bên ngoài. Hai người cũng được những người khác giúp đỡ nên đi cũng nhanh hơn. Cách nhà kho một khoảng cách, bỗng dừng một tiếng * ầm * trầm đục vang lên.

Tiếng động vừa vang lên, anh vội ôm cô vào lòng, hai tay bịt tai cô. Vì cách nhà kho không xa nên chỗ anh và cô cũng bị ảnh hưởng khá nghiêm trọng. Khi vụ nổ qua đi, cô vội vã gọi anh nhưng anh hình như không có phản ứng.

Đẩy anh ra, đập vào mắt cô là khuôn mặt đầy máu của anh. Bộ vest trên người cũng đã rách rưới.

- Anh... Phong, anh là sao thế???

Giọng cô run rẩy nhưng hình như anh không nghe thấy lời nói của cô, anh vẫn không có phản ứng.

Vội vàng gọi người đưa anh vào bệnh viện gần nhất. Ở trước phòng cấp cứu, cô đi đi lại lại không ngừng cầu mong anh không sao hết. Bỗng dừng, đèn phòng cấp cứu chợt tắt. Cô vội vàng chạy ra hỏi bác sĩ:

- Anh ấy có sao không hả bác sĩ?

- Bệnh nhân bị tổn thương màng nhĩ nhưng không nặng. Chỉ có điều....

- Điều gì hả bác sĩ?

- Chỉ có điều cậu ta bị một mảnh gỗ ghim vào đầu nên gây tổn thương não bộ. Không biết khi nào cậu ta có thể tỉnh lại.

- Không....không thể nào....

Cô như người mất hồn lắm lắm câu nói đó. Mấy hôm nay, cho dù ai có khuyên nhủ nhưng cô vẫn luôn tự trách. Vì cô mà anh mới thành ra như thế này.

Thấy con gái như người mất hồn, ông bà Thượng Quan cũng hết sức đau lòng.

- Con phải cố gắng lên để chăm sóc thằng Phong nữa chứ, bác sĩ có bảo nó không cứu được đâu.

Nghe thấy lời mẹ nói cô mới bình tĩnh lại. Bỗng dừng cô cảm thấy trời đất tối sầm lại, loạng choạng ngã

xuống.

Vừa tỉnh dậy đã thấy mẹ ngồi ở đầu giường.

- Mẹ, con bị làm sao thế?

- Con bé ngốc này, con được làm menh rồi đấy.

Bà vui mừng. Đạo này không khí hết sức căng thẳng, nhưng bây giờ cô đã có tin vui rồi, mọi người cũng hết sức vui mừng.

Nghe thấy mẹ nói, cô không tin vào tai mình. Đến khi mẹ cô nói mấy lần thì cô mới kịp phản ứng lại. Đưa tay xoa bụng vẫn chưa nhô lên. Trong bụng cô là kết tinh của anh và cô. Cô đã tưởng tượng không biết bao nhiêu lần về đứa con đầu lòng, mà bây giờ nó đã đến với cô, lúc cô tuyệt vọng nhất.

Bây giờ, cô sẽ chăm sóc bản thân mình thật tốt, con của anh và cô phải thật khỏe mạnh. Cô cũng sẽ chờ đến khi anh tỉnh lại.

Hôm nào, cô cũng vào nói chuyện với anh kể những điều lí thú trong cuộc sống. Đã 3 năm rồi nhưng anh vẫn không có phản ứng gì, tuy vậy nhưng cô vẫn không bỏ cuộc.

Cô đã sinh ra cho anh một đứa con trai khá khỉnh, đặt tên cho nó là Thiên Ân. Nó là món quà trời ban cho cô, giúp cô vượt qua mọi khó khăn. Bây giờ, Thiên Ân đã được hơn hai tuổi, thành bé hết sức thông minh. Cô cũng kể cho từng bé nghe rất nhiều về anh. Cho dù thấy cha chỉ nằm một chỗ nhưng mỗi lần đến đây thằng bé đều hết sức chăm chú gọi cha.

Hôm nay tự dưng cô nổi hứng trêu đùa anh.

- Haizzzz anh lâu lắm không tỉnh, em đành phải lấy người khác thôi. Thiên Ân cũng không thể không có cha được. Em đã tìm được một người tốt. Anh ấy hứa sẽ đối xử tốt với mẹ con em. Anh yên tâm đi.

Nói xong cô cũng rất phối hợp đi ra ngoài.

Sáng hôm sau, khi cô đang quay lưng dọn dẹp phòng bệnh của anh thì bỗng dưng có một vòng tay quen thuộc ôm lấy cô. Quay đầu lại, lọt vào mắt cô là khuôn mặt trong mấy năm nay lúc nào cũng nhắm nghiền mà giờ đây đôi mắt ấy đã mở ra chăm chú nhìn cô.

- Anh... Anh đã tỉnh lại rồi.

- Không tỉnh lại thì để mất vợ à, lần này em đừng hòng gả cho người khác. Lần này anh phải phạt em thật

nặng mới được.

- ————— **HOÀN** —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-de-quen-anh>